Zenével könnyebb

E. WALLACE

A kék kéz

detektívregény

Denevér könyvek

DENEVÉR KÖNYVEK

EDGAR WALLACE

A KÉK KÉZ

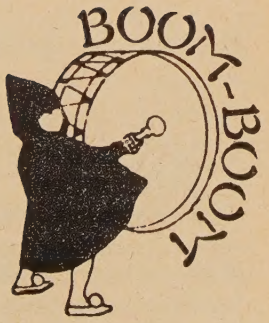

DENEVÉR KÖNYVEK

Sorozatszerkesztő: Kisbán Gyula

© Hungarian translation: György Oszkár, 1929

Készült a MAHIR–RTV közös kiadásában
Forgalmazza a TÉKA
A kiadásért felel: Bihari Sándor
A szöveget gondozta: Papp Márió
89/5054 Sylvester János Nyomda, Szombathely
Felelős vezető: Hanuszek Béla igazgató

ISBN 963 02 6437 4

ELSŐ FEJEZET

Septimus Salter harmadszor csengetett s elégedetlenül dörmögött hozzá.

Zömök, idősebb ember volt; széles, piros arcán ősz oldalszakáll. Inkább jómódú földbirtokosnak, mint tekintélyes ügyvédnek látszott. Ruhája már tökéletesen divatját múlta, fekete szatén nyakkendős gallérja 1850-es, virágos mellényből nyúlt elő. Akkor Mr. Salter még egy kissé, legalábbis a divat tekintetében, előtte járt a korának. De az évek utolérték és el is hagyták már. Egész London legtájékozottabb és legéletrevalóbb ügyvédje volt, de öltözködésben megmaradt fiatalnak.

Újra megnyomta a csengőt, most már türelmetlenül.

– Átkozott fickó! – mormogta. Fölállt és átment titkára kis szobájába.

El volt rá készülve, hogy üresen találja, de csalódott.

A tintafoltos, nagy íróasztal melletti széken egy fiatalember térdelt. Kezére támasztott arccal, az asztalra könyökölve merült el az egyik iratban.

– Steele! – szólt Mr. Salter éles hangon. A fiatalember fölriadt az olvasásból és talpra ugrott.

Magasabb volt a közepesnél: szélesvállú, mégis nyúlánk. Napbarnított arca szabadban töltött napokról tanúskodott: egyenes orr, határozott száj, erős áll. Jellegzetes katonaarcát négy kemény háborús esztendő formálta. Most egy kissé zavarban volt. Inkább tettenért nebulónak látszott, mint a Viktória-kereszt tulajdonosának, aki nyolc ellenséges repülőgépet szedett le, és tizenkét golyóval a testében tért meg a hangárba.

– Steele – szólt Mr. Salter szemrehányóan – igazán nagyon figyelmetlen. Már harmadszor csöngettem önért.

– Végtelenül sajnálom – szólt Jim Steele. Ellenállhatatlan mosolya egyenesen az öregember szívébe lopózott.

– Tulajdonképpen mit csinál itt? – dörmögte Salter. Az asztalon heverő iratokra tekintve hozzátette: – Hát még nem unt bele ebbe a Danton-ügybe?

– Még nem – szólt Steele nyugodtan. – Úgy érzem, hogy Lady Mary Dantont meg lehetne találni. Csak ha már megtaláltuk, kaphatunk kielégítő magyarázatot eltűnésére. Az pedig valakinek kissé kellemetlen lesz. – Megállt, mert úgy érezte, hogy máris sokat mondott.

Mr. Salter merően nézett rá, és szippantott egyet burnótjából.

– Ön, ugye, nem szereti Mr. Groatot? – kérdezte.

Jim nevetett.

– Nincs jogom őt szeretni, vagy nem szeretni. Részemről nem szenvedhetem az ilyen embereket. Ha egy harmincéves ember nem volt a háborúban, nem lehet más mentsége, mint hogy abban az időben nem élt.

– Gyönge volt a szíve – kockáztatta meg Mr. Salter meggyőződés nélkül.

– Lehet – szólt Jim kissé gúnyosan. – Mi az ilyeneket szimulánsnak hívtuk. Ütközet előtti este beteg lett a szívük, a fedezékbe bújtak, míg társaik a tűzvonalban nyomultak előre!

Mr. Salter az asztalon heverő iratokra nézett.

– Rakja el ezeket, Steele. Semmire sem fog menni ennek az asszonynak a keresésével, hiszen akkor tűnt el, mikor ön még ötéves kis gyerek volt.

– Szeretném . . . – Steele habozott. – Különben ez igazán nem az én dolgom – szólt mosolyogva. – Nincs is jogom efelől kérdezni, de ha szentelhetne rá egy kis időt és volna hozzá kedve, szeretnék még erről egyet-mást megtudni. Eddig sohasem mertem önt faggatni, hogyan is volt tulajdonképpen?

Salter először összeráncolta homlokát, azután arca lassanként kiderült.

– Azt hiszem, Steele, sohasem volt önnél rosszabb titkárom. Ha nem lennék a keresztapja, és nem érezném erkölcsi kötelességemnek, hogy támogassam, udvarias kis

levelet kapna tőlem, hogy szolgálatait csak e hét végéig óhajtom igénybe venni.

Jim Steele nevetett.

– Mindig el voltam erre készülve!

Az öreg ügyvéd barátságosan hunyorgott. Alapjában szerette Jim Steele-t, jobban, mint ahogy az gondolta volna. Nemcsak barátságból és kötelességérzetből tartotta meg szolgálatában. A fiatalember a segítségére volt, és megbízhatott benne, bár megvolt az a jó tulajdonsága, hogy nem hallotta a csengetést, ha kedvenc tanulmányaiba mélyedt.

– Tegye be az ajtót – szólt Salter mogorván, és mikor a másik engedelmeskedett, ujját fenyegetően felemelte:

– Elmondom önnek ezt a történetet; nem a kíváncsiságát akarom kielégíteni, csak azt remélem, hogy ezzel örökre megszűnik az érdeklődése a titokzatos Danton-ügy iránt!

– Lady Mary Danton Lord Plimstock egyetlen leánya volt. Egészen fiatalon feleségül ment Jonathan Dantonhoz, a milliomos hajógyároshoz. De a házasságuk szerencsétlenül sikerült. Jonathan Danton rideg, kellemetlen és ráadásul még beteg ember is volt. Épp az előbb beszéltünk Digby Groat szívbajáról. Nos, Jonathannak igazán beteg volt a szíve. Részben ezért bánt oly rosszul a feleségével. Mikor kislányuk megszületett, ez sem hozta őket közelebb egymáshoz, sőt lassanként még jobban elhidegültek. Dantonnak üzleti ügyben Amerikába kellett utaznia. Mielőtt elindult, eljött ide az irodámba és ezen az asztalon aláírta a végrendeletét, a legfurcsább végrendeletet, melyet valaha is láttam. Egész vagyonát Dorothy lányára hagyta, aki akkor három vagy négy hónapos lehetett. Ennek halála esetén nővérére, Mrs. Groatra, de csak húsz évvel a gyermek halála után. Ezen időre a birtok haszonélvezeti joga Mrs. Groatot illeti.

– Ugyan miért rendelkezett így? – kérdezte Jim meglepetve.

– Hisz ez könnyen érthető. Így akarta megakadályozni, hogy a gyermeket eltegyék láb alól, de előre látta azt is,

hogy a végrendeletet Lady Mary megtámadhatja. A végrendeletet egyébként úgy szövegezték meg, hogy húsz éven belül nem lehetett megtámadni. Nem is támadták meg. Míg Danton Amerikában tartózkodott, Lady Mary a kislánnyal együtt eltűnt. Senki sem tudta, hová; de a kis Dorothy és a mellé fogadott gyermeklány nyomai Margate-be vezettek. Talán Lady Mary is ott volt, de erről nincs biztos tudomásunk. Csak annyi bizonyos, hogy a gyermeklány – aki egy halász lánya volt és jól tudott bánni az evezővel – egy nyári napon csónakon magával vitte Dorothyt a nyílt tengerre. Ott a köd meglepte őket. Minden valószínűség szerint a kis csónak gőzhajóba ütközött. A csónak roncsait a tengerből szedték össze. Egy héttel később a gyermeklány holttestét is kifogták. Sose derült ki, mi történt Lady Maryvel. Egy-két nappal a tragédia után Danton visszatért Amerikából, és a szerencsétlenséget nővérétől, Mrs. Groattól tudta meg. Ez a hír végzett vele.

– Lady Maryt sohasem látták újra?

Salter a fejét rázta.

– Nézze, kedves barátom – felállt, kezét Jim vállára téve –, még ha csodálatos módon meg is találná Lady Maryt, ezzel semmit sem változtatna Mrs. Groat vagy fia helyzetén. Jonathan Danton végrendelete csupán e dráma egyetlen szereplőjének, a kis Dorothynak lehetne hasznára, ő pedig – mondta csendesen – régen halott!

Egy pillanatra csend támadt.

– Most már értem az összefüggést – szólt Jim Steele nyugodtan – csakhogy . . .

– Csakhogy?

– Erős a gyanúm, hogy ebben az egész ügyben valami nincs rendjén. Azt hiszem, ha időt szentelhetnék rá, földeríthetném a titkot.

Mr. Salter merően nézett titkárára, de Jim Steele állta a tekintetét.

– Önnek detektívnek kellett volna lennie – szólt az ügyvéd gúnyosan.

– Sajnálom, hogy nem lettem az. Két évvel ezelőtt, mi-

kor a Tizenhármak bandája kirabolta a bankokat, anélkül, hogy elcsíphették volna őket, felajánlottam szolgálatomat a Scotland Yardnak.

– Csakugyan megtette? – az ügyvéd menni készült, de azután hirtelen visszafordult. – Miért is csengettem önnek? Ó, igen, szükségem van Danton haszonbérleti szerződéseire a Cumberland-birtokra vonatkozóan.

– Mrs. Groat talán el akarja adni a birtokot? – kérdezte Steele.

– Még nem adhatja el. De május 30-án, ha óvás nem érkezik, rendelkezhet Danton milliós örökségével.

– Vagy pedig a fia – szólt Jim jelentőségteljesen. Követte főnökét irodájába. A polcokon aktadobozok sorakoztak. A bútorzat kopott, a szőnyeg foszladozó volt. Penészszagot árasztott minden.

– Hát csakugyan detektív szeretne lenni? – kérdezte Salter íróasztalához telepedve. – És mi az útravalója az új hivatásra?

Jim mosolygott, de a szeme különös fényben égett.

– A Hit – szólt nyugodtan.

– Hit? Mire való a hit a detektívnek?

– „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés."

Jim csaknem ünnepélyesen idézte ezt a bibliai mondást. Mr. Salter sokáig hallgatott. Azután felvett egy papírszeletet és néhány sort ráírva átnyújtotta Jimnek.

– Próbálja meg, detektív uram, felkutatni ezeket az aktákat a páncélszobában – a tréfás szavak ellenére meg volt illetődve.

Jim átvette a cédulát, és éppen kérdezni akart valamit, amikor kopogtak. Egy írnok lépett be:

– Fogadja, uram Mr. Digby Groatot?

MÁSODIK FEJEZET

Mr. Salter derűs szemmel tekintett föl. – Igen – szólt fejbiccentéssel, aztán Jimhez fordult, aki gyorsan távozni készült: – Maradhat, Steele. Mr. Groat azt írta, az iratokat szeretné látni. Lehet, hogy le kell őt vezetnie a páncélszobába.

Jim Steele nem válaszolt.

Az írnok ajtót nyitott és egy fiatalember lépett be.

Jim ismerte már régebbről, de mennél többször látta, annál kevésbé szívelhette. Ha festő volna, csukott szemmel is le tudná festeni ezt a keskeny, sápadt arcot, rövidre nyírt fekete bajusszal, örökké álmos szemmel, erős állal és kissé elálló fülekkel. Digby Groat még így is jó megjelenésű ember volt, ezt Jim se tagadhatta. Ruhájának minden darabja a komornyikját dicsérte.

Ragyogó és illatos hajától egészen pompás cipőjéig mindene kifogástalan volt; ruhája a legutolsó divat szerint készült és tökéletesen állt rajta. Kezében tartott cilinderét tükörnek is használhatta volna. Amint belépett, maga körül a Quelques Fleurs finom illatát árasztva, Jim elfintorodott. Utálta azokat a férfiakat, akik, ha nem is feltűnően, de illatosítják magukat.

Digby Groat az ügyvédről Steele-re nézett, sötét szemében fáradt, mégis szinte arcátlan pillantással.

– Jó reggelt, Salter – szólt.

Elővette selyem zsebkendőjét, és miután leporolt egy széket, felszólítás nélkül leült; citromsárga kesztyűs keze aranygombos ébenfaboton pihent.

– Ismeri a titkáromat, Mr. Steele-t? – szólt Salter.

A másik rábólintott.

– Ó, igen. Ezelőtt, ugyebár, katonatiszt volt, a Viktória-kereszt tulajdonosa? – kérdezte vontatottan. – Nem egyhangú élet ez önnek, Steele? Engem halálra untatna.

– Azt elhiszem. De ha önt is négy éven át hánytavetette volna a háború, mennyei nyugalomnak érezné ezt az irodát.

– Lehet – szólt Digby Groat kurtán. Jim célzása, hogy elkerülte a háború viszontagságait, kínosan érintette.

– Nos, dr. Groat – de az egy kézmozdulattal félbeszakította Saltert.

– Kérem, ne nevezzen doktornak – szólt kelletlenül. – Szeretném, ha elfelejtenék, hogy sebészi oklevelet nyertem. A magam mulatságára tanultam. Ha megtudnák rólam, hogy orvos vagyok, nem lenne se éjjelem, se nappalom a betegektől.

Jimnek új dolog volt, hogy ennek a világfinak orvosi diplomája van.

– A Cumberland-birtok iratait szeretném látni – folytatta Groat. – Ajánlatot kaptam, jobban mondva az anyám, egy szindikátustól. Nagy szállodát akarnak építeni a birtokon. Ha jól tudom, a szerződés egy záradéka nem engedi meg az effajta építkezést. Ha csakugyan így van, alávaló gondatlanság volt az öreg Danton részéről ilyen birtokot vásárolni.

– Mr. Danton soha nem cselekedett meggondolatlanságot, sem alávalóságot – szólt Salter nyugodtan. – Ha ezt levelében említi, telefonon is felvilágosítást adhattam volna, nem kellett volna idefáradnia. Így azonban Steele levezeti a páncélszobába, ott nyugodtan átvizsgálhatja a szerződéseket.

Groat bizalmatlanul pillantott Jimre.

– Ért a titkár úr valamit a szerződésekhez? – kérdezte. – Le kell mennem abba a borzalmas pincébe, hogy megfázzak? Nem hozhatná fel azokat az aktákat?

– Ó, hogyne, felhozhatjuk, csak szíveskedjék átfáradni Mr. Steele szobájába – szólt Salter.

Ő sem szerette jobban kliensét, mint Jim; sőt alapos volt a gyanúja, hogy mihelyt a Danton-vagyon Groaték birtokába kerül, ügyeik intézésével mást fognak megbízni.

Jim fogta a kulcsokat és nemsokára egy nyaláb aktával tért vissza.

Mr. Groatot már nem látta főnökénél.

– Átküldtem az ön szobájába, magyarázzon meg neki mindent, ami a szerződésekre vonatkozik. Ha szüksége volna rám, hívjon csak bátran.

Jim a fiatalembert egy könyvben lapozgatva találta; az egyik polcról emelte le az imént.

– Tulajdonképpen mit is jelent a daktiloszkópia? – kérdezte Jimre tekintve. – Ez a könyv erről szól.

– Az ujjlenyomatokról szóló tudomány – felelte Jim kurtán. Gyűlölte ezt az embert azért az arcátlan nyugalomért, amellyel az ő magánkönyveiben lapozgatott.

– Érdeklik az ujjlenyomatok? – kérdezte Groat, visszahelyezve a könyvet.

– Egy kissé. Itt vannak a kívánt bérleti szerződések, Mr. Groat. A páncélszobában már futólag átnéztem őket és nem találtam bennük semmiféle záradékot, amely az említett építkezést megtiltaná.

Groat átvette az okiratot és lapról lapra elolvasta.

– Nem, csakugyan nincs erről szó – mondta, letéve a szerződést. – Hát valóban érdekli a daktiloszkópia? Nem is sejtettem, hogy az öreg Salter ilyen bűnügyekkel is foglalkozik.

– Sőt, leginkább ilyenekkel – szólt Jim.

– Hát ezek itt mik? – kérdezte Groat.

Jim íróasztala mellett fekete fedelű füzetekkel megrakott könyvespolc állt.

– Magánjegyzeteim – felelte Jim.

Digby gúnyos mosollyal nézett körül.

– Miről szól ez a sok jegyzet? – kérdezte és mielőtt Jim megakadályozhatta volna, levette az egyik füzetet.

– Kérem, Mr. Groat – szólt Jim határozottan – nem lenne szíves a magándolgaimat nyugton hagyni?

– Bocsánat, azt hittem, az öreg Salter irodájában minden az ügyfeleire vonatkozik.

– De ön nem az egyetlen ügyfele – szólt Jim. Nem lehetett könnyen kihozni a sodrából, de most alaposan próbára tették.

– Mi a célja ezzel? – kérdezte Groat a füzetben lapozgatva.

Jim az asztal másik oldalán látta, hogy a sápadt arc hirtelen megszínesedik, tekintete acélossá mered és a közönyösség lehull róla, mint egy álarc.

– Mi ez itt? – kérdezte kihívóan. – Mi az ördög?

Nagy nehezen erőt vett magán és felnevetett. De a nevetése bántóan és mesterkélten hangzott.

– Pompás fickó maga, Steele – szólt megszokott hanyag hangján. – Bolondság ilyen dolgokon törni a fejét . . .

Helyére tette a füzetet, felvette a szerződést és látszólag figyelmesen olvasni kezdte. Jim azonban jól látta, hogy csak tetteti az olvasást.

– Rendben van – szólt végül Groat, letette az aktát és vette a cilinderét. – Valamelyik napon meglátogathatna és együtt vacsoráznánk, Steele. A Grosvenor Squarei házunk hátsó részéhez nagyon érdekes laboratóriumot építettem. Az öreg Salter doktornak nevezett!

Mint valami kedélyes tréfán, jóízűen kacagott.

– Nos, ha eljön hozzám, mutathatok majd valamit, ami legalábbis igazolja ezt a címet.

A sötétbarna szempár még az ajtóból is állhatatosan Jimre szegeződött, míg az egyik sárgakesztyűs kéz már a kilincset fogta.

– Egyébként, Mr. Steele – szólt vontatottan – ezek a tanulmányok nagyon veszedelmes területre csábíthatják; ilyen kockázattal szemben egy újabb Viktória-kereszt sem nyújthatna megfelelő kárpótlást.

Gondosan betette maga után az ajtót. Jim homlokát ráncolva nézett utána; vajon mire célozhatott.

Aztán eszébe jutott, hogy Groat a füzetében lapozgatott, akkor ejthette valami gondolkodóba. Levette a polcról, átlapozta az első oldalt; a Tizenhármak bandájára vonatkozó jegyzeteit.

HARMADIK FEJEZET

Délután Jim Steele belépett Mr. Salter irodájába.

– Kiugrok egy teára – mondta. Mr. Salter felnézett a szemközti falon hangosan ketyegő, ódivatú órára.

– Jól van. Az utóbbi időben ugyancsak pontosan teázik, Steele. Miért pirult el? Lány van a dologban?

– Szoktam ugyan egy hölggyel teázni, de . . .

– Na, csak induljon – szólt rá az öreg úr mogorván. – Adja át üdvözletemet.

Jim elnevette magát. De még mindig piros volt, ahogy a lépcsőn lement és kijutott a Marlborough Streetre. Sietett: egy kissé elkésett már. Megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor belépve a csendes helyiségbe, megszokott asztalánál senkit sem látott. Amint karcsú, izmos alakja áthaladt a termen, minden szem feléje fordult; Jim Steele maga volt a „brit férfi", nevető szürke szeme nem egy női szívre jelentett veszedelmet.

De azok közé tartozott, akiknek tiszta idealizmusa nem ismeri a kalandot. Az iskola padjaiból egyenesen a harcok tragikus színterére került. Amikor a legtöbb fiatalember még táncol és udvarol, ő már átesett a háború tűzkeresztségén. Alig hogy leült az asztalhoz, a felszolgáló lány máris mosolyogva hozzásietett.

– Az ön ifjú hölgye még nem érkezett meg, uram – szólt. Először történt, hogy Eunice Weldonra célzott és Jimet ez kellemetlenül érintette.

– Az az ifjú hölgy, aki néha velem teázik, nem az én ifjú hölgyem – szólt kissé ridegen. Látva, hogy akaratlanul megbántotta, tréfás mosollyal hozzátette: – Tulajdonképpen az ön vendége az az ifjú hölgy.

– Bocsánatot kérek – a pincérnő nem tudta zavarát palástolni. – A szokásos teát, uram?

– Igen, csak azt kérem.

Ebben a pillanatban belépett egy fiatal lány; Jim felugrott, hogy üdvözölje.

Sudár növésű volt és karcsú, mint a nádszál. Arcának tisztaságában volt valami madonnaszerű, de kék szemében élet nevetett és szép vonalú szája hódított. Különös fényű zafír-szemei kísértettek, s ugyanakkor fenyegettek is. S mégis volt benne valami diadalmasan gyermeki. Lányos, gömbölyű áll, ragyogóan fehér nyak, áttetsző és patyolattiszta bőr: mindez együtt diadalmas ifjúságának fegyvertára volt.

Rögtön észrevette Jimet, és hozzá sietett.

– Elkéstem – szólt élénken. – Valami unalmas hercegnő volt nálunk a műteremben, tizenhét különböző felvételt kellett róla készítenünk. Mindig a csúnya nőkkel van a legtöbb baj.

Leült, lehúzta kesztyűjét és barátságosan viszonozta a pincérnő köszöntését.

– Csak egy mód van arra, hogy a csúnyák szépnek lássák magukat: a hízelgő fénykép – szólt Jim.

Eunice Weldon egy Regent Streeti előkelő fényképész műterem alkalmazottja volt. Jim csodálatos véletlen folytán itt ismerkedett meg vele, ahol most ültek. Az ablak függönyei valahogy tüzet fogtak és a fiú oltás közben megégette a kezét. Eunice Weldon kötözte be.

Ha férfi tesz szolgálatot nőnek, más alig lesz belőle, mint felületes ismeretség, de ha nő segít a férfin, rendszerint barátság lesz a vége.

Nők általában bizalmatlanok a férfiak szolgálatával szemben, de erős felelősséget éreznek az iránt a férfi iránt, akinek – bármilyen csekélységgel is – segítségére voltak.

Azóta csaknem naponta találkoztak és együtt fogyasztották el a teájukat.

Egy alkalommal Jim színházba hívta, de Eunice kedvesen visszautasította a meghívást. Azóta nem tett újabb kísérletet, hogy ismeretségüket elmélyítse.

– Nos, mennyire haladt a kutatásban az eltűnt lady után?

Jim elfintorította az arcát.

– Mr. Salter ma felvilágosított, hogy nem sokat változtatna a dolgon, ha meg is találnám.

– Csodával lenne határos, ha a gyermek megmenekült volna. Gondolt már erre a lehetőségre? – kérdezte Eunice.

Jim bólintott.

– Nem sok a reményem. Jól mondta, hogy csodálatos lenne, de még jobban csodálkoznék – tette hozzá nevetve – ha ön lenne a keresett örökösnő!

– Sajnos, erre se lehet sok reménye – szólt Eunice a fejét rázva. – Ahogy a mese mondja: szegény, de becsületes szülők gyermeke vagyok.

– Az apja, ugye, Dél-Afrikában élt?

A lány bólintott.

– Szegény apus muzsikus volt, anyára pedig már alig emlékszem.

– És maga hol született?

Nem válaszolt azonnal, a szendvicsével volt elfoglalva.

– Cape Town-Rondeboschban, hogy egészen pontos legyek – szólt később. – De miért szeretné annyira megtalálni azt a rég eltűnt hölgyet?

– Mert nem akarom, hogy a világ legműveletlenebb embere beleüljön a Danton-milliókba.

Eunice meglepetve figyelt föl:

– A Danton-milliókba? – ismételte lassan. – De hát ki az a borzalmasan műveletlen ember? – Jim Steele csak néhány nappal ezelőtt beszélt neki először a kutatásáról.

– A fiatalembert Digby Groatnak hívják.

A lány rémülten meredt rá.

– Mi baja van? – kérdezte Jim meglepetten.

– Eszembe jutott, hogy a főnököm, Mr. Curley szerint Mrs. Groat Jonathan Danton nővére – szólt a lány vontatottan.

– Ismeri Groatékat?

– Nem, közelebbről nem, legalábbis egyelőre – Eunice habozott –, mert nemsokára Mrs. Groat titkárnője leszek.

Jim meglepetve nézett rá:

– Erről nem beszélt eddig.

De amint a lány lesütötte a szemét, érezte, hogy bakot lőtt.

– Természetesen – folytatta gyorsan – nem is volt rá oka, hogy beszéljen erről, de . . .

– Én is csak ma tudtam meg – szólt Eunice. – Mr. Groat lefényképeztette magát, s az édesanyja is elkísérte a műterembe. Többször is járt már nálunk, de én alig vettem róla tudomást. De ma a főnököm behívott az irodájába. Tudtomra adta, hogy Mrs. Groat titkárnőt keres, s hogy ez épp alkalmas állás lenne számomra: öt font egy hétre, és ott is lakhatnék.

– Mikor határozta el Mrs. Groat, hogy titkárnőt fogad?

– Nem tudom. Miért érdekli?

– Egy hónappal ezelőtt bent járt az irodánkban; Mr. Salter akkor ajánlotta, hogy fogadjon titkárt, aki a számadásait rendben tartja. Akkor azt felelte, hogy irtózik még a gondolatától is, fogadni valakit, aki nem szolga, de a családhoz sem tartozik.

– Nos, azóta megváltoztatta a véleményét – tréfálkozott a lány.

– Ezek szerint többet nem teázhatunk együtt. Mikor foglalja el az állását?

– Holnap – volt a lesújtó válasz.

Jim több mint rosszkedvűen tért vissza az irodába. Úgy érezte, valami alapvető kiesett az életéből.

– Szerelmes vagy, öregem – korholta magát.

Felnyitotta a nagy üzleti naplót, és dühösen forgatta lapjait. Salter már nem volt az irodában; rendszerint korán tért haza. Jim pipára gyújtott, majd a főnöke íróasztalán talált jegyzetekből beírta a könyvbe a napi eseményeket.

Mikor ezzel elkészült, még egyszer körülnézett, hogy elintézett-e mindent.

Salter többnyire rendben tartotta íróasztalát, de fontos iratokat vagy jegyzeteket néha szanaszét hagyott. Jim fölemelgette a vaskos jogi könyveket, s két kötet között vékony, aranyszegélyű jegyzőkönyvre akadt. Mintha eddig nem látta volna az asztalon. Ahogy belepillantott, látta,

hogy 1901-es napló. Mr. Salter, ha saját magának jegyzetelt, egészen különös gyorsírást használt; még soha senki sem tudta kibetűzni. A naplót ezzel a titkosírással írták.

Jim kíváncsian lapozgatott benne. Nem tudta mire vélni, hogy általában rendszerető és pontos főnöke a magánfeljegyzéseit így elölhagyja. Az ügyvéd irodájában lévő nagy zöld páncélszekrényben egész csomó ilyen jegyzőkönyvet látott. Valószínűleg azok közül vett elő egyet az öregúr, hogy valamit emlékezetébe idézzen. A betűk hieroglifáknak tűntek, a szavak összefolytak. Illetéktelen számára értelmetlen és kibetűzhetetlen irkafirkában lapozgatott, csak itt-ott talált egy-egy szót rendes írással írva.

Az egyik lapnál hirtelen megállt: június 4-ére keltezve rendes írással írt, hosszú bejegyzést talált. Úgy vélte, hogy ez későbbi, mint az előtte lévő gyorsírásos jegyzet, mert zöld tintával volt írva. Tizennyolc hónappal azelőtt ugyanis egy szemorvos, akihez Mr. Salter egészen szokatlan asztigmatizmusa miatt fordult, úgy vélte, hogy a zöld tintával írott betűk kellemesebbek lennének a szemének; az ügyvéd azóta sohasem írt mással.

Jim elolvasta a szakaszt, nem gondolva arra, hogy tulajdonképpen megbocsáthatatlan dolgot követ el: a főnöke magánjegyzeteit olvassa.

„Egy hónapi fegyház, kényszermunkával. Holloway fogház. Szabadult július 2-án. Madge Benson (ez a szó alá volt húzva), Palmer's Terrace 14, Paddington. Highcliffe Gardens 14, Margate. Hosszas beszélgetés azzal a hajóssal, akié a Saucy Belle volt. Nincs további nyom . . ."

A bejegyzés itt véget ért.

– Mi az ördögöt jelenthet ez? – mormolta Jim.

Most már érezte, hogy valami tisztességtelen dolgot készül elkövetni, de érdeklődése az új nyom iránt legyőzte habozását.

A jegyzet bizonyára az eltűnt Lady Maryre céloz. Hogy az a Madge Benson nevű nő kicsoda, és mit jelenthet holloway-i fogsága, az még a jövő titka.

Lemásolta a feljegyzést egy névjegy hátlapjára, visszament a szobájába, bezárta az íróasztalát és hazament haditervet készíteni.

Kis, emeleti lakása volt, ablakai a Regent Parkra nyíltak. Valójában azonban nem igen látott mást, mint házak tűzfala közt egy mély szakadékot, melyet vasútvonal hidalt át. Olyan közel zakatolt alatta a vonat, hogy kényelmesen bedobhatott volna egy pennyt a kocsik ablakán. De a lakás sokkal olcsóbb volt, mint a többi, jobb fekvésű. Ez sokat nyomott a latban. Jimnek volt egy kevés – heti 2-3 font – mellékjövedelme, ez a fizetésével viszonylag elég gondtalan megélhetést biztosított számára. Három szobáját értékes, régi bútorokkal rendezte be. Tékozló apja halála után a hátrahagyott adósságokat ki kellett fizetnie. A családi vagyonból mindössze ezeket a bútorokat tudta megmenteni.

Jim a negyedik emeletre ért a lifttel. Alig illesztette a kulcsot a zárba, mikor hallotta nyitódni a szomszéd ajtaját. Megfordult.

Ápolónői ruhába öltözött idősebb nő lépett ki a folyosóra, és barátságosan bólintott feléje.

– Hogy érzi magát a beteg? – kérdezte Jim.

– Köszönöm, jól – felelte – amennyire az ilyen beteg jól érezheti magát. Nagyon hálás önnek a kölcsönadott könyvekért.

– Szegény – szólt Jim részvevően. – Rettenetes lehet, ha valaki soha többet nem mehet ki a szabadba.

– Bizony, rettenetes – bólintott az ápolónő –, de Mrs. Fane már belenyugodott. Megszokta már szegény, hét év alatt.

A lépcső felől lépések zaja hallatszott.

– A postás jön – szólt az ápolónő. – Azt hittem, már el is ment. Megvárom, talán hoz valamit.

Errefelé a levélhordók felvitették magukat a lifttel a hatodik emeletre, és lefelé gyalog jövet végezték munkájukat.

– Nincs semmim az ön számára, uram – szólt Jimhez,

átnézve a kezében lévő levélcsomót. – Miss Madge Benson, ez önnek szól, nővér?

– Nekem – felelte az asszony kurtán. Elvette a levelet; s Jim felé bólintva, lement a lépcsőn.

Madge Benson! Ezt a nevet látta Salter naplójában!

NEGYEDIK FEJEZET

– Torkig vagyok már, anyám, a nézeteiddel – szólt Digby Groat. Egy pohár portóit töltött magának. – Érd be azzal, hogy a leányt, mint a titkárnődet akarom itt látni; adsz-e neki munkát, vagy nem, azzal már nem törődöm. Akárhogy lesz is, nem szabad vele éreztetned, hogy nem a levelezésed rendbentartására szerződött hozzánk.

Az asztal másik oldalán ülő hölgy öregebbnek látszott a koránál. Jane Groat hatvanon felül járt, de könnyen húsz évvel idősebbnek gondolhatta bárki. Alakja görnyedt, sárgás arcbőre gyűrött és ráncos, kékeres keze, mely ölébe hullva pihent, csomós és visszataszító. Csak sötétbarna szeme őrizte meg töretlen ragyogását. Tekintetében most kíváncsiság, meghunyászkodás, félelem rejtőzött. Szánalomra méltó volt! Nem mert a fiára nézni.

– Kémkedni és leskelődni fog – siránkozott.

– Hagyj fel már azzal a lánnyal – kiáltott rá a fia. – Most, hogy egy percre magunkra maradtunk, mondani akarok valamit neked!

Jane Groat aggódó szeme jobbra-balra járt, csak a fiáét kerülte el. A férfi hangjából fenyegetés érzett, nem először szólt így az anyjához.

– Ide nézz!

Kihúzott valamit a zsebéből, ami a lámpa fényében csillogni és szikrázni kezdett.

– Mi az? – nyögte a másik, fel se tekintve rá.

– Gyémánt karkötő – szólt fenyegetően – mégpedig Lady Walthamé, akinél a vikendet töltöttük. Nézz ide!

A vad és rikácsoló hangra az asszony fejét lehorgasztva keservesen sírni kezdett.

– Tudom, miért hoztad ezt a lányt a házunkba; azért, hogy kémkedjen utánam.

A férfi megvetően elhúzta a száját.

– Ugyan, utánad? – majd fenyegetően folytatta. Le kell tenned arról, hogy mindent elemelj, ami csak megtetszik neked. A legközelebbi választáson alighanem bekerülök a képviselőházba, s nem akarom, hogy egy kleptomániás vén bolond kockáztassa az esélyeimet. Ha valami baj van az agyadban, van itt a ház hátsó részében egy jó kis laboratórium, ott mindent rendbe hozhatunk.

Az anya riadtan húzódott el. Arca hamuszürkévé vált.

– Te, te tennéd ezt velem, a saját fiam – dadogta. – Nincs semmi bajom, Digby, csak . . .

– A te szobádban találtam ezt, vén tolvaj! – sziszegte a fiú –, hát sosem hagyod már abba? – Olyan szép volt – csuklott föl az asszony és könnyei végigfolytak kiaszott arcán. – Nem bírok ellenállni, ha szép dolgokat látok.

– Lady Waltham szobalányát gyanusítják, el is fogták. Alighanem hat hónapot kap.

– Nem bírtam ellenállni a kísértésnek – nyöszörögte Mrs. Groat. Fia átkozódva dobta az asztalra a karperecet.

– Most küldhetem vissza a tulajdonosának, s hazudhatom, hogy tévedésből került a te táskádba. Nem mintha a szobalányt akarnám mindenáron kihúzni a bajból, csak magamat szeretném sok kellemetlenségtől megkímélni.

Fölnevetett, de volt valami ijesztő ebben a nevetésben.

– Alighanem csak egy kis agynyomás – szólt most már hidegen – valami rosszul nőtt apró csont lesz az oka. Egyszerű kis műtéttel rendbehozzuk majd, anyám.

Mielőtt még befejezhette volna, anyja székét hátralökve kirohant a szobából. Digby megvető arccal fölkapta az ékszert és visszadugta a zsebébe. Régóta ismerte anyja különös lopási ösztönét, küzdött is ellene, s ebben a pillanatban úgy érezte, nem sikertelenül.

Bement könyvtárszobájába. Az ezüst rácsozattal díszített kandalló, az értékes könyvállványok és a ritka bútordarabok pazar látványt nyújtottak. Leült íróasztalához és levelet írt Lady Walthamnak. Miután a karkötőt és a levelet gondosan egy kis dobozba helyezte, csengetett.

Középkorú, sötét, visszataszító arcú ember lépett be.

– Vigye el ezt azonnal Lady Walthamnak, Jackson –

szólt Digby. – Anyám ma este hangversenyre készül, ha elment, kutassa át gondosan a szobáját.

– Már el is végeztem, de semmit sem találtam.

Menni készült, ám Digby visszahívta.

– Szólt a házvezetőnőnek, hogy Miss Weldon szobája rendben legyen?

– Igen, uram. A legfelső emeleten akarta elhelyezni a kisasszonyt, ahol a személyzet szobái vannak, de én nem engedtem.

– A legszebb lakosztályt rendezzék be számára – szólt Groat. – Gondoskodjék róla, hogy a szoba tele legyen virággal. Vigyék át innen ezt a könyvállványt és a kínai asztalkát is.

Az ember bólintott.

– És mi történjék a kulccsal, uram? – kérdezte azután habozva.

– Milyen kulccsal? – nézett fel Digby. – A kisasszony szobájának kulcsát gondolja?

Jackson bólintott.

– Parancsolja, hogy az ajtó belülről zárható legyen? – kérdezte jelentősen.

– Természetesen, maga bolond – szólt megvetően Digby – sőt, reteszt is tegyenek rá.

Az ember meglepődve nézett rá.

Nyilvánvalóan szorosabb volt köztük a kapocs, mint úr és szolga között lenni szokott.

– Nem akadt még útjába egy Steele nevű fiatalember? –kérdezte Digby másra fordítva a szót.

Jackson a fejét rázta.

– Ki az? – kérdezte.

– Egy ügyvéd titkára. Ha szabad ideje lesz, nem ártana megfigyelni kissé. Különben nem, bízzuk ezt inkább Bronsonra. A Featherdale Mansion-ban lakik.

A szolga bólintott, Digby pedig eltávozott hazulról.

*

Eunice Weldon csekély holmiját már összecsomagolta; a kocsi az ajtó előtt várt. Nem sajnálta, hogy a dohos és

elhanyagolt lakást, mely az utóbbi két évben otthona volt, el kell hagynia. Háziasszonya, aki a ruháit mintha mindig sebtében kapkodta volna magára, lekísérte; a búcsúzással Eunice röviden végzett. Egyébként új munkájáról nem osztotta Jim Steele véleményét. Nagyon is fiatal volt még, minden új helyzetben valami kalandos kezdetet érzett, valami olyant, ami varázslatos lehetőségeket rejt magában. Felsóhajtott: eszébe jutottak a tea melletti beszélgetések. Oly kedves színt loptak az életébe, s most talán már véget is értek! De nem, bizonyos volt benne, hogy Jim igyekszik majd találkozni vele.

Hiszen lesznek majd szabad órái, talán szabad délutánjai is; és akkor szomorúan rádöbbent, hogy nem is tudja a fiú címét. De Jim biztosan tudja az övét. Ez a gondolat megvigasztalta, mert vágyott már utána. Jobban, mint valaha gondolta volna. Ha lehunyta szemét, a kedves, csinos arc máris előtte volt; mosolygó, hű szeme a szemébe nézett. Egész alakja, vállának lépteivel összehangzó mozdulata, kellemes hangjának csengése, minden jellemző vonása lelkében újra felidéződött. És a gondolat, hogy többet nem találkozhat vele . . .

– Látnom kell még, látnom kell! – suttogta, miközben kocsija megállt a Grosvenor Square 409-es számú ház impozáns kapuja előtt.

Az elősietó szolgák kissé megzavarták, de jól is esett, hogy foglalkoznak vele.

– Mrs. Groat várja önt, kisasszony – szólt egy komorarcú ember. Később megtudta, hogy Jackson a neve.

Egy kis helyiségbe vezették, mely a lány szemében szegényesnek tűnt, bár Mrs. Groat már pazarnak tekintette.

Az öregasszony megtagadott minden pennyt, amit díszítésre vagy bútorzatra kértek tőle. Csak azért nem mutatott haragot minden elköltött összeg miatt, mert félt a fiától.

Az öreg hölgy csalódást okozott Eunice-nek. Eddig csak előkelőnek látta a fényképész műtermében; most ko-

pottas ruhában, viaszsárga arcú öregasszony ült előtte, aki ellenséges tekintettel mérte végig.

– Ugyebár, az új titkárnő? – kérdezte Mrs. Groat barátságtalanul. – Megmutatták már a szobáját?

– Még nem, asszonyom.

– Remélem, jól fogja érezni magát nálunk – Mrs. Groat hangján érződött, hogy legszívesebben az ellenkezőjét mondaná.

– Mikor kezdhetem meg a munkámat? – kérdezte Eunice megborzongva. Kellemetlenül érintette a hideg fogadtatás.

– Ó, bármikor – szólt az öreg nő. Kíváncsian nézegette a lányt. – Nagyon csinos – szólt kajánul.

Eunice elpirult, bár a bók inkább sértésnek hangzott.

– Valószínűleg ez az oka – szólt Mrs. Groat szórakozottan.

– Minek? – kérdezte a lány szerényen.

Észrevette, hogy az asszony gyengeelméjű, és már minden kedve elment az új állásától.

– Semmi – szólt az öreg hölgy és egy fejbólintással elbocsátotta titkárnőjét.

Eunicet oly pompás szobába vezették, hogy a meglepetéstől szótlanul állt meg a küszöbön.

– Ez az én szobám? Nem téved? – kérdezte végre hitetlenkedve.

– Ez, kisasszony – szólt a házvezetőnő a lányra sandítva.

– Számomra túlságosan szép. – A szoba még egy palotában is feltűnt volna. Brokátselyemmel bevont falak mentén pompás bútorok álltak. Művészi faragással és aranyozással díszített franciaágy csábított pihenésre. Az ágy mennyezetéről selyemfüggöny omlott alá. Egyik oldalról erkély nyílott; párkányán virágok illatoztak. Lába puha, kék szőnyegbe süppedt, mely az egész szobát beborította. Eunice elbűvölve szemlélte új otthonát.

Hol egy XV. Lajos korabeli, aranyberakásos toalettasztal kötötte le a figyelmét, hol egy vagyont érő ruhásszekrényt csodált meg. Az ablak közelében bájos íróasztal állt

s egy pompás kis könyvszekrényt úgy helyeztek el, hogy az ágyból is kényelmesen lehessen olvasnivalót keresni az értékes könyvek közül.

– Csakugyan ez az én szobám? – kérdezte újra Eunice.

– Igen, kisasszony – felelt a házvezetőnő és kinyitott egy kis ajtót: – ez a fürdőszobája. Minden helyiséghez van fürdőszobánk, Mr. Groat átalakíttatta a házat, mikor ide költözött.

Eunice kinyitotta a földig érő ablakot és kilépett az erkélyre. Ez a fal hosszában haladva négyszögletű és tágasabb balkonba tartott, a lépcsőházból is meg lehetett közelíteni.

A délután folyamán nem látta többször Mrs. Groatot. Amikor kérdezősködött, megtudta, hogy heves fejfájás gyötörte és már lefeküdt. Digby Groattal sem találkozott, így első vacsoráját magányosan költötte el.

Jackson, miközben felszolgált, felvilágosította: – Mr. Groat még nem tért vissza vidékről. Nincs semmi kívánsága a kisasszonynak?

– Köszönöm, semmi – felelte.

Volt valami ebben az emberben, ami sehogy sem tetszett neki. Nem vádolhatta ugyan azzal, hogy tiszteletlenül viselkedik, vagy hogy tolakodó lenne, de az egész viselkedése önhitt és kellemetlen volt. Eunice örült, hogy vacsoráját befejezte és elvonulhatott a szobájába. Sok minden eszébe jutott még, amit szeretett volna megkérdezni Mrs. Groattól; különösen egy dologra volt kíváncsi: mely napokon lesz majd szabad.

Eloltotta a villanyt és kinyitva a nagy ablakot, kilépett a hűvös és illatos éjszakába. Odalent a tér fényektől ragyogott; autók véget nem érő folyama gördült el az ablaka alatt, hisz az Oxfort Street és a Piccadilly között a Grosvenor Square a legrövidebb út.

Milliónyi remegő fénypont verte ki a halovány, felhőtlen eget. Az éjszakai ég szikrázóan ékszeres ruhája mellett London tetőinek, tornyainak, kéményeinek árnya titokzatosan és csodákat rejtve pihent. Itt, az éjszaka fenséges magányában Eunice szíve egyszerre csak elszorult. Érez-

te, hogy lényének jobbik fele, életének ragyogó darabja alszik ott valahol az éjszakában, s őróla álmodik talán. Most, álmodozva, csodálatosan tisztán látta arcvonásait, szemének gyöngéd fényét, s érezte remegő kezén a barna kéz férfias szorítását.

Sóhajtva csukta be az ablak szárnyait, s összehúzva a nehéz selyemfüggönyöket, kizárta a természet halhatatlan ragyogását.

Öt perccel később már mély álomba merült. Nem tudta, meddig aludt, valószínűleg órák hosszat. A nagyváros lármája elült. Csak néha hangzott egy-egy távoli autóduda. A szobára mély sötétség borult.

Hirtelen felült ágyában, hideg borzongás futott át a testén. Valaki volt a szobában! Tapogatózva nyúlt a villanykapcsoló felé és majdnem felsikoltott. Egy kézhez, hideg kézhez ért az éjjeliszekrényen. Egy pillanatra megdermedt a rémülettől. A kéz hirtelen visszahúzódott. Hallotta a függöny zizzenését, s az éjszaka sötétjében egy alak árnyéka rajzolódott az ablakra. Kiugrott az ágyból, egész testében reszketett, s felgyújtotta a villanyt. A szoba üres volt, de a földig érő ablakszárnyat csak betámasztották.

Az ágy melletti asztalon szürke kártyát pillantott meg. Remegő ujjakkal emelte fel: „Valaki, aki szereti önt, kéri, hagyja el azonnal e házat, mert élete és becsülete veszélyben forog."

Az aláírás helyére kék színű, keskeny kezet rajzoltak.

A kártya kicsúszott az ujjai közül. Egy ideig meredten nézte, majd magára kapta pongyoláját, kinyitotta az ajtót és kirohant a folyosóra. A lépcső alján lámpa derengett. Rémülettől dermedten, öntudatlanul futott le a lépcsőn. Kellett valakit keresnie, egy élőlényt, valami valóságot kapaszkodónak. De a ház mélyen aludt. Az előcsarnok lámpája égett, ennek fényében látott egy régi órát. Ködös öntudattal hallotta az ünnepélyes ketyegést. Három óra volt. Valakinek csak ébren kell lenni a házban. Gondolatai vadul kergették egymást. Lesietett a folyosón egy ajtóig, mely a személyzet szobáihoz vezethetett. Kinyitotta, s egy másik folyosón találta magát. A túlsó végén hófehér

ajtót látott, alóla gyenge világosság szűrődött ki. Odarohant, ki akarta nyitni, de kilincset sehol sem talált rajta. Egészen különös, párnázott ajtó volt. Rémülten állt meg, mert belülről elnyújtott, fájdalmas üvöltés hallatszott. Oly éles és borzalmas, hogy a vér szinte megfagyott ereiben. A hangtól űzve visszarohant az előcsarnokon át az utcai kapuig. Remegő kézzel megfordította a kulcsot a zárban. A kapu felpattant. Kirohant a házhoz vezető széles lépcsőkre, de ott hirtelen megtorpant. A lépcső alján egy férfi ült.

Ahogy a kapu kinyílt, az idegen hátrafordult és a rávetődő fényben Eunice felismerte: Jim Steele volt az!

ÖTÖDIK FEJEZET

Jim tántorogva állt fel és csodálkozva meredt a váratlan jelenésre. Egy pillanatig némán bámultak egymásra; a lány a félelemtől és a meglepetéstől nem tudott szóhoz jutni. Mintha valami borzalmas álomban látná a fiút, tán csak a képzelete idézte ide, s rögtön el is fog tűnni.

– Jim, Mr. Steele! – lihegte.

A férfi egy ugrással mellette termett és karját a vállára fonta.

– Mi történt? – kérdezte lázasan, az izgalomtól rekedt hangon.

A lány remegve, sápadt arccal simult a mellére.

– Szörnyűség, szörnyűség! – suttogta, s fojtott hangjában ott bujkált az átélt borzalom.

– Szabad kérdeznem, mi történik itt?! – kérdezte valaki halkan. Eunice hátrafordult. A kapuban egy férfi állt, akiről az első pillanatban úgy hitte: idegen.

Jim többször közelebbről is látta Digby Groat-ot, de most különös ruházatában ő sem ismerte fel. Hosszú fehér köpenyben állt, fején a fehér sapka a haját is tökéletesen eltakarta. Kabátujját fehér gumikötők szorították csuklójához. Kezén barna gumikesztyűt viselt.

– Szabad kérdeznem, Miss Weldon, miért áll a kapum előtt, éjnek idején, olyan ruházatban, amilyenben az utcán nemigen szoktak mutatkozni. Jöjjön talán be, és mondjon el mindent – szólt visszaindulva. – A Grosvenor Square nem éppen alkalmas hely az ilyen éjszakai beszélgetésre.

A lány – még mindig Jim karjába kapaszkodva – visszament az előcsarnokba. Digby bezárta a kaput.

– Mr. Steele – szólt Digby gúnyosan. – Ön ugyancsak korai látogató.

Jim nem válaszolt. Figyelmét Eunice kötötte le, aki egész testében reszketett. Gyengéden egy székhez vezette.

– Valóban, sok minden magyarázatra szorul – szólt hidegen – de inkább az ön részéről, Mr. Groat.

– Az én részemről? – Digbyt meglepte a váratlan fordulat.

– Azonnal megmagyarázom, hogyan kerültem ide – szólt Jim. – A ház előtt álltam éppen, mikor felpattant a kapu és Miss Weldon rémülten kirohant. Nem mondaná meg, Mr. Groat, mi történt? Mi késztette Eunice kisasszonyt menekülésre?

Hangja fenyegetően csengett; Digby Groat azonnal válaszolt.

– Sejtelmem sincs, mi történhetett. Az utolsó félórában laboratóriumomban dolgoztam, csak a kapunyitás riasztott fel munkámból.

Eunice már összeszedte magát; kezdett visszatérni arcára az élet, de hangja még remegett, ahogy az éjszakai kaland elbeszélésébe fogott.

A két férfi feszült figyelemmel hallgatta.

Az elbeszélés alatt Jim nem vette le szemét Digbyről. Megnyugtatta, hogy az éppúgy meg van lepve, mint ő maga.

Mikor a lány befejezte mondanivalóját, Groat bólintott.

– A laboratóriumból kihallatszó félelmetes kiáltást azonnal megmagyarázom – szólt mosolyogva. – Éjszaka érkeztem haza és a kis kutyám sántítva jött elém. Üvegszilánkokba lépett; azokat távolítottam el a lábából.

Eunice megkönnyebbülve lélegzett fel.

– Végtelenül sajnálom – szólt –, hogy ennyi kellemetlenséget okoztam, de nagyon megrémültem.

– Biztos benne, hogy volt valaki a szobában? – kérdezte Digby.

– Egészen biztos. – A kártyáról nem beszélt.

– És az a valaki az erkélyen keresztül jött a szobába?

Eunice bólintott.

– Megnézhetném a szobáját?

A lány egy pillanatig habozott.

– Előbb kissé rendet csinálok – szólt. Eszébe villant, hogy a szürke kártyát az ágyra ejtette; különös módon irtózott attól, hogy az írás Digby Groat kezébe jusson.

Jim Steele minden további felszólítás nélkül követte Mr. Groatot, és a két férfi együtt lépett be a pompás szobába.

A szokatlan fényűzéssel berendezett terem meglepte Jimet, de a hatást nem írta Digby Groat javára.

– Igaz, csakugyan, az ablakot valaki betámasztotta. Biztos benne, hogy előzőleg bezárta?

A lány bólintott.

– Igen. Világosan emlékszem; bezártam az ablakot, csak a két felső szárnyat hagytam nyitva, hogy szellőzzön a szoba.

– De ha az illető az erkélyen jött is be, vajon hogy jutott fel oda? – Digby felnyitotta a földig érő ablakot, kilépett és végigsétált az erkélyen a hall fölötti négyszögletes verandáig. Lenyomta a lépcsőház csarnokába nyíló ajtó kilincsét; zárva volt.

– Csodálatos – mormolta visszatérve.

Első benyomása az volt, hogy anyja lopódzott be különös szenvedélyétől űzve. Valami csillogó ékszer után kutatott, amely a lányon megtetszhetett neki. De az öregasszony már nem volt elég mozgékony a balkon megmászásához, sem elég bátor ilyen éjszakai betöréshez.

– Véleményem szerint, ön álmodott, Miss Weldon – szólt mosolyogva. – Most pedig azt tanácsolom: feküdjön le és aludjon jól. Végtelenül sajnálom, hogy ilyen kellemetlenséggel kezdődött az itt-tartózkodása.

Célzást sem tett eddig Jim Steele váratlan megjelenésére; csak miután a lánytól elbúcsúztak, az előcsarnokba visszatérve fordult hozzá:

– Csodálatos véletlen, hogy ön éppen a kapu előtt állt. Mi dolga volt ott? Talán daktiloszkópiai tanulmányokat végzett?

– Olyasvalamit – felelt hidegen. Mr. Groat cigarettát vett elő és rágyújtott.

– Azt hittem, nappal oly fáradságos munkával van elfoglalva, hogy nincs kedve a Grosvenor Square-en csatangolni kora hajnalban.

– Gondolja? – szólt Jim.

A gyors válaszra Digby elnevette magát.

– Maga nagyon különös ember – szólt. – Jöjjön velem, nézze meg a laboratóriumomat.

Jim kíváncsi volt, és a meghívás legalább feleslegessé tette a további kérdezősködést a titokzatos hangokról.

Hosszú folyosón mentek végig, s a párnázott ajtón át tágas melléképületbe léptek. A falakat fehér zománc borította. Ablak nem volt, a fény üvegtetőn át hullt alá. Most kék függönyredők borultak a szobára. Két függőlámpa keskeny asztalt világított meg. Különleges asztal volt: vaslábai görbülő gumikarikákban végződtek, teteje fehér zománc, minden oldalról kis csavarokkal ellátva.

Jim figyelmét az asztalon kifeszítve fekvő kis kutya kötötte le. Két vaspánt tartotta szorosan; egyik a nyaka, másik hátgerince köré kapcsolódott. Lábát vékony zsineg erősítette az asztalhoz. A kis vörösszőrű foxterrier feléje fordított szemében szinte emberi fájdalom tükröződött. Jim mélyen megsajnálta.

– Az ön kutyája?

Digby rápillantott.

– Igen. Miért?

– Sikerült a lábából eltávolítani az üveget?

– Nem, nem egészen – szólt a másik hidegen.

– Mellesleg mondva, nem tartja valami tisztán, Mr. Groat.

Digby hátrafordult.

– Mi az ördögöt akar ezzel mondani?

– Bizonyos vagyok benne, hogy nem az ön kutyája, valami kis gazdátlan foxterrier. Félórával ezelőtt találta az utcán és hazacsalogatta.

– Na és?

– Meg akarom kímélni a további fáradozástól. Bevallom, figyeltem a jelenetet.

Digby összehúzta a szemöldökét.

– Tehát kémkedik utánam?

– Nem egészen, csak a kíváncsiságomat elégítettem ki – válaszolt Jim nyugodtan, gyengéden megsimogatva a kutyát.

Digby nevetett.

– Látom, már mindent tud, tehát elmondom, mi a célom az operációval; az agyvelő egy részét fogom eltávolítani. Kíváncsi vagyok . . .

Jim körülnézett.

– Hol van az érzéstelenítő? – kérdezte gyanúsan barátságos hangon.

– Érzéstelenítés? Csak nem gondolja, hogy egy állat miatt kloroformra dobok ki pénzt?

Digby keze a kutya feje mellett pihent, az oktalan állat előrehajolt és megnyalta kínzóját.

– Piszkos kis dög! – kiáltott fel. Megtörölte kezét, majd vastag gumipántot vett elő és az állat szájára és orrára kötözte.

– Most már nyalogathatsz és üvölthetsz – nevetett. – Kissé lágyszívű, Mr. Steele? Nem tudja, hogy az orvostudomány előrehaladását az állatokon végzett kísérleteknek köszönheti?

– Elismerem az élveboncolás értékét, de csak bizonyos esetekben. Minden tisztességes orvos, aki élő állatokon kísérletezik, műtét előtt érzéstelenít. Az ilyen kísérletekhez még az orvosszövetség engedélye és bizonyítványa is szükséges. Szabadna látnom az ön igazolványát?

Digby arca elsötétedett.

– Az én ellenőrzésemre jött talán ide? – szólt dühösen. – Azért hoztam magammal, hogy megmutassam a laboratóriumot.

– Ha nem hoz magával – szakította félbe Jim – akkor is ide találtam volna valahogy. Nem elégített ki a magyarázata. Ó, igen, tudom, azt akarja mondani, hogy a kutya félt a nyakára szorított pokoli övtől, csak azért üvöltött. Nos, Mr. Groat; három percet adok, hogy a kutyát szabaddá tegye.

Digby fakó arca dühében elvörösödött.

– És ha nem?

– Akkor odafektetem a kutya helyére.

Egy pillanatra csend lett.

– Vegye le a kapcsokat a kutyáról – szólt Jim.

Mereven néztek egymásra. Digby szeme fenyegetően égett. Egy másodperc, s az állat szabad volt.

Jim karjába vette a reszkető kis állatot és megsimogatta formás kis fejét.

Digby fogcsikorgatva nézte a jelenetet.

– Ezt megjegyzem magamnak. Megemlegeti még ezt a napot! – dörmögte.

Jim erősen a szeme közé nézett.

– Soha nem hátráltam még meg fenyegetés elől – szólt nyugodtan. – Most sem teszem. Elfogadom, bizonyos esetekben szükség van az élveboncolásra. De az önhöz hasonló emberek, akik védtelen állatokat kínoznak pusztán szórakozásból, a legnemesebb hivatást is meggyalázzák. Fájdalmat okoz, hogy kíváncsiságát kielégíthesse. Eszében sincs, hogy tudományát a szenvedő emberiség javára fordítsa. Ahogy az imént beléptem ide – szólt most már a küszöbön állva –, két állatot találtam itt. A nagyobbik itt marad.

Becsapta az ajtót és kiért a folyosóra. Digby önérzetét halálos csapás érte.

Megint léptek hallatszottak: Jim tért vissza hirtelen.

– Bezárta az utcai kaput, amikor feljött?

Digby a homlokát ráncolta. Egy pillanatra még a sértést is elfelejtette.

– Igen.

– Most tárva-nyitva van – szólt Jim –, alighanem az ön éjszakai látogatója távozott . . .

HATODIK FEJEZET

A reggel derűs fényében Eunice minden félelme eltűnt; őszintén sajnálta már éjszakai viselkedését. De a kártyát nem tagadhatta le. Újra elővette a párnája alól, elolvasta és elgondolkozott. Valaki járt a szobájában, ez biztos. De ez a valaki nem lehetett az ellensége. Hirtelen egy gondolat dobogtatta meg a szívét: Hátha Jim? . . . Aztán a fejét rázta. Belepirult, de valami azt súgta neki, hogy Jim nem lehetett. Lehetetlen, hogy az ő kezét érintette volna a sötétben, hiszen annak ismerte az alakját, szinte még érezte férfias és meleg szorítását is.

Az éjszakai kéz nem lehetett a fiatalemberé. Ebben bizonyos volt.

Lement az ebédlőbe a reggelihez és a kandalló előtt ott találta Mr. Groatot, a kifogástalan megjelenésű világfit. Arcán a fáradtságnak nyoma sem látszott, noha csak hajnali négy óra felé tért pihenőre.

Szívélyesen üdvözölte a lányt:

– Jó reggelt, Miss Weldon. Remélem, kipihente már az éjszakai lidércnyomást?

– Ugye, sok kellemetlenséget okozok önnek – felelt kedves szerénységgel Eunice –, igazán bánt a dolog.

– Semmi az egész. De milyen szerencse, hogy éppen erre járt a barátja, Steele és megnyugtathatta önt. Egyébként, Miss Weldon, egy kis bocsánatkéréssel tartozom: az éjszaka füllentettem önnek.

Eunice nagyot nézett.

– Ha csakugyan megtette – szólt nevetve – aligha volt komoly a dolog.

– Pedig az volt. Azt meséltem, hogy a kiskutyám üvegszilánkba lépett; pedig az igazság az, hogy nem is az én kutyám volt, csak úgy felszedtem valahol az utcán. Kísérleti célokra hoztam haza; hiszen tudja, orvos vagyok.

Eunice megborzongott.

– Ó, tehát innen eredt a kiáltás? – kérdezte ijedten.

Digby fejét rázta.

– Az állat csak félelmében vonított. Bántódása sem esett, de nem is állt szándékomban fájdalmat okozni. Barátja rábeszélésére futni is hagytam a kis foxit.

A lány megkönnyebbülve lélegzett fel.

– Nagyon örülök, hogy így történt. Borzasztó lett volna...

Groat halkan nevetett és elfoglalta helyét az asztalnál.

– Steele azt gondolta, hogy kloroform nélkül kezdem meg a kísérletet. Ez természetesen képtelenség! Nagyon nehéz egy laikusnak megmagyarázni, hogy az orvostudomány mennyit köszönhet az állatokon végzett kísérleteknek. Magától értetődően ezeket a kísérleteket úgy hajtják végre, hogy az állat legcsekélyebb fájdalmat sem érez. Egyébként épp úgy nem gondolok arra, hogy kutyákat kínozzak, mint ahogy nem jutna eszembe kést emelni önre.

– Erről meg vagyok győződve – szólt Eunice melegen.

Digby Groat tudta, hogy Jim rövidesen találkozik a lánnyal, és elmondja majd a laboratóriumi jelenetet, persze az ő felfogása szerint. Ezért beszélte először ő el a történteket, nehogy elriassza a lányt. Eunice bájosabb volt, mint képzelte, s a maga szórakozására hozta a házába.

Digby értett a nőkhöz. Kicsit tartott is a reggeli étkezéstől, mert tudta, hogy az asszonyok szépségének ritkán előnyös az erős napfény. Bár sok asszony szerepelt már az életében, igazán szerelmes nem volt még soha. Miss Weldon nagyon izgató kalandnak ígérkezett; egy-két hétre legalábbis, míg újabb nem tűnik fel a láthatáron.

A lány nagyszerűen kiállta a próbát.

Bőre finom simasága szépítőszerek nélkül is hibátlan volt; szemében élet ragyogott, arcáról sugárzott az egészséges, természetes báj; amíg figyelt, ragyogóan fehér és tökéletes alakú keze az asztalon pihent.

A lány szemében Digby Groat nem volt sem vonzó, sem kellemetlen. Az élet útjain siető sok ezer férfi egyike volt, akiket az ember észrevesz, vagy meg se lát. Néme-

lyikkel futólag szót váltunk, mások csak elsuhannak mellettünk és eltűnnek, hogy sohase térjenek vissza.

Digby „futólag megállt", de ha hirtelen eltűnne a szeme elől, nem sajnálná, de nem is örülne.

– Anyám sohase jön le a reggelihez – szólt Digby teázás közben. – Meg tudja szokni az itteni munkáját?

– Még nem felelhetek, nem tudom, mi lesz.

– Anyám kissé különös természetű, mondhatnám különc, de azt hiszem, ön elég okos ahhoz, hogy bánni tudjon vele. A munkája – különösen eleinte – egyáltalán nem lesz terhes, később nekem is a segítségemre lehet antropológiai kutatásaimban.

– Ez olyan borzasztó tudósan hangzik – szólt Eunice – hogy nem is tudom, mit jelent.

– Arcokat és koponyákat tanulmányozok – szólt Digby mintegy odavetve. – Már sok ezer fényképet gyűjtöttem össze a világ minden tájáról. Ezt a tudományt nálunk még meglehetősen elhanyagolják; úgy teszünk, mintha az olaszok kiváltsága volna. Talán már hallotta Mantegazza és Lombroso nevét?

– Ugye, a bűnösök tanulmányozásáról híresek? – szólt a férfi nagy csodálkozására.

– Látom, ért valamit hozzá.

– Csábító ajánlat és szívesen is segítek önnek, ha az édesanyja megengedi.

– Ó, hogyne, meg fogja engedni.

Eunice keze csábítóan közel feküdt az övéhez. Ám, Digby nem mozdult. Gyors és csalhatatlan volt az ösztöne. Érezte, ha most megérintené a kezét, jóvátehetetlen ostobaságot követne el. Ha más lány ülne most itt, a keze már gyöngéden pihenne az övén, halk, fojtott nevetés, lesütött szem, a többi aztán már könnyen menne. Tudta, ha így tenne Eunice-szel is, este már csak a hűlt helyét találná a házban. Digby tudott várni is, ha kellett. Ez a lány pedig megérte a várakozást: ragyogóan kedves volt. Az élet örömeinek jórésze a gyönyörűség kergetésében rejlik, s ez a vadászat már maga is a kéj előíze. Vannak emberek, akiknek legnagyobb gyönyörűségük az ábrán-

dok kergetése; hiszik, hogy álmaik előbb-utóbb megvalósulnak. Digby Groat is ezek közé tartozott.

Amint a lány fölnézett, látta a rátapadó égő szemeket és belepirult. Zavarát leküzdve megint fölpillantott.

Varázslat játszott vele az imént? Digby megint a régi nyugodt világfi volt.

HETEDIK FEJEZET

Az első pár nap nagyon kellemetlen volt Eunice számára. Mrs. Groat nem terhelte meg sok munkával, inkább az esett neki rosszul, hogy nem akarta igénybe venni segítségét.

Másnap reggelizés közben szóba is hozta ezt Digby Groat előtt.

– Azt hiszem, itt nincs nagy szükség rám, Mr. Groat, nem kellene elfogadnom az önök pénzét.

– Miért? – kérdezte gyorsan a férfi.

– Édesanyja jobban szeret egyedül levelet írni, és úgy veszem észre, egyébként sem nagyon nagy a levelezése!

– Képtelenség! – szólt Digby élesen, de látva, hogy durva hangja megsértette a lányt, szelíden folytatta: – Nézze, Miss Weldon, anyám nincs hozzászokva, hogy segítségére legyenek. Olyan asszony, aki mindent maga akar végezni. Azért lett a saját árnyéka, mert feleslegesen sokat dolgozott már életében. Százféle munka akad az ön számára! Legyen türelmes az anyámmal, Miss Weldon, hosszabb időre van szüksége, míg idegeneket a bizalmába fogad.

– Megértem – bólintott a lány.

– Szegény anyám, eddig egészen magára volt utalva, – szólt mosolyogva. Akad majd egész napra való elfoglaltsága, ha jobban megismeri önt.

Digby a reggelizőszobából anyja társalgójába sietett. Nem találta ott: az öltözőszoba kandallójánál melegedett. A férfi gondosan bezárta az ajtót, s közelebb ment anyjához. Az félve pillantott rá.

– Miért nem keresel valami elfoglaltságot a lánynak? – kérdezte élesen.

– Nincs semmi munkám a számára – siránkozott Mrs. Groat. – Nézd fiam, ez egészen fölösleges kiadás, ki sem állhatom ezt a lányt.

– Mától fogva lesz a számára munkád – szólt Digby – és ne kelljen ezt még egyszer mondanom!

– Csak kémkedni fog – felelt Mrs. Groat bosszúsan – tudod jól, hogy sohasem írok levelet. Évek óta nem levelezek senkivel, az ügyvédnek is csak a te kedvedért írtam.

– Ha akarsz, találsz munkát a számára – ismételte Digby. – Megértetted? Keresd elő valamennyi számlát a legutóbbi két évről, hadd rendezze őket és vezessen könyvet is róluk. A bankelszámolásokat is átadhatod neki; vesse össze a csekkekkel. Csak adj neki valami munkát már, az Istenért! Hát mindent magamnak kell intéznem?

– Majd adok, Digby, majd adok – szólt az anya gyorsan. – Nagyon durva vagy hozzám, fiam. Gyűlölöm ezt az egész házat! – kiáltott fel hirtelen haraggal. – Gyűlölök benne mindenkit. Ma reggel benéztem a szobájába: hiszen az valóságos palota. Sokezer fontba kerülhetett csak ezt bebútorozni. Hát nem vétek mindezt egy egyszerű lányért!?

– Ne törődj vele – szólt a fia. – Keress neki valami munkát, ami legalább két hétig leköti.

A lány már aznap reggel meglepődhetett: Mrs. Groat üzent érte.

– Volna egy kis munkám az ön számára, Miss . . . Sose jut eszembe a neve.

– Eunice – szólt a lány mosolyogva.

– Nem szeretem ezt a nevet – morgott az öregasszony. – A legutóbbit Lolának hívták. Külföldi volt; boldog voltam, mikor elment. Más neve nincsen?

– A családi nevem Weldon, nevezhet Mrs. Groat így, vagy Eunice-nek, vagy akármilyen más néven is, ahogy önnek tetszik.

Az öregasszony rekedten krákogott. Előtte fiókos szekrény állt, zsúfolva a bankból visszaérkezett csekkekkel.

– Nézze át ezeket az iratokat – szólt – tegyen velük valamit . . .

– Ne erősítsem őket a megfelelő számlákhoz? – kérdezte a lány.

– De igen, erre gondoltam. Itt akarja talán elvégezni?

Csakugyan, jobb lesz itt – tette hozzá gyorsan. – Nem akarom, hogy a cselédek beleüssék az orrukat a dolgainkba.

Eunice az asztalra helyezte a fiókos szekrényt, összeszedte a csekk-könyvek szelvényeit és egy kisüveg ragasztó segítségével megkezdte munkáját. Az öregasszony unottan nézte. A lány, hogy könnyebben dolgozhasson, lecsatolta arany karkötőóráját, apja ajándékát. Mrs. Groat érzéketlen arca hirtelen megélénkült, szemei sóváran tapadtak az ékszerre.

A munka soknak látszott, de Eunice rendszeresen dolgozott; mire a gong ebédre kondult, elkészült vele.

– Tessék, Mrs. Groat – szólt kedves mosollyal. – Azt hiszem, minden rendben van . . .

Félretette a kis szekrényt és fel akarta csatolni karkötőóráját. Az ékszer eltűnt. Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Digby Groat lépett be mosolyogva.

– Halló, Miss Weldon. Ebédidő van. Hallottad, anyám, a gongot? Mentsd most fel Miss Weldont a munkától.

A lány keresgélve tekintett körül.

– Elvesztett valamit? – kérdezte Digby gyorsan.

– A kis órámat. Egy perccel ezelőtt tettem le . . .

– Talán a szekrénybe esett – dadogta az öreg nő. Nem mert a fiára nézni.

Digby egy szempillantást vetett rá, aztán Eunice-hez fordult.

– Legyen szíves – kérte kedvesen – szóljon Jacksonnak, hogy a kocsimat három órára rendelje ide.

Megvárta, míg az ajtó becsukódik a lány mögött.

– Hol van az óra? – kérdezte.

– Az óra, Digby? – hebegte az öregasszony.

– Add elő azonnal – szólt dühtől elváltozott arccal.

Az asszony vonakodva nyúlt a zsebébe és előhúzta.

– Olyan szép volt! – nyöszörögte.

Digby kirántotta a kezéből éppen mikor Eunice visszatért.

– Megtaláltuk az óráját – fogadta Digby mosolyogva. – Az asztal alá esett.

– Azt hiszem, ott is kerestem. Nem valami értékes óra, de kettős célt szolgál.

Újra a csuklójára fűzte.

– Mit szolgálhat azonkívül, hogy az időt mutatja? – kérdezte Digby.

– Egy rút sebhelyet takarok el vele.

Feléje nyújtotta a csuklóját.

– Nézze! – Félshilling nagyságú, kerek vörös forradás látszott rajta: talán égési seb.

– Különös – szólt Digby, amint odanézett.

Anyja fojtott sikolya hallatszott. A fiú látta, hogy az arca egészen eltorzul, ahogy a lány csuklójára mered.

– Digby, Digby – és a hangja megtört sikoltássá halkult. – Ó, Istenem!

Ráesett az asztalra, és mielőtt még a fia elkaphatta volna, aléltan a padlóra zuhant.

Digby az anyja fölé hajolt, azután lassan a megrémült lányra nézett. Valószínűleg a sebhely izgatta fel. De vajon miért?

NYOLCADIK FEJEZET

A sebhely és Mrs. Groat ájulása eddig csak Eunice-t nyugtalanította; de miután megtudta tőle, Jim is gondolkodóba esett. Megint előhozakodott merész feltevésével, de a lány kinevette.

– Különben igaza van, nem maradhatok náluk – mondta –, de addig mégsem mehetek el, amíg Mrs. Groat dolgait el nem rendeztem. Jó néhány levelet és mindenféle más írást kell még lajstromba szednem. Meg nem is illenék éppen akkor cserbenhagyni őket, amikor az öreg hölgy súlyos beteg. Az, hogy én volnék a gazdag örökösnő, feltevésnek is képtelenség. Hiszen a szüleim Dél-Afrikában éltek, Jim. Magából sosem lesz jó detektív – ahhoz túl romantikus.

A fiú megengedte magának azt a fényűzést, hogy autón vigye a lányt haza a Grosvenor Square-re. A kapunál búcsúzni kezdtek.

Míg a lépcsőn beszélgettek, nyílt a kapu. Jackson egy kis köpcös, bozontos barna szakállas embert kísért le.

Jackson, úgy látszik, nem vette észre őket, feléjük sem pillantott, míg hangosan utánaszólt az idegennek:

– Mr. Groat csak hét órára lesz itthon, Mr. Villa.

– Mondja meg neki, hogy kerestem – szólt a nagyszakállas éppoly dörgő hangon; Jimre ügyet sem vetett.

– Ki ez a szakállas úr? – kérdezte a fiú, de a leány nem tudott róla semmit.

*

Jimet nem elégítette ki az, amit Eunice származásáról tudott. Eszébe jutott, hogy egy hajdani osztálytársa Cape–Townban építész. Alighogy visszaért az irodába, hosszú sürgönyt küldött neki, fizetett válasszal. Érezte ugyan, hogy árnyakat kerget, de egyelőre nem tehetett

mást. Kedvetlenül tért haza, nem sok reménnyel, hogy eléri célját.

Másnap üzenetet kapott a lánytól, hogy a délutáni teánál nem találkozhatnak.

Ez a nap elveszettnek ígérkezett. Tetézte rosszkedvét a délután megérkező válaszsürgöny. Ez alaposan rombadöntötte az Eunice Weldon származása és a Danton-milliók összefüggéséről fölépített regényes kártyavárat. Az üzenet semmi kétséget sem hagyott. Eunice May Weldon Rondeboschban született 1899. június 12-én; apja Henry William Weldon, muzsikus; anyja Margaret May Weldon; mindketten elhunytak. A lányt Rondeboschban, a Wesleyan templomban keresztelték meg.

A sürgöny utolsó két sora nagyon meglepte Jimet:

„Hasonló megkeresés Eunice Weldon származása felől hat hónappal ezelőtt Selengers & Co. Brade Street Buildings részéről."

– Selengers & Co.? – Jim elgondolkodott. Megint egy új titok. Kinek állhatott még érdekében a lány utáni kutatás? Felcsapta a telefonkönyvet és megkereste a cég nevét. Volt ott több Selengers is, de egy sem a Brade Street Buildingsben.

Vette a kalapját, autót hívott és a Brade Sreetre hajtatott. Egy kis keresés után rá is akadt az épületre. Közepes nagyságú üzletház volt. A cégek kapu alatti jegyzékén hamarosan megtalálta a Selengers & Co. nevét. A földszint 6. számú helyiséget foglalta el.

Az iroda zárva volt, és lakatlannak látszott. Jim a portáshoz fordult.

– Nem, uram –, szólt az ember fejét rázva – a Selengers ilyenkor nincs nyitva. Nappal soha nincs itt senki, csak éjszaka.

– Éjszaka? – ismételte Jim elcsodálkozva – kicsit szokatlan idő az üzletkötésre.

A portás bosszúsan nézett rá.

– Alighanem ők tudják a legjobban, mikor végezhetik a dolgukat – mondta nyomatékosan.

Jimnek jó idejébe került a haragos portást megnyugtatni. Később azt is megtudta tőle, hogy a Selengers-céggel

itt kivételesen bánnak. Az előző portást éppen ennek a cégnek a kívánságára bocsátották el, és egy takarítónőnek is kitették a szűrét, mert a Selengers éjszakai ügyeibe ütötte az orrát.

– Úgy gondolom, külföldi értékpapírokkal kereskedhetnek – mondta a portás. – Rengeteg sürgönyt kapnak mindennap, de annak az úrnak még a színét se láttam, aki az egészet vezeti. A hátsó ajtón jár be.

Ez a hátsó kijárat egy mellékutcára néző kis udvarba nyílt. A Selengers-cég volt az egyedüli bérlő, akinek ilyen kettős ki- és bejárata volt, és úgy látszik, abban is kivételes volt, hogy egyedül neki engedték meg az éjszakai munkát.

– Még a második emeleti tőzsdeügynökségnek is este nyolckor zárnia kellett – magyarázta a portás –, ez bizony meglehetősen kellemetlen lehet nekik, mert ha zajlik a piac, akadna itt dolguk akár éjfélig is. De nyolckor mindenkinek takarodót fújnak. Már Mr. Danton idejében is pontosan megtartották az üzleti órákat.

– Mr. Danton idejében? – kérdezte Jim hirtelen. – Ez az épület az övé volt? A milliomos, hajógyáros Dantont érti?

A portás bólintott.

– Igen, uram – felelt, szavai váratlan hatásával elégedetten. – De már évekkel ezelőtt eladta, vagy átruházta valakire. Véletlenül tudom, mert abban az időben kifutófiú voltam ebben a házban. Nagyon jól emlékszem Mr. Dantonra, irodája az első emeleten gyönyörűen volt berendezve.

– Ki bérli most azt a helyiséget?

– Egy külföldi, Lerenski. Ő sincs itt soha.

Jim oly fontosnak találta az új értesülést, hogy azonnal Mr. Salter lakására sietett. De az ügyvéd nem tudott mást mondani a Brade Streeti házról, mint hogy az Danton egyik magánvállalkozása volt. Később túladott rajta, de ügyvédjét erről nem értesítette.

Jim újra bezárt kapu előtt állott.

– Ma nem maradhatok az irodában, sok elintéznivalóm van – szólt Jim.

Mr. Salter felütötte a fejét.

– Üzleti ügyek, Steele? – kérdezte udvariasan.

– Nemcsak azok. – Jim érezte, hogy Mr. Salter sejti, miről van szó.

– Jól van – szólt Salter. Feltette szemüvegét és irataiba mélyedt.

– Valamit szeretnék még kérdezni, ügyvéd úr. Tulajdonképpen ezért jöttem ide; hisz elmaradásomat telefonon is kimenthettem volna.

Salter türelmesen letette a tollat.

– Nem értem, miért van ennek a Groatnak annyi spanyol barátja – szólt Jim. – Itt van például egy lány, Comtessa Manzana. Nagyon gyakran találkoznak. Hallott már róla, uram?

– Néha olvasom a nevét az újságokban – szólt Mr. Salter.

– Vannak mások is. Egyiket Villának hívják. Groat tökéletesen beszél spanyolul.

– Érdekes – Mr. Salter hátradőlt a székén. – Nagyapjának is sok spanyol barátja volt. Azt hiszem, valami spanyol rokonság lesz a háttérben. Az öreg Danton, Jonathan Danton apja, vagyona javát Spanyolországban és Közép-Amerikában szerezte. Sok spanyol nemest látott vendégül. Különleges család volt. Visszavonultan éltek, s Jonathan Danton az utolsó húsz évben aligha váltott egy tucat szót a nővérével. Nem haragudtak egymásra, csak ilyen volt a természetük. Vannak családok, ahol előfordul az ilyesmi. Szűkszavú emberek, de becsületesek.

– Hagyott a Danton nagyapa valamit Mrs. Groatra? Ő is a gyermeke volt, nemde?

Septimus Salter a fejét rázta.

– Egy pennyt sem. Mrs. Groatot tulajdonképpen a bátyja tartotta el. Nem tudom miért, de az öreg ember nem szenvedhette a leányát. Jonathan sem tudta, miért. Többször beszélt nekem erről a hirtelen támadt, különös ellenszenvről. Tudott róla, de nem az apjától. Jonathan Danton épp azért fogalmazta meg a végrendeletét az ismert módon, mert az öregúr így elbánt Mrs. Groattal. Házasságával alighanem még jobban magára haragította az apját. Groat nem volt senki. Alkalmazott volt Danton liverpooli irodájában. Nem volt se előkelő neve, se megjelenése. A feleségével is mindig rosszul élt. Egyedül szegény Lady Mary bánt vele szeretettel. A felesége gyűlölte, senki se tudta, miért. Amikor meghalt, minden pénzét egy távoli unokatestvérére hagyta. Lehetett vagy 5000 font. Az Isten tudja, hogyan szerezte. De most már odébb állhat, Steele. Mihelyt maga beteszi ide a lábát – szólt Mr. Salter kétségbeesve – olyan visszaemlékezésekbe gabalyít, amiknek semmi helyük egy ügyvédi irodában.

Aznap reggel Jim a Belügyminisztériumba sietett; elsősorban a Madge Benson-rejtélyt akarta földeríteni. De sem a rendőrfőnökség, sem a börtönügyek főfelügyelősége nem adott felvilágosítást magánkutatónak. Ekkor kísérletképp egyenesen az államtitkári hivatalhoz fordult. Szerencsére szolgált ott egy barátja, középkorú ügyvéd, akivel még a háború alatt, Franciaországban ismerkedett meg.

Mr. Fenningleigh meleg barátsággal fogadta hivatalában; nem feledte, hogy Jim egyszer német ágyútűzben a haláltól mentette meg.

– Üljön kérem le, Steele. Sajnos, nem mondhatok sokat –, szólt az ügyvéd, papírlapot véve fel íróasztaláról – és nem tudom, szabad-e ennyit is mondanom. Egyébként itt az átirat, amelyet a fogházigazgatóságtól kaptam.

Jim átvette a lapot és elolvasta a néhány sort.

„Madge Benson, 26 éves, háztartási alkalmazott. Lopásért egy hónap fegyház. Ítélet a marylebonei törvényszéken, 1898. június 5-én. Átkísértetett a Hollaway-fegyházba. Kiszabadult 1898. július 2-án."

– Lopás miatt? – szólt Jim elgondolkozva. – Azt ugye, aligha lehet megtudni, miféle lopás miatt?

Mr. Fenningleigh a fejét rázta.

– Azt tanácsolnám, érdeklődjön a marylebonei börtönőrnél. Ezek az emberek gyakran csodálatosan emlékeznek egyes arcokra; ott talán még az ítélet irataiba is betekinthetne. Mindenesetre jobb lenne, ha Mr. Salter folyamodna; ügyvédtől aligha tagadnák meg.

Csakhogy éppen ez volt az, amit Jim nem akart megtenni.

TIZEDIK FEJEZET

Eunice Weldon hamarosan megszokta új környezetét. Úrnője betegsége miatt megszaporodott a dolga; jobban el volt foglalva, mint gondolta volna. Úgy lett, ahogy Digby Groat megmondta: a sok munka egész napját betöltötte. Az ő kérésére átnézte Mrs. Groat háztartási könyveit is és csodálkozva látta az öreg lady takarékosságát.

Egyik délután régi szekrény fiókjait rendezte. A művészi kidolgozású bútor régi divat szerint félig íróasztal, félig könyvszekrény volt; az íróasztalfiók üvegajtóval záródott, belülről zöld selyemfüggöny takarta.

Feltűnt neki a két oldalsó rész vastagsága és az egész bútordarab szokatlan formája. Csodálkozva húzta végig kezét a fényezett mahagóni lapon, s a szekrényfal egy része ujjai nyomására egyszerre engedni kezdett. Meglepve látta, hogy egy hüvelyknyi széles és hat hüvelyknyi hosszú oldallap kipattan a helyéből és alatta mély üreg feketéllik. Titkos fiók egy régi íróasztalban: nem ritkaság, de Eunice kíváncsiságát nagyon izgatta a rekesz, melyet véletlenül fedezett fel. Belenyúlt és egy összehajtott papírlapot húzott ki. Más nem volt a fiókban.

Van-e joga elolvasni? Mrs. Groat valószínűleg nem azért rejtette el ilyen gondosan, hogy idegen kezek forgassák.

Mégis úgy érezte, mint titkárnőnek, kötelessége átnézni.

Kinyitotta és olvasni kezdte.

Az irat felső részéhez papírcsíkot erősítettek, Mrs. Groat néhány sorát:

„Ezen utolsó akaratom mindenben megegyezik azon rendelkezéseimmel, amelyeket lepecsételt borítékban Mr. Salternek adtam át."

A „Salter" szót áthúzták és egy másik ügyvédi iroda címét írták fölébe.

A végrendeletet kereskedésekben készen kapható, nyomtatott íven rögzítették. A lényege nagyon rövid volt:

„Fiamnak, Digby Francis Groatnak hagyományozok 20 000 fontnyi összeget, továbbá egy tulajdonomat képező Grosvenor Square 409. szám alatti házat és annak egész berendezését. Vagyonom minden egyéb, fennmaradó részét a Madridban lakó Ramonez Estremada Marquisnak hagyom."

Tanúként két olyan név szerepelt, amelyeket a lány nem ismert, de minthogy a cselédséghez tartozóknak jelezték magukat, valószínűleg már eltávoztak a szolgálatából. Mrs. Groat nem sokáig tűrte a cselédeit . . .

Mit tegyen ezzel az irattal? Elhatározta, hogy Digbyhez fordul.

Mikor nem sokkal azután íróasztala fiókjait is átkutatta, miniatűr festményre akadt. Elbűvölte az arc szépsége.

Egy lány mellképe volt a hetvenes évek divatos hajviseletében. A szép arc merész metszésű, a sötét szem tüze élettel teli, a kissé erős áll dacosságra valló. Olyan lány arca ez – gondolta Eunice –, aki a maga útját járja. Szerette volna tudni, kit ábrázol a kép. Az ebédnél megmutatta Digby Groatnak.

– Az anyám arcképe – mondta az közömbösen.

– Az édesanyjáé? – kérdezte Eunice elcsodálkozva.

Digby nevetett.

– Aki most látja, nem hinné, hogy valaha ilyen volt; pedig nagyon szép lány lehetett, talán túlságosan is szép – tette hozzá komorabban, anélkül, hogy megmagyarázta volna, mire gondolt.

Hirtelen kivette a képet a lány kezéből és megnézte a hátlapját.

– Bocsásson meg – mentegetőzött, és az arca egyszerre elsápadt. – Anyám néha följegyez valamit a képei hátára és ez most kissé meglepett. – Majdnem azt mondta: megrémített.

Zavart és szórakozott lett. Ritkán esett meg vele ilyesmi, általában higgadt és öntudatos volt.

Hirtelen másra terelte a szót, olyasmire, amiről már régen akart beszélni a lánnyal.

– Miss Weldon, meg tudná mondani, hogyan keletkezett az a sebhely a csuklóján?

A lány nevetve rázta a fejét.

– Már szinte sajnálom, hogy megmutattam önnek; ugye, milyen rút?

– Nem tudja, hogy történt?

– Nem, semmit sem tudok, anyám sose beszélt róla. Égési sebnek látszik.

A férfi figyelmesen nézegette a kis kerek, piros foltot.

– Az persze képtelen gondolat – folytatta a leány –, hogy az ön édesanyja e sebhely láttán ájult el.

– Mindenesetre különös véletlen – szólt Digby.

Eredménytelenül próbálkozott anyjánál, hogy ájulásának okát megtudja. Három nap óta feküdt az öreg hölgy szótlanul és mozdulatlanul. Fia rövid látogatásairól sem látszott tudomást venni.

Már javulófélben volt és Digby elhatározta, hogy az első alkalommal kielégítő magyarázatot kér.

– Talált még valami mást is? – kérdezte a férfi gyanakodva. Sosem lehetett biztos afelől, nem követett-e el az anyja valami új bolondságot. Rettegett, hogy átkos szenvedélye egyszer csak napfényre kerül.

A lány habozott. Megmondja neki? Digby látta arcán a zavart és habozást s megismételte a kérdését.

– Mrs. Groat végrendeletét találtam meg – szólt Eunice.

Digby éppen befejezte ebédjét, hátratolta székét és szivarra gyújtott. A lány szavaira elsötétedett az arca, s a szivar kihullott az ujjai közül.

– Anyám végrendeletét? Nem téved? Két éve csinált végrendeletet, s az az ügyvédnél van.

– Amit én találtam, csak pár hónapja készült – szólt Eunice zavartan. – Remélem, nem árultam el akaratlanul Mrs. Groat valamilyen titkát.

– Mutassa meg! – szólt Digby nyers, szinte durva hangon.

Eunice elámult a hirtelen változáson. Mindketten átmentek az öreg hölgy szegényesen berendezett szobájába, s a lány elővette az okiratot a fiókból.

Digby Groat figyelmesen olvasta végig.

– Vén bolond – dörmögte – csökönyös, eszelős vén bolond. Olvasta a végrendeletet? – kérdezte élesen.

– Csak egy kis részét – felelte Eunice. Felháborodott a férfi durva szavain.

Digby még egyszer átolvasta az írást, közben a fogai között mormolt valamit.

– Hol találta tulajdonképpen?

– Véletlenül akadtam rá. Van itt a kis íróasztalban egy rejtekhely – és megmutatta, hogyan talált rá a titkos kis üregre.

– Értem – szólt Digby Groat lassan és összehajtotta a papirost. – Miss Weldon, talán azt is megmondhatná, mennyit olvasott el az okiratból?

Eunice nem tudta, mit feleljen. Tulajdonképpen Mrs. Groat alkalmazottja volt és érezte, helytelen, ha ennek magánügyeiről a fiával tárgyal.

– Valami örökségről van benne szó, amit az édesanyja Önnek hagyományoz – vallotta be –, de csak felületesen olvastam el.

– Akkor azt is tudja, hogy az anyám 20 000 fontot hagyott rám és a többit – másvalakire.

A lány bólintott.

– Azt is tudja talán, ki az a másvalaki?

– Tudom, Estremada márki.

Digby arca hirtelen színt váltott: vörös, majd hamuszürke lett. Fojtott dühvel, remegő hangon kérdezte:

– Tudja-e, mekkora lehet az édesanyám vagyona?

– Nem, Mr. Groat és azt hiszem nem is szükséges, hogy megmondja. Nem tartozik rám.

– Egy és egynegyed millió font! – sziszegte. – És rám 20 000 fontot hagyott, meg ezt a nyomorult ócska házat!

Gyorsan megfordult és az ajtó felé indult; a lány megérezte szándékát, egy kézmozdulattal visszatartotta.

– Ne menjen most az anyjához, Mr. Groat. Nem szabad megtennie – szólt komolyan.

Eunice közbelépése lecsillapította Digbyt. Lassan a kandallóhoz lépett, zsebéből öngyújtót vett elő s a lány csodálkozó szeme előtt meggyújtotta a végrendeletet. Megvárta, míg hamuvá ég, azután lábával széttiporta.

– Így, ezt elintéztem! – Hátrafordult, s szeme Eunice ijedt tekintetével találkozott.

– Azt hiszi, jogtalanságot követtem el? – kérdezte mosolyogva. Újra a régi, sima modorú gentleman volt.

– Igazság szerint most megakadályoztam, hogy anyámat őrültnek higgye a világ. Estremada márki, tudtommal, nem él a földön, csak anyám rögeszméinek egyike. Ez a mi családunk sötét titka, Miss Weldon – szólt Digby nevetve, de Eunice tudta, hogy hazudik.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Digby Groat dolgozószobájának ajtaja félig nyitva maradt; láthatta, amint Eunice fölment a szobájába. Egész nap a lányra gondolt. Átkozta magát, hogy jellemének rút oldalát is megmutatta, pedig gyöngédséget szeretett volna ébreszteni maga iránt. Főképpen az bántotta, hogy esztelen dühében megsemmisítette az okiratot. Ezzel a lány kezébe adta magát! Mi lesz, ha egyszer anyja meghal és végrendelet után kutatnak? Vagy ha Estremada véletlenül megismerkedik a lánnyal? Az ő törvény előtti tanúságtétele megsemmisítheti anyja előbbi végrendelkezését, s őt könnyen a vádlottak padjára juttathatja.

Digby meg volt arról győződve, hogy a nagy bűnözők általában kis ballépéseken csúsznak el.

A pazarló, aki ezer meg ezer fontot tékozol el, potom pár száz font adósság miatt megy tönkre. És ő, a Tizenhármak bandájának szervező vezére, aki minden nyomot oly nagyszerűen tüntetett el, hogy a világ legagyafúrtabb rendőrsége sem tudott semmit rájuk bizonyítani, valami kis ostobaság miatt, amit a düh és a sértett hiúság sugallt, könnyen hurokra kerülhet.

Eltökélte magában, jobban, mint valaha, hogy megnyeri Eunice Weldon rokonszenvét. Így akarta ártalmatlanná tenni . . .

Ez nem volt kellemetlen feladat, Eunice iránti szenvedélye egyre jobban elhatalmasodott fölötte. Digby Groatra, mint a hozzá hasonló férfiakra, különös varázsa volt a lány szeméből sugárzó ártatlanságnak. Szépsége és lelki finomsága is mélyen hatott rá. Ráadásul gyakran együtt van azzal, akit ő legjobban gyűlöl.

Jackson már kétszer nyomon követte a lányt, s ugyanazzal a hírrel tért vissza: Eunice Weldon a ligetben Jim Stelle-lel találkozott. Sejtette, hogy Jim szereti a lányt, s

aljas terveinek ez volt a legfőbb indítéka. Magáévá teszi azt a lányt, akit Jim a világon a legjobban szeret. Isteni elégtétel lesz, így bosszút állhat – gondolta íróasztala mellett ülve, mikor felismerte a lány könnyű lépteit: a lépcsőn felfelé igyekezett.

De még türelmesnek kell lennie! Óvatosan kell irányítania a játékot. Előbb meg kell nyernie a bizalmát: ez a legfontosabb. Nem szabad elárulnia, hogy tud a találkozásairól, és kerülni kell még a látszatát is annak, mintha érdeklődne iránta.

Nem kísérelte meg, hogy anyjával beszéljen. Az ápolónőtől megtudta, hogy egész délután alszik. Érezte, ebben a dologban is csak türelemmel boldogulhat.

Az esti étkezésnél előhozta Eunice-nek a délutáni jelenetet.

– Most faragatlan embernek tart, ugye, Weldon kisasszony – szólt nyíltan –, de nem is képzeli, mennyi gondom és kellemetlenségem volt már anyám bolondságai miatt.

– Néha elkövetünk felindulásunkban olyasmit, amire később szégyenkezve emlékszünk – szólt Eunice mentséget keresve a férfi számára.

Legszívesebben másról beszélt volna. Bántotta a lelkiismerete, mert legutóbb elmondta Jimnek a történteket. Nyugtalansága még fokozódott, mikor Digby így folytatta:

– Azt hiszem, szükségtelen figyelmeztetnem, Weldon kisasszony, hogy ami ebben a házban történik, arról idegeneknek semmit sem szabad megtudniuk.

Eunice elpirult. Lesütött szeme, s ahogy idegesen játszott evőeszközével, azonnal elárulta, hogy elkésett a figyelmeztetés. Digby újra csak átkozhatta magát dühkitöréséért.

Ekkor – a lány megkönnyebbülésére – hirtelen másról kezdett beszélni. Néhány változást akart eszközölni a laboratóriumában és átszellemülve beszélt az újonnan szerzett elektromos készülékről.

– Nem kíváncsi a dolgozószobámra, Miss Weldon? – kérdezte.

– Örülnék, ha megmutatná – felelt a lány, de nem volt őszinte. Nem volt kíváncsi a laboratóriumra. Sőt, mióta Jimtől megtudta, hogy Digby hogyan feszítette ki csavarokkal és pántokkal a nyomorult kis állatot, az a hely számára a borzalom és rémület tanyája lett. Csak azért engedett Digby Groatnak, mert örült, hogy másról is beszélhet vele, mint a végrendeletről és a maga árulásáról.

Amint beléptek, mégsem látott semmi borzalmasat. Ragyogóan fehér falak mentén a polcokon csillogó edények, vékony, görbe üvegek, különös és titokzatos eszközök sorakoztak szép rendben. Eunice nőies rendszeretettel gyönyörködött a jól berendezett, tisztán tartott kis helyiségben.

Digby csak egy szekrényt nem nyitott fel előtte egy eltakart sarokban. Így kegyetlen kísérleteinek borzalmas jeleit sem vehette észre a lány. Egyelőre örült, hogy látta az érdekes laboratóriumot; mégis szinte megkönnyebbült, mikor a lakószobába visszatérhetett.

Digby este kilenckor elment hazulról, és a lány magára maradt. Olvashatott vagy eltölthette az estét úgy, ahogy jólesett.

Mielőtt szobájába ment, benézett Mrs. Groat-hoz. Az ápolónőtől megtudta, hogy az öreg hölgy állapota meglepően javult.

– Holnap vagy holnapután teljesen egészséges lesz – mondta a nővér.

Ennek is örült. Mrs. Groat betegsége nagyon hatott rá. Borzalmasnak érezte, hogy az az asszony, akinek ifjúkori szépségét nemrég a festményen megcsodálta, most béna aggyal, tehetetlen testtel, lélektelenül tengeti életét.

Szobája, melynek szépsége már megérkezésekor is elragadta, most, hogy finom női ízlésével itt-ott változtatott rajta, még otthonosabbá vált. Néha elolvasott egy-egy könyvet abból a kis könyvtárból, melyet Digby Groat válogatott össze a szórakoztatására, de leginkább csak lapozgatott bennük.

Ezen az estén „A virginiai férfi"-t olvasgatta, az emberi képzelet leggyönyörűségesebb alkotásainak egyikét. A

virginiai férfi éppoly nemes és szép volt, mint Jim. Ahogy minden olvasmányában – ha a hős megtetszett neki – Jimet fedezte fel.

Zsebkendőért nyúlt a táskájába s ujja arra a kis szürke lapra akadt, amely az első éjszakán oly titokzatos körülmények között került hozzá.

Elővette és – mint azóta számtalanszor – igyekezett megfejteni a rejtélyt: ki küldte a levelet és mi volt a célja.

Mit jelenthet rajta a kis kék kéz? Milyen titok állhat emögött?

Félretette könyvét, felállt, s az íróasztal lámpájánál kíváncsian nézegette a kártyát.

A jel valószínűleg gumibélyegzővel készült; a kinyújtott kék kéz minden vonala tisztán rajzolódott a papírlapra.

Ki az ő titokzatos barátja vagy barátnője?

Megrázta a fejét. Jim nem lehet és mégis. Kellemetlen volt számára ez a feltevés.

De akárki volt – gondolta mosolyogva –, tévedett. Itt maradt ebben a házban és mégsem esett semmi bántódása. Eszébe jutott őrangyala, Jim. Nyugalom és büszkeség szállta meg a szívét.

Lépteket hallott a folyosón s a következő percben kopogott valaki.

Digby Groat volt.

– Világosság szűrődött ki a szobájából, gondoltam, átadom ezt a csekélységet. Az Ambassador Clubból hoztam – szólt s átnyújtott egy nagy, lila selyemszalaggal átkötött dobozt.

– Az enyém? – kérdezte Eunice csodálkozva.

– Igen – felelte Digby – a vendégek között osztották szét. Ezek a legjobb bonbonok egész Angliában.

A lány mosolyogva köszönte meg az ajándékot. Digby nem folytatta a beszélgetést, udvarias köszöntéssel búcsúzott és szobájába tért.

Eunice hallotta az ajtónyílást.

Öt perc múlva újra nyílott az ajtó és Digby lassú lépései eltávolodtak. Most a laboratóriumba megy. Vajon milyen

kísérlettel foglalkozik ma éjjel? – gondolta Eunice s megborzongott.

Meg is feledkezett a dobozról, de most, hogy lefeküdni készült, kezébe vette, leoldotta a szép selyemszalagot és kinyitotta.

– Milyen gyönyörű – mormolta és kezébe vett egy bonbont.

Bumm!

Gyorsan megfordult és kezéből kiesett a csokoládé.

Valami az ablaknak ütődött; úgy hangzott, mint az ökölcsapás.

Odasietett, félrehúzta a függönyt, kinyitotta az üvegajtót s nyugtalanul várt egy pillanatig. Először azt hitte, hogy utcagyerekek labdája tévedt hozzá a magasba, s lehajolt, hogy megkeresse. Az erkély üres volt.

Lassan visszament szobájába s becsukta az ajtót.

Megdermedt a rémülettől. Az ajtóüvegen ott volt a Kék Kéz életnagyságú lenyomata.

Újra ez a titokzatos figyelmeztetés!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Eunice rámeredt a bűvös kézre; de kíváncsisága mégis nagyobb volt, mint félelme. Megint felnyitotta az ablakot és óvatosan megtapogatta a lenyomatot. Még nedves volt. Az ujja hegye is kékes-szürke lett, gyorsan beletörölte a zsebkendőjébe. Kilépett az erkélyre és a fal mentén eljutott a lépcsőházba nyíló ajtóhoz. Lenyomta a kilincset; az ajtó zárva volt. A korláton át kihajolt, letekintett a térre. Egy férfit és egy nőt látott elhaladni. Beszélgettek, s a nevetésük felhallatszott hozzá. A tér egyik sarkán rendőr tűnt fel; sisakja megcsillant a lámpafényben. Eszébe ötlött, hogy amikor a kéz megjelent az ablakon, a rendőrnek a házzal szemben kellett haladnia.

Éppen vissza akart menni a szobájába, amikor a ház előtt a külső lépcsőn egy asszonyt látott lefelé menni. Eunice ismerte a cselédséget, így bizonyos volt benne, hogy nem tartozik a házhoz. Digby Groat valamelyik ismerőse, vagy a nővér egyik barátnője, gondolta eleinte. De az asszony mozdulatai oly különösek voltak, hogy Eunice már annak a titokzatos idegennek vélte, aki a kézjelet az ablakára nyomta. Eddig inkább férfira gondolt. Most csodálkozva követte szemmel az asszonyt, amint a téren át a rá várakozó nagy limousine felé tartott.

Anélkül, hogy a sofőrnek utasítást adott volna, a feketeruhás nő beszállt a kocsiba, s az rögtön elhajtott vele.

Eunice visszatért a szobába, karosszékébe ülve igyekezett gondolatait összeszedni. A kéz intő jel volt; ebben nem lehetett kétsége.

Most már azt is tisztán látta, milyen úton jött be az idegen. A főkapun kellett a házba jutnia, az erkélyre a lépcsőházból nyíló ajtón át lépett ki, s amikor menekült, újra bezárta azt maga mögött.

A tükörben Eunice meglátta saját sápadt arcát, de lelke

mélyén inkább izgalmat, mint félelmet érzett. Ösztönszerűen érezte, hogy a kék kéz asszonya a javát akarja, s ez a védő hatalom jólesett neki.

Lemenjen Digby Groathoz, és mondjon el mindent? Ez ellen valami tiltakozott benne. Nem, ezt a rejtelmet Jimnek kell felderítenie. Törlőruhát vett elő és letörölte az ablakról a kék festéket. Azután gondolataiba mélyedve az ágy szélére ült, hogy ezt a különös és sötét titkot valahogy kibogozza.

Miért választotta ez a nő épp ezt a szokatlan módot arra, hogy őt figyelmeztesse? Miért nem küldött neki inkább a régi, megszokott módon levelet? Kétszer tette ki magát a legnagyobb kockázatnak, csak azért, hogy őt valami veszedelemtől óvja; pedig a figyelmeztetés éppoly biztosan eljutott volna hozzá a postás által is.

Eunice homlokát ráncolta. Eszébe jutott, hogy névtelen levél nem érhette volna el a kívánt hatást, valószínűleg a papírkosárba került volna. Ezek az éjféli látogatások bizonyosan azért történtek, hogy hirtelen megérezze a veszedelem közvetlen közellétét s a rejtelmes látogató aggódását.

Kezdett már abban is kételkedni, hogy valóban az a nő volt-e a titokzatos látogató, aki az imént a házat elhagyta. Eunice sohasem igyekezett Digby Groat jellemét kikutatni; barátai közül sem ismert senkit. Lehetségesnek tartotta, hogy a feketeruhás nő az ő ismerőse, s ha most Digbynek szól mindarról, ami vele történt, talán lehetetlen helyzetet teremt maga körül.

Lefeküdt, de az álom sokáig elkerülte. Később is fölfölébredt szendergéséből. Mikor végre elhatározta, hogy fölkel, széthúzta a függönyt és a reggeli nap beözönlött a szobába. A hajnali forgalom éppen most indult robogva az utcán. Illatos fény és friss levegő érte hűsen az arcát, amint a nyitott ablakban állt és megborzongott. Heves éhséget érzett, amilyet csak egészséges fiatalok szoktak érezni a kora reggeli éles levegőtől. Eszébe jutott a csokoládébonbon, amelyet Digbytől kapott. Kicsomagolt egyet s már a fogai közt tartotta, de hirtelen rádöbbent, hogy a

figyelmeztetést abban a pillanatban kapta, amikor a bonbonba már-már beleharapott. Elgondolkodva megint visszatette a csokoládét és újra lefeküdt, így várta meg a cselédség és a konyha ébredését.

Jim Steele útnak indult kis lakásáról, az ajtóban küldönccel találkozott. Csomagot és levelet kapott, s az első pillanatban felismerte Eunice írását. Visszatért dolgozószobájába. A levél sebtében íródott és tele volt mentegetőzéssel. Eunice a lehető legrövidebben leírta az éjszaka történteket.

„El sem tudom képzelni, hogy a bonbonok valamilyen összefüggésben lennének a figyelmeztető jellel, de a maga elfogultsága Digby Groat iránt egy kissé rám is átragadt. Eddig semmi okom nincs őt bármivel is meggyanúsítani vagy rossz szándékkal vádolni irányomban; a bonbonokat csak azért küldöm, mert megígértem, hogy minden rendkívüli eseményről értesíteni fogom. Ugye, milyen szófogadó kislány vagyok? Arra is kérem még, Jim, kísérjen el ma este vacsorára.

Ma kimenő napom van, szeretném, ha kellemesen, együtt tölthetnénk az estét. Égek már a vágytól, hogy a Kék Kézzel beszélhessek! Igazán csodálatos ez a titok! Igyekszem majd, hogy délután pótoljam a hiányzó alvást, hogy eleven és jókedvű legyek." Tréfásan még azt is odaírta „és szép", de azután áthúzta.

Jim Steele fütyörészni kezdett. A Kék Kezet eddig ötletes jelnek tartotta; jól pótolta az ismeretlen aláírását. De most más jelentőséget kapott. A Kék Kezet valaki szándékosan választotta, hogy miért, azt valakinek az érdekeltek közül tudnia kell. Ismerte-e Digby Groat? Jim a fejét rázta. Érezte, hogy a Kék Kéz Digby Groatnak épp olyan rejtély, mint a lánynak, vagy neki magának.

Különös oka nem volt erre a meggyőződésre, de az ösztöne határozottan ezt súgta. De ki másra vonatkozhatott a jel? Azonnal Salterhez akart fordulni, remélve, hogy az magyarázatot talál.

Eszébe jutottak a bonbonok és gondosan megvizsgálta őket. Mindegyik szépen volt csomagolva; a dobozon egy

jólismert westendi cég neve. Kivett belőlük néhányat, s gondosan borítékba téve, a kis csomagot a zsebébe dugta.

Végre elindult az irodába. Amint maga mögött becsukta az ajtót, pillantása a szemben lévő lakásra esett, amelyben Mrs. Fane és a titokzatos Madge Benson lakott. Az ajtó félig nyitva állt, s úgy tűnt, mintha a földszinten az asszony hangját hallaná, amint a portással beszélget.

Éppen a lépcsőre lépett, mikor a lakásból sikoltozást hallott: „Madge, Madge, segítség!"

Habozás nélkül betaszította az ajtót és végigrohant a folyosón. Mindkét oldalon zárt ajtókat látott, csak a jobb oldali utolsó volt nyitva. Vékony füstfelhők szálltak ki a szobából. Abban a pillanatban ért be, mikor a betegen fekvő asszony ágyában fölemelkedett, mintha fel akarna kelni. Egy pillanat alatt letépte az égő függönyt és rátaposva eloltotta a tüzet. Kis idő múlva az utolsó szikra is kialudt s Jim figyelme az ágy felé fordult. A beteg asszony tágra nyílt szemmel meredt feléje.

Negyven-negyvenöt év körül lehetett; finom metszésű, nemes arca meglepte Jimet, s mintha már látta is volna valahol. De észrevette, hogy tévedett. Nagy, ragyogó szürke szem, sötétbarna haj, melybe már itt-ott ősz szálak vegyülnek, gyönyörű vonalú kéz, amint a takarón pihen, mindezt egy pillantással meglátta Jim.

– Nagyon hálás vagyok önnek, Steele úr – szólt a beteg hölgy szinte suttogó hangon. – Ez már a második szerencsétlenség mostanában. Egy mozdony szikrája repülhetett be az ablakon . . .

Éppen a lakás alatt húzódott a vasút áthidalása és Jim, amint elnézte a nehezen fölfelé ziháló vonatokat, sokszor elgondolta, milyen bajt okozhat a mindig meg-megújuló ragyogó szikrazápor.

– Bocsánatot kell kérnem illetlenségemért – mondta kellemes mosolyával – a segélykiáltásokra jöttem be. Ön valószínűleg Mrs. Fane.

A hölgy bólintott és szinte csodálattal szemlélte a fiú karcsú és izmos alakját.

– Nem akarnám ilyen körülmények közt továbbra is

igénybe venni a türelmét, – szólt Jim mosolyogva – csak sajnálkozásomat szeretném még kifejezni, hogy oly régóta beteg. Küldhetnék talán néhány könyvet?

– Köszönöm – suttogta a nő – máris nagyon sokat tett értem.

Jim hallotta, amint az ajtó kinyílt. Az ápolónő mit sem sejtve belépett a lakásba. Rémülten kiáltott fel, ahogy a füstszag megcsapta. A fiú kilépett a folyosóra, Madge Benson jött vele szembe elképedt arccal.

Ki akarta menteni ottlétét, de az asszony kissé udvariatlanul az ajtó felé tessékelte.

– Mrs. Fane-nek nem szabad látogatókat fogadnia.

– Tulajdonképpen mi a betegsége? – kérdezte Jim, szinte mulatva azon, hogy így kitették a szűrét.

– Mindkét lába béna.

Jim szánakozva jajdult föl.

– Ne higgye, Steele úr, hogy udvariatlan akartam lenni – szólt komolyan az asszony –, de gondolja el, ahogy a folyosóra lépve a füst megcsapott, szinte a szívverésem is megállt. Másodszor történik ez már velünk.

Jim látta, hogy az asszony nem bánná, ha már menne, nem is próbált tovább kérdezősködni.

Ez volt hát Mrs. Fane – gondolta magában, amint az iroda felé haladt. Csodálatosan szép asszony. Milyen kár érte! Amikor más asszonyok még a teljes életet élvezhetik, őt ez a szörnyű baj ágyhoz köti.

Jimet mélyen érintette minden szenvedés, különösen az asszonyoké és a gyermekeké, akik a bajt kétszeresen érzik. Útközben hirtelen eszébe jutott, hogy Mrs. Fane felismerte és a nevén szólította. De honnan ismerhette? Hiszen a szobáját sohasem hagyhatta el.

– Groat ma nem jön le a reggelihez, késő éjszakáig dolgozott.

Eunice bólintott. Még mindig jobban szerette Digby Groat társaságát, mint ravaszképű szolgája sima bizalmaskodását. Pedig nem tudta volna megmondani, mivel és mikor sértette meg Jackson. Maga volt a tisztességtudás, s Eunice nem emlékezett egyetlen szóra vagy kifejezésre sem, amelyet magára nézve bántónak érezhetetett volna. Jackson rejtett, gőgös önhittségét érezte kellemetlennek. Eszébe jutott egy panzió, amelyben valamikor lakott, ennek a tulajdonosa egyszersmind kiszolgáló is volt és hasztalan igyekezett a szolga előzékenységét a gazda tekintélyével összeegyeztetni.

– Ma korán reggel elment már hazulról, kisasszony – szólt Jackson ravasz mosollyal, míg tányért váltott.

– Van talán az ellen kifogása, ha reggeli előtt elmegyek hazulról? – kérdezte Eunice bosszúsan.

– Egyáltalán nincs, kisasszony – szólt az inas udvariasan.

– Remélem nem sértettem meg; csak véletlenül láttam, amint hazatért.

Eunice a Jimnek szánt levelet és csomagot vitte reggel a legközelebbi küldöncállomásra. Válaszolni akart, de meggondolta és nem felelt. Sosem történhet vele olyasmi, ami miatt egy szolga előtt mentegetnie kellene magát.

De Jacksont nem lehetett ily könnyen lerázni; egyébként is tartogatott még valamit.

– Nem zavarták meg a kisasszonyt az éjszaka?

– Hogy érti ezt? – kérdezte Eunice, hirtelen rápillantva.

Az átható szem a lányra szegeződött, s az akaratlanul is kényelmetlenül érezte magát.

– Valaki az éjszaka tréfát űzött itt, az úr nagyon haragudott emiatt.

A lány letette evőeszközét és hátradőlt a székben.

– Nem értem, mire gondol, Jackson? – szólt hidegen. – Miféle tréfát űzött volna itt valaki és ki zavart volna meg engem? Mi történt az éjjel?

– Valaki járt a házban: csodálom, hogy Mr. Groat nem hallotta meg. Alighanem nagyon elmerült a munkájában a laboratóriumban. Azt hittem, talán hallotta a kisasszony, amint később átkutatta a házat.

Eunice a fejét rázta. Felfedezték volna a Kék Kezet? – gondolta csodálkozva.

– Honnan tudja, Jackson, hogy idegen járt a házban?

– Mert itt hagyta a jelet – szólt mogorván az inas. – Ismeri, ugye kisasszony, a laboratóriumba vezető fehér ajtót?

A lány bólintott.

– Nos, mikor Groat úr hajnalban fél háromkor kiment a hallba, hogy a lámpát eloltsa, festékfoltot látott az ajtón, egy kék kezet. Egész reggel próbáltam lemosni, de olyan olajos, hogy nem lehet eltávolítani.

– Egy kék kéz lenyomata? – ismételte a lány lassan és érezte, hogy elsápad. – Mit jelenthet ez?

– Sejtelmem sincs, és az úr se érti a dolgot. De hogy kéz volt, arra esküdni mernék. Először azt hittem, valamelyik szolgáló; az egyiknek éppen felmondtak, attól kitelhetett az ilyesmi. Csakhogy a személyzet hálószobái a ház hátsó részében vannak, és a két rész közötti ajtó zárva van.

A titokzatos látogató tehát nemcsak őt figyelmeztette – gondolta a lány – az intés Digby Groatnak is szólt!

Eunice éppen befejezte a reggelijét, mikor Digby megjelent. Fáradtnak és rosszkedvűnek látszott. Amint asztalhoz ült, sandán gyors pillantást vetett a lányra.

– Sajnálom, hogy már befejezte – szólt kurtán. – Elmondta már önnek Jackson, hogy mi történt az éjjel?

– Igen – felelt nyugodtan Eunice. – Nem tudná megmondani, mit jelent?

Digby a fejét rázta.

– Kellemetlenséget annak, aki tette, ha egyszer a kezem közé kerül. – Azután az iránt érdeklődött, hogyan érezte magát az anyja ma reggel.

Eunice a reggelihez lejövet, mint mindig, benézett Mrs. Groat-hoz, s így meg tudta mondani, hogy jó éjszakája volt és hamarosan fel fog épülni.

– Ezt aligha remélhetjük – mondta Digby. – Hogy aludt az éjszaka, Miss Weldon?

– Kitűnően – füllentette.

– Evett már a cukorkákból? – kérdezte Digby mosolyogva.

A lány bólintott.

– Pompásak.

– Ne egyék egyszerre sokat, elronthatja a gyomrát. – Az éjszakai látogatóról nem beszélt többet.

Mikor később Eunice a dolgozószobájába ment, munkásokat látott, akik az ajtó szövetét tisztították. A kék foltot azonban sehogy sem sikerült eltávolítaniuk, ekkor Digby az egész párnázott ajtót sötétkékre festtette.

Eunice tudta, hogy Digby ma a szokottnál izgatottabb s ahogy véletlenül a folyosón találkoztak, a férfi lopva gyors és ideges pillantást vetett rá.

A délelőtt folyamán egyszer, mikor a lány egy számlát vitt be a dolgozószobájába, látta, hogy magában beszél.

Délután egy Angliában időző gyarmati miniszterelnök tiszteletére fogadást adtak Lord Walthamnál. Digby Groat igyekezett a finomérzésű lorddal bensőbb ismeretségbe kerülni; főképpen, mert a City öt pénzfejedelmének egyike volt. Digby nagyon ügyesen szindikátust alapított a Danton-birtokok összevásárlására, hogy mielőbb az egésszel rendelkezhessen. Közel volt már a céljához.

A fényes gyülekezetben nem egy asszony akadt, aki örömest megismerkedett volna vele. Tudták róla, hogy nagy vagyon vár rá. Csakhogy Digby finnyás ízlésű volt. Ismerős társaságokban, fehér asztalnál sok szóbeszéd folyt arról, milyen furcsa módon kerüli a nők társaságát. Csak rajta múlt, hogy fényes házasságot kössön, de az osztálybeli lányok, úgy látszik, cseppet sem vonzották. Barátai

nemegyszer, ha már nem feszélyezte őket asszonyok jelenléte, szivarfüst mellett olyan történeteket beszéltek el róla, amelyek cseppet sem váltak becsületére. Digbynek ifjúkorában sok kis szívügye volt; áldozatait többnyire kifosztott szívvel, aljas módon hagyta cserben.

Csak egy pillanatra nézett el ide, mentegetőzött, sok sürgős ügy várja otthon. Célzott új állatkísérleteire, melyek estéi nagy részét lefoglalták.

– Hogy van az édesanyja? – kérdezte tőle Lord Waltham.

– Köszönöm szíves érdeklődését, úgy látszik, javult az állapota.

Nem volt kedvére, hogy az anyja felől tudakozódtak.

– Nem tudom megérteni azt a csodálatos változást, melyen az utóbbi években átesett – szólt Lord Waltham homlokát ráncolva. – Fiatalosan szép és jókedélyű volt, a legszellemesebb asszonyok egyike, akikkel valaha találkoztam. Azután szinte egy nap alatt elszállt belőle minden életkedv és életerő és – ne vegye tőlem zokon – mintha egyszerre megöregedett volna.

– Magam is észrevettem – felelte Digby aggódó arckifejezéssel – de az ő korabeli asszonyok hirtelen szoktak összeroppanni.

– Azt gondoltam, valami más, különös oka lehet. Mindig elfelejtem, hogy ön orvos.

Digby elbúcsúzott és csöndesen nevetett magában, ahogy a lépcsőn lefelé haladt a kocsijához.

Mit szólt volna Lord Waltham akkor, ha elárulta volna anyja gyors hervadásának titkát? Ő maga is csak véletlenül fedezte fel. A morfiumnak esett áldozatául, s oly szenvedélyes rabja lett, amilyent orvosi pályáján még keveset látott.

Amikor ezt észrevette, minden erejével azon igyekezett, hogy elvonja tőle a mérget; nem, mintha szerette volna, hanem, mert izgatta ez a kísérlet. Sikerült kikutatnia, hogy anyja honnan szerzi a morfiumot, azután fokozatosan egyre több mérget vont ki a pirulákból, s azt ártalmatlan anyagokkal helyettesítette.

Az öregasszonyra nézve siralmas eredménnyel járt ez a kísérlet. Hirtelen sorvadni kezdett és Digby, akin eddig anyja vaskézzel uralkodott, egyszerre, a maga meglepetésére is, úrrá lett rajta. Sietett is élni az új helyzet előnyeivel. Éjjel-nappal szemmel tartotta, nehogy morfiumhoz jusson; a méreg rabja így Digby rabszolgája lett.

Digby szempontjából a rabszolgaság utóbbi formája előnyösebbnek látszott.

*

Septimus Salter még nem volt az irodájában, mikor Jim belépett. Türelmetlenül várt rá. Sok mondanivalója volt az öregúr számára és már majd egy hete nem beszélt vele.

Az ügyvéd megint érezte a köszvényét, s rossz kedvében az egész Kék Kéz-ügynek nem sok fontosságot tulajdonított.

– Akárki volt – férfi- vagy nőszemély –, a bélyegzőt magával kellett hordania. Hiszen ön maga is mondta, hogy a lenyomat gumibélyegzővel készülhetett. Nem emlékszem, hogy Kék Kéz valamilyen ügyben már szerepelt volna. A maga helyében elfelejteném az egészet.

Bár Jim nem volt egy véleményen a főnökével, jobbnak látta, ha nem mond ellent.

– És mi van azzal a végrendelettel? Ön azt állítja, hogy Mrs. Groat új végrendeletet készített? Hiszen itt az irodámban írta alá az elsőt.

Jim bólintott.

– És ebben az újabb végrendeletben, ön szerint, kitagadta a fiát? – kérdezte Salter elgondolkozva. – Mindig sejtettem, hogy nem lehet közöttük valami nagy egyetértés. És most kire hagyta a vagyonát?

– Estremada márkira.

– A neve ismerős. Nagyon gazdag spanyol grand; egy ideig attasé volt a londoni spanyol követségen. Úgy rémlik, de nem vagyok benne bizonyos, hogy bejáratos is volt Dantonékhoz. Véleményem szerint nem lenne semmi értelme, hogy Mrs. Groat a vagyonát hagyná valakire, akinek fél tartomány a birtoka és három vagy négy kastélya is

van Spanyolországban. Ez már csakugyan titokzatos dolog. Hát még mi újság?

Jimnek még volt valami mondanivalója.

– A csokoládébonbonokat meg akarom vizsgáltatni egy vegyészbarátommal.

Salter mosolygott.

– Azt reméli, hogy majd mérget találnak benne? Nem élünk már Borgia Cézár idejében. Akármilyen aljas jellem is Digby Groat, hogy gyilkos is, nem gondolnám róla.

– Nem szeretnék semmit elmulasztani – szólt Jim. – Szerintem valami nincs rendben ezekkel az édességekkel. A titokzatos Kék Kéz tudta, mitől óvja Eunice Weldont.

– Badarság – dörmögött az öreg ügyvéd. – Most már igazán menjen; megint ellopta a drága időmet ezzel az átkozott üggyel.

Jim először a Wigmore Streeti laboratóriumba ment; barátjának csak a legszükségesebbet mondta el, de ez is elég volt, hogy az érdeklődését felkeltse.

– Mit vár ettől a vizsgálattól? – kérdezte a vegyész, a tenyerében két csokoládébonbont méregetve.

– Magam sem tudom, de nagyon csodálkoznék, ha lenne benne valami nem belevaló.

A tudós beledobta a bonbonokat egy jókora kémcsőbe, rájuk öntött kétféle folyadékot és Bunsen-égővel melegíteni kezdte a csövet.

– Nézzen vissza három órakor s akkor megkapja a vizsgálat pontos eredményét – mondta.

Mikor a mondott időben Jim visszaérkezett, már maga sem várt semmi rendkívülit. Belépett a dolgozószobába. Az asztalon kis faállványon három kémcső sorakozott.

– Üljön le, Steele – szólt Mendelsson.

A vegyész, mint a neve is mutatja, ahhoz a kiterjedt zsidó nemzetséghez tartozott, amely a világnak oly sok ragyogó lángelmét adott.

– Az elemzés nem sikerült tökéletesen, de jól sejtette, vannak a bonbonokban olyan anyagok, amelyek nem belevalók.

– Csak nem méreg? – szólt Jim megdöbbenve.

Mendelsson a fejét rázta.

– Pusztán vegyi szempontból az. De tulajdonképpen csaknem minden dologban találni mérget is. Alig hiszem, hogy akár ezer ilyen bonbon is halált okozhatna. Találtam némi kálium-bromidot, egy kevés hyacint és még egy szert, amit a Canabis indicából főznek.

– A hasist gondolja?

A vegyész bólintott.

– Igen, ha szívják, hasis a neve; de a párlatot másképp hívjuk. Különben mind a három szer a mérgek csoportjába tartozik; vegyítve és nagy adagokban eszméletlenséget és végül halált is okozhatnak. De ezekben az édességekben nincsenek olyan mennyiségben, hogy végzetes hatásuk lehessen.

– Ekkora mennyiségeknek milyen a hatásuk?

– Éppen ez az, ami gondolkodóba ejtett engem is meg dr. Jakes barátomat is. Jakes úgy véli, hogy állandóan kis mennyiségben adagolva ez a szer megsemmisíti az akaraterőt, vagy szabatosabban: az emberi léleknek azt a képességét, amellyel a rossznak ellene szegül. Angliában, amint azt valószínűleg hallotta, ha ideges és lobbanékony embert ítélnek halálra, kis mennyiségben bromidot kevernek minden ételébe és italába; az akaraterejét ily módon annyira csökkentik, hogy még a kivégzés előtti pillanat sincs különösebb hatással rá.

Jim hirtelen elsápadt, az egész aljas tervet tisztán látta.

– Milyen hatással lehet ez a szer egy erőslelkű fiatal lányra, akit – tegyük fel – egy neki ellenszenves férfi szerelmi ajánlatokkal ostromol?

A vegyész vállat vont.

– Valószínű, hogy ellenszenve érzéketlenségre és közönyösségre változik. Az ellenállása nem fog ugyan azonnal és tökéletesen megszűnni, de alkalomadtán könnyebben legyőzhető. A szellemi világban csak két típus található – folytatta – az „uralkodó" és a „visszavonuló". Az előbbi természetesen hatalmasabb. Sokszor megesik, hogy kicsiny és vézna emberek uralkodnak magas, izmos embereken, pusztán egyéniségük által. Ez a szer végeredmény-

ben az erős szellemet gyöngévé változtatná. Remélem, nem beszéltem túlságosan tudományosan – szólt mosolyogva.

– Jól megértettem – felelt Jim nyugodtan. – Még csak azt szeretném tudni, bíróság elé állítható-e az, aki ilyen édességeket ajándékoz valakinek.

A vegyész fejét rázta.

– Mint említettem, az adagok olyan elenyésző mennyiségben vannak a bonbonokban, hogy akár véletlenül is belejuthattak. Csupán annyit voltam képes ezekből az anyagokból kimutatni, amennyit mi, vegyészek, nyomoknak hívunk. Lehetséges, hogy az adagolás hétről-hétre növekedni fog.

– Valamennyi bonbonban egyforma keverék volt?

A vegyész bólintott.

– Igen, és a vegyítés nagyon ügyesen történt. A keverékben semmi színváltozás sem látszik, úgynevezett telítést végeztek. Ehhez csak nagyon ügyes vegyész, vagy a kémiában alaposan jártas orvos érthet.

Jim nem felelt. Digby kiváló kémikus és a vegyészetben alaposan képzett orvos volt.

A laboratóriumot elhagyva, szokott sétájára indult a Hyde Parkban. Tisztán látta, hogy a legnagyobb óvatossággal kell eljárnia. Figyelmeztetni a lányt ilyen kevés bizonyíték alapján nem látszott célszerűnek; elhatározta, hogy inkább vár, amíg az adagok megnövekednek. Eunicet csalétkül kell hagynia, hogy a vadat tőrbe csalhassa. Bármennyire fájt is a szíve erre a gondolatra, el volt szánva, hogy a lánynak nem árul el semmit.

Estére találkozót beszéltek meg, s ő már alig várta, hogy együtt lehessenek. Eunice sorsa minden gondolatát és figyelmét lefoglalta; még a Lady Mary Danton utáni kutatásai is háttérbe szorultak. Talán nem is törődött volna már velük, ha ellensége, Digby Groat ügyeit nem szőtte volna át oly elválaszthatatlanul ez a titok. Míg Eunice Weldon az ő házában lakott, a Danton-ügy rejtélye sem lehetett közömbös Jimnek.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Jim még sohase látta Eunice-t estélyi ruhában, most szinte megdöbbentette ez a földöntúli szépség. Elég egyszerű, halvány selyem charmeuse-ruhát hordott, csak a dereka táján volt egy kis arannyal átszőtt díszítés. Jimnek a szokottnál is magasabbnak és karcsúbbnak tetszett, szelíd komolysága melegséggel és áhítattal töltötte el szívét.

– Hogy tetszem magának? – kérdezte, mialatt a kocsijuk a Piccadillyn haladt.

Jim alig bírt felelni: – Elragadó!

Ettől fogva mereven ült a kocsiban, moccanni se merve. A lány madonnaszerű szépsége legszebb álmait testesítette meg. Maga volt a női eszmény. Szellemalak, amilyent rajongó férfiak űznek gondolataikban, álmodnak álmaikban.

– Szinte félek magától, Eunice.

A sötétben ezüstös nevetése csengett.

– Jim, ne beszéljen bolondokat – mondta a lány karját a karjába fűzve. Diadalmas és boldog érzés futotta át, hogy ennyire tetszik a férfinak.

– Annyi minden kérdeznivalóm van – mondta, miután a Ritz-Carlton nagy éttermének egyik sarkába telepedtek. – Megkapta a levelemet? Ugye, esztelenség volt, hogy elküldtem magának azokat a bonbonokat? Tudom, hogy nagyon helytelenül jártam el Groattal szemben, de látja, a gyanakodása rám is átragadt, maholnap mindentől rémüldöző vénlány leszek!

Jim kedvesen nevette . . .

– Örültem a levelének. A csokoládébonbonok pedig . . . – habozni kezdett.

– Nos?

– Az ön helyében azt mondanám Groatnak, hogy kitűnőek voltak.

– Már megtettem – szólt a lány szomorúan – pedig gyűlölöm a hazugságot, még az ilyen kis dolgokban is.

– S ha legközelebb megint kap tőle egy dobozzal, három-négyet küldjön el újra hozzám.

A lány megrémült és kérdő tekintettel hirtelen rápillantott.

– Találtak talán bennük valamit?

Jim nem tudta, mit feleljen. Nem közölhette vele, amit a vegyésztől hallott; de nem bírta volna elviselni azt sem, hogy a lányt akarattal új veszedelembe sodorja. Valami ügyes kibúvón törte a fejét, de a mentegetőzése suta maradt.

Eunice érezte, hogy valamit elhallgat előle, de volt benne annyi tapintat, hogy nem erőltette tovább a dolgot. Azt is alig várta már, hogy a vele történtekről, a Kék Kéz váratlan éjféli megjelenéséről beszélgethessenek.

– Úgy hangzik, mint valami rémdráma – szólt Jim az elbeszélés után. Elkomolyodott az arca. – Nehéz a mi józan időnkben az ilyesmit elképzelni. Annyi bizonyos, hogy ennek a különös asszonynak,ha ugyan asszony, volt oka arra, amit tett. A kéz alakja tisztán látható. A kék színnek is van valami jelentősége, bár úgy látszik, ezt még Digby Groat nem ismerte fel. De most már beszéljünk talán magunkról is – szólt mosolyogva és kezét egy pillanatra a lány kezére tette.

Eunice nem ellenkezett. Csak mikor a pincér feléjük közeledett, húzódott el kedves lassúsággal, s látszott, hogy nem szívesen.

– Még egy hónapig Groatéknál maradok – mondta – s ha akkor Mrs. Groat nem talál több munkát számomra, viszszamegyek a fényképészemhez, ha ugyan még kellek neki.

– Tudnék magának valakit, akinek jobban kellene, mint a fényképésznek, valakit, akinek elszorul a szíve, valahányszor maga eltűnik előle.

Eunice érezte, hogy az ő szíve is hevesen dobog, hogy a keze reszket a fiú kezében.

– És ki az a valaki? – kérdezte halkan.

– Valaki, aki addig nem akarja megkérni a kezét, amíg biztos otthont nem alapíthat; valaki, aki imádja még azt a helyet is, amerre jár; aki legszívesebben szőnyegeket terítene a lába elé s csak arra vár, hogy kényelmesebb otthonnal kínálhassa meg, mint egy vasútvonalra néző, szegényes kis lakás.

Eunice sokáig nem felelt s ő azt hitte, megbántotta valamivel. Arca hol sápadt, hol pirosra vált, formás kis keble izgatottan emelkedett s ujjai görcsösen fonódtak a férfi ujjai közé.

– Jim – szólt később, még mindig kerülve a tekintetét – én ellaknék puszta falak közt is, még azt se bánnám, ha vonat fütyülne az ablakunk alatt.

S ahogy lassan ráemelte a szemét, a férfi látta, hogy könnyekkel van tele.

– Vigyázzon magára, Jim Steele – szólalt meg újra, tréfálkozva – még megkérem a kezét.

– Rágyújthatok? – szólt rekedten a fiú.

Mikor a leány bólintott, cigarettára gyújtott, de keze fölött remegett a kis láng.

Eunice csodálkozott, hogy egyszerre komoly és hallgatag lett s később is alig volt szava. Nem is sejtette, hogy a nagy boldogság, mely egyszerre rohanta meg, megrendítette és elbódította, hogy az öröm szorításában a szíve szinte elalélt.

Ahogy hazafelé hajtattak éjjel, Eunice vágyott rá, hogy a férfi a karjába kapja és a kocsi sötétjében mellére szorítsa; szája és szeme szomjasan várta csókjait. Ha ebben a pillanatban Jim arra kérte volna, hogy szökjön vele messzire, hogy tegyen meg mindent, amit kíván, könnyű szívvel tette volna meg; szerelme a férfi iránt lobogva tört elő, mint a láva, mely utat talál, legázolva és fölégetve észt és korlátokat.

De a fiú csöndesen ült mellette, fogta a kezét és az arany jövőről álmodott.

– Jó éjszakát, Jim.

A lány hangja hidegen és kissé csalódottan csengett,

amint fölhúzta kesztyűjét és búcsúra nyújtotta kezét. Groat háza előtt álltak.

– Jó éjszakát – szólt a férfi halkan és megcsókolta a kezét.

Ahogy szobájába ért és az ajtó bezárult mögötte, Eunice csaknem könnyekben tört ki. Odaállt a tükre elé, sokáig és kutatva nézte az arcát, a fejét csóválta:

– Inkább ne lett volna hozzám olyan jó, vagy lett volna nagyobb hős – bizonyos tekintetben.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Jim lakására hajtatott. Annyira elmerült rózsaszínű ábrándjaiban, hogy szinte eltűnt előle tér és idő. A megérkezés riasztotta föl: a kapu előtt álltak. Talán még akkor is folytatta volna álmodozását, ha a sofőr kissé gorombán nem figyelmezteti a fuvardíjra.

Ez visszahozta a földre.

Éppen ki akarta nyitni a kaput (tizenegykor zárták), mikor az magától föltárult, és egy nő lépett ki rajta. Tetőtől talpig feketébe volt öltözve; szótlanul sietett egy autó felé, amely néhány lépéssel távolabb állott. Ki lehetett ez? Jim ámulva nézte, ahogy eltűnik az éjszakában.

Nem sokáig gondolt rá: az este varázsa még mindig fogva tartotta. Hosszan üldögélt nagy karosszékében, révedező szemmel, együttlétük minden pillanatát maga elé idézve. Alig merte elhinni, hogy az isteni teremtés csakugyan az övé. Mély sóhajjal hirtelen a valóságra ébredt. Még sokat kell dolgoznia, hogy ezt a boldogságot megérdemelje. Kevés a jövedelme. Amíg jobb állásra nem tesz szert, nem is gondolhat arra, hogy ezt a gyönyörű lányt sorsa részesévé tegye.

Közömbösen az asztalra pillantott. Délután jegyzeteket készített az ügyről. Könyve még most is ugyanott hevert, csakhogy . . .

Megesküdött volna rá, hogy nyitva hagyta. Kitűnő emlékezőtehetsége volt: apró dolgokra, mellékes körülményekre, tárgyak helyzetére is pontosan tudott emlékezni. Biztos volt benne, hogy a könyvet becsukták, sőt más helyre is tették.

Reggelenként takarítónő járt hozzá a lakását tisztán tartani; ő maga szokta beengedni. Jim különös szeszélyből maga készítette a reggelijét; az asszony általában ilyenkor

érkezett. Minthogy kulcsa nem volt, éjszaka semmiképpen sem léphetett be a lakásba.

Felnyitotta a könyvet és meglepetésében csaknem felugrott.

A lapok között, azon a helyen, ahol abbahagyta az írást, különös alakú kulcs feküdt. Ráfűzött kis cédulán ez állt: „D. G. házának álkulcsa."

A feketeruhás nő a lakásában járt és kezébe adta Digby Groat házának álkulcsát!

Jim örömében és meglepetésében felkiáltott.

TIZENHATODIK FEJEZET

Eunice reggel kissé rosszkedvűen ébredt. A lány behozta a teát. S csak amikor már álmossága egészen eltűnt és ágyában ülve illatos teáját szürcsölgette, tudta megmagyarázni hangulatát. Mindjárt ki is nevette magát érte.

– Eunice Weldon – szólt magához tréfálkozva és a fejét rázta – igazán furcsa egy lány vagy! Azért, mert a világ legjobb fiatalembere túlságosan becsületes, túlságosan oktalan, vagy egyszerűen csak félénk volt és nem csókolt meg, megsértődsz és haragszol rá. Bizony, Eunice Weldon, nem volt helyes tőled, hogy szinte megkérted egy férfi kezét. Így tálcán kínálni magad: nem hölgyhöz illő dolog. Különben, Eunice – tréfálkozott tovább – nem is hiszem, hogy a padlón ne lenne néhány csinos kis szőnyeg, és a falak se olyan puszták talán, bizonyosan díszíti őket Jim néhány emléke a háborúból. A kilátás is egész szép lehet onnan az ablakból, különösen, ha a vonatok nem robognak arra. De légy nyugodt! Nem sokat nézhetsz majd ki az ablakon. Lesz mit javítanod Jim ingein, foltoznod Jim harisnyáin, így hát ki az ágyból, Eunice Weldon!

Digby Groat a folyosóra kihallotta a lány fiatal üde hangját, amint fürdés közben énekelt.

Elmosolyodott.

Eunice szépsége észrevétlenül ejtette rabul. Nemcsak kívánatos volt – nem lehetett meg többet nélküle. Eleinte játékszert látott csak benne, de most úgy érezte: háza díszéül szolgál!

Megelégedetten nevetett a gondolatán. Dísz lesz ezután! Drágaság, amit társai irigyelni fognak. Még a házasság sem tűnt nagy árnak, ha cserébe övé lehet az ékszer.

Jackson elcsodálkozott, hogy Digby mosolyogva halad lefelé a lépcsőn.

– Megint hoztak egy doboz csokoládébonbont – szólt halkan, mintha szégyellnivaló titkot súgna.

– Dobja a szemétládába, vagy adja oda az anyámnak – szólt Digby közömbösen. Jackson csodálkozva pillantott rá.

– Hát nem akarja? . . . – kezdte mondani.

– Fölösleges annyit kérdeznie, Jackson – s dühtől villámló szemmel nézett szolgájára. – Nem gondolja, barátom, hogy túlságosan sokat érdeklődik a dolgaim iránt? S ha már épp itt tartunk, Jackson, azt akarom, hogy ha Weldon kisasszonnyal beszél, hagyja el azt a pokoli vigyorgást és beszéljen hozzá úgy, mint szolga az úrnőhöz! Megértette?

– Nem vagyok szolga – felelte komoran az ember.

– De ezt a szerepet kell játszania, mégpedig jól – szólt Digby. – És ne feleseljen itt velem, különben . . .

Keze a fal mentén húzódó állvány felé nyúlt, amelyen kutyakorbácsok lógtak.

Jackson visszadöbbent.

– Nem úgy gondoltam – nyögte rekedten, sápadt arccal. – A kisasszonnyal mindig tisztelettel bántam.

– Hozza a reggeli postát az ebédlőbe – rendelkezett Digby.

Kevéssel utóbb Eunice lépett a szobába.

– Jó reggelt, Weldon kisasszony – szólt Digby, hellyel kínálva a lányt. – Jól szórakozott az este?

– Ó, kitűnően – felelte Eunice, s hamar más tárgyra tért. Félt, hogy Digby tovább kérdezősködik s örült, amikor a reggeli véget ért.

A férfi magatartása most is kifogástalan volt. Általános dolgokról beszélt, a vacsorát többet nem említette. Mikor a leány Mrs. Groat szobájába ment, hogy munkáját folytassa, nem követte oda; pedig Eunice ettől tartott. Munkája kevés akadt, a javát már elvégezte.

Digby megvárta, amíg az orvos visszatért anyja szobájából. Miközben kikísérte, megtudta tőle, hogy a beteg teljesen felépült; bár lehetséges még újabb roham. Digby okvetlenül beszélni akart az anyjával.

Mrs. Groat tolószékében az ablaknál ült; ellenszenves alakja egészen összeroskadt. Szomorú sötét szeme közömbösen bámult a nagy tér közepén zöldellő fákra. Odakünn évszakok váltották egymást, de az ő szemében mindez csak annyi volt, mintha valaki a ruháit váltaná. Egykor oly vad szíve, mely a tavasz közeledtére örvendezően dobogott fel, most alig vert ebben a testben, mely pusztító szenvedélyekben önmagát perzselte hamuvá. Pedig ez a megzsugorodott két kéz, melyek ujjai most egymást tördelik, valamikor gyönyört és boldogságot hintett – és átkot és pusztulást.

Néha-néha Eunice Weldon is megfordult a fejében, de semmi szánalmat sem érzett iránta. Ha Digby kívánja a lányt, vegye el magának. Sorsa annyira sem érdekelte, mint az ablakában zümmögő légyé, melyet zsebkendőjének egyetlen legyintése kitörölhet az élők sorából. Más, nyomósabb okból szerette volna, ha a lány már nincs a házában. Arca még sötétebb lett. A forradás a csuklóján – töprengett – nagyobb, mint egy félshillinges; talán csak a véletlen játéka az egész.

Abban reménykedett, hogy fia minden figyelmét az új zsákmányra fogja fordítani. Egy ideig legalább nem törődik vele; nyugta lesz tőle. Halálosan félt a fiától; tudta róla, ha valamit el akart érni, hajthatatlan. Érezte, hogy élete egy napon kilobbanhat, mint az elfújt gyertya lángja, ha Digby a maga érdekében ezt így ítélné jónak.

Az új végrendeletről még semmit se tud – mondta magában, ráncos arcát gonosz mosoly szántotta végig. Ezt a kis meglepetést még tartogatja neki. Csak azt sajnálta, hogy nem láthatja majd akkor az arcát. De magában előre nevetett gyötrődésén és tehetetlen dühén.

Az ajtó kissé megnyílt, valaki suttogva beszélt az ápolónővel, majd Digby lépett a szobába.

– Hogy vagy ma, anyám? – kérdezte kedvesen, de anyja haraggal és izgatottan tekintett rá.

– Nagyon jól, fiam, nagyon jól – mondta remegő hangon. – Nem ülnél le egy kicsit? – Ideges tekintete az ápolónőt kutatta, de az már nem volt a szobában.

– Nem szólítanád az asszonyt, szükségem van rá.

– Nem sürgős – mondta hidegen a fia. – Van egy és más beszélnivalónk, amíg magunk közt vagyunk. Különösen azt szeretném tudni, miért végrendelkeztél újra Estremada javára, míg engem mindössze 20 000 fonttal teszel nevetségessé.

Mrs. Groat-ot váratlanul érte a csapás.

– Végrendelet, fiam – mondta nyöszörögve – miféle új végrendeletről beszélsz, az Isten szerelméért?

– Arról, amit a titkos fiókodba zártál. Ne gyere azzal, hogy nem voltál épeszű! Tudni akarom az igazságot!

– Azt a végrendeletet évekkel ezelőtt készítettem – rebegte ijedten az asszony. – Akkor még azt hittem, mindössze 20 000 font a vagyonom.

– Hazudsz! – szólt Digby nyugodtan. – Méghozzá ostobán hazudsz. Ezt a végrendeletet, vén boszorkány, azért készítetted, hogy bosszút állj rajtam.

Az asszony rémülettel meredt rá.

Digby akkor volt a legveszedelmesebb, amikor ilyen higgadt, közönyös hangon beszélt.

– Én elégettem ezt az okiratot – folytatta Digby. – Ha pedig Weldon kisasszonnyal találkoznál, aki ott volt, amikor a végrendelet megsemmisült, szeretném, ha megmondanád neki, hogy ezt az iratot nem egészen ép ésszel készítetted.

Mrs. Groat egy szót sem tudott kiejteni. Álla görcsösen rángatózott, egyetlen gondolata az volt, hogy szólíthatná be ápolónőjét.

– Told oda a székemet az ágyhoz – szólt elhalóan – bánt a világosság.

Fia kissé habozott, azután megtette. De amikor látta, hogy az anyja keze az ágy mellett lógó csengő után nyúl, fölnevetett.

– Ne félj, anyám – szólt gúnyosan – nem teszek veled semmi rosszat. De ne felejtsd el, hogy ez az átkozott ápolónő nem lesz itt örökké! Inkább tedd meg, amire kérlek. Mindjárt felküldöm hozzád Weldon kisasszonyt, azzal az ürüggyel, hogy megbízásaid vannak számára, s

hogy néhány levélre is válaszolnia kell. Ugye, megértetted?

Az asszony bólintott. Az ápolónő ebben a pillanatban lépett be.

Ahogy Eunice is benyitott, a beteget még rosszabb állapotban találta, mint azelőtt. Az öregasszony szeme rejtett indulattól égett, ahogy a belépő lányra fölpillantott. Sejtette, hogy Eunice találta meg a végrendeletet: ezért gyűlölte ennyire. De fiától való félelme erősebb volt. Miután a néhány levelet megírta, a lány menni készült. Mrs. Groat visszatartotta.

– Üljön csak le újra, Weldon kisasszony. Szeretnék még magával arról a végrendeletről beszélni, amelyet megtalált. Nagyon örülök, hogy felfedezte; egészen meg is feledeztem már róla.

Minden szót vontatottan és gyűlölettel ejtett ki.

– Nézze, kedves kisasszony, az emlékezőtehetségem néha különös módon cserbenhagy és . . . s . . . az a végrendelet is olyankor készült, amikor éppen ilyen rohamom volt . . .

Vontatott és akadozó beszédét hallva, Eunice azt hitte, hogy az öregasszony gyöngesége az oka.

– Jól megértettem – szólt résztvevően – a fia már mindent megmagyarázott.

– Úgy, hát már mindent elmondott?

Elgondolkozva kinézett az ablakon. Eunice azt várta, hogy elbocsátja, de váratlanul ezzel fordult hozzá:

– Jó barátságban van a fiammal?

Eunice elmosolyodott.

– Nem, különösebben nem.

– Majd megjön ez is, hamarabb, mint gondolja.

Hangjában annyi gúny és rosszindulat bujkált, hogy Eunice megborzongott.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Jim szerette Londont. Szerette lármáját és különös szagát, kedves hangjait, elpusztíthatatlan humorát, az egész fölséges zűrzavart. Párizs, az élvezetek hajszolása mögött a kegyetlen életküzdelem, lehangolta. Párizs lelkének nincsenek nyugodalmas percei; a fáradhatatlan pénzkeresés, a szünet nélküli loholás városa. Brüsszel Párizs idomtalan, kicsinyített mása. Berlin a megelevenedett Gomorrah, Madrid kialudt kráter, amely alatt új lávafolyamok törnek új utat.

New Yorkot is szerette. Az acél és beton városát, a zsarnokképű, érzelgős lelkek otthonát.

Nincs a világon semmi, ami New Yorkhoz fogható. Mintha legmerészebb álmaiban Dante álmodta volna meg és Da Vinci tervezte volna, de csak a hatalmas istenek tudták megvalósítani az álmot és a Mester tervét megépíteni. Ám London London volt – hasonlíthatatlan, gyönyörűséges. A világ sűrített története és a civilizáció szimbóluma.

Inkább kerülőt tett, hogy áthaladhasson a Covent Gardenen.

Milyen üde színek és milyen jó illatok! Jim egész délelőtt elgyönyörködött volna, de az irodába kellett mennie, beszélni akart Salterrel.

Az ügyvéd kérdéssel fogadta:

– Felkutatta a Selengers-céget?

Jimnek be kellett vallania, hogy e titok felderítéséről megfeledkezett.

– Pedig nagyon fontos lenne megtudni, kik ezek az emberek – mondta az ügyvéd. – Talán Groat, vagy az édesanyja rejlik mögöttük. Végtére ez a ház valamikor Danton tulajdona volt. Az a baj, hogy találgatásokkal nem sokra megyünk.

Jim is így vélte.

Az utóbbi időben annyifelé vezettek a szálak, hogy erről a fontos dologról csaknem megfeledkezett.

– Mennél jobban megfontolom, annál céltalanabbnak tűnik a kutatásom, Mr. Salter. Még ha meg is találnám Lady Maryt, ezzel – mint ön is mondja – nem vitathatnám el Groatéktól a vagyont?

Septimus Salter nem válaszolt azonnal. Erről valamikor csakugyan eleget beszélt, de az idők múltán megváltoztatta nézetét. Az elméletek csak halvány árnyai a tényeknek, ezt már az imént is bölcsen megállapította; de azt mégsem tagadhatta önmaga előtt, hogy ha Lady Mary Danton eltűnéséről alkotott elmélete igazolódik, ezzel a többi titok megfejtéséhez is hatalmas lépéssel közelebb jutnának.

– Hát csak ne tágítson a Selengers-cég ügyében – szólt végül – még kitűnhet, hogy az ő kutatásaik nemcsak Lady Mary megtalálására irányultak, de az ön barátnőjének a származását is igyekeznek felderíteni. Semmi esetre sem árt, ha utána jár a dolgoknak.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Éjfélkor Eunice autót hallott megállni a ház előtt. Még fenn volt és kíváncsian kilépett az erkélyre. Digby Groat jött fel a lépcsőn.

Eunice újra becsukta az ajtót és ráhúzta a függönyt. De még nem érzett semmi álmosságot, mert ebéd után nem tudott ellenállni a kísértésnek s egy kissé lepihent. Hogy ne unatkozzon, felhozta magával azt az utolsó köteg számlát, amelyet a borospince egyik ládájából ásott elő; ezt akarta most feldolgozni és lajstromba szedni.

Mikor az utolsó darabbal is végzett, s gumiszalaggal átkötötte a csomót, fáradtan kinyújtózott. Hirtelen neszt hallott: lopódzó láb zaját a balkon kövezetén. Nem volt kétsége többé. Eddig sohasem hallotta az éjszakai látogató jöttét. Eloltotta a lámpát, zajtalanul félrehúzta a függönyt, s kissé megnyitva az ajtót, fülelni kezdett. A nesz megismétlődött. Nem érzett félelmet, csak a titok leleplezése ejtette izgalomba. Eleinte semmit sem látott; csak amikor már szeme a sötéthez szokott, vette észre a fal mellett lapuló alakot.

– Ki az? – kiáltott fel.

Egy ideig semmi válasz. Azután egy hang szólt:

– Nagyon bánt, hogy megijesztettem, Eunice.

Jim Steele volt.

– Jim! – rebegte a lány kételkedve. Harag és méltatlankodás öntötte el. Hát eddig is mindig Jim volt a látogató, és nem a feketeruhás asszony! Ilyen alávaló fogásokkal próbált gyanúsításainak hitelt szerezni. Haragja alaptalan volt, de annál fájóbb, mert csalódás okozta. Hirtelen eszébe jutott, hogy beszélgetésük alkalmával Jim szinte mentegette az éjszakai látogatót, de azért kitűnően játszotta a meglepettet.

Gyűlölte, hogy így gúnyt űz belőle.

– Azt hiszem, jobban teszi, ha most elmegy – szólt hidegen.

– Engedje meg, Eunice, hogy beszélhessek.

– Nem hinném, hogy szükség volna rá. Valójában Jim, maga szánalmas szerepet vállalt.

Visszament szobájába. Szíve vadul vert, csaknem sírt gyötrelmében. Jim! Ő a titokzatos Kék Kéz is – gondolta méltatlankodva – s csak gúnyt űzött belőle.

Valószínűleg ő írta a leveleket is, s ő volt a szobájában is azon az éjjelen. Haraggal dobbantott a padlón. Gyűlölte, mert rászedte s még jobban gyűlölte azért, mert szétzúzta a bálványt, melyet ő magának szívében emelt.

Soha még ily kimondhatatlanul szerencsétlennek nem érezte magát; zokogva feküdt az ágyba és sírt, amíg a kimerüléstől el nem aludt.

– Az áldóját! – mormolta Jim, amint kiosont a házból és hitvány kis autója felé indult. Ez az estéje ugyancsak balul sült el.

– Ostoba állat, tökfilkó! – szitkozódott dühösen, amint veszedelmes gyorsasággal megkerült egy sarkot és majdnem beleszaladt egy tilos oldalon hajtó bérautóba. A címzés igazában nem is a másik kocsi sofőrjének szólt. A maga butaságát szidta, hogy az éjszaka az asztalára került kulcsot annyira sietett kipróbálni. Pedig csak azért ment fel az erkélyre, hogy megvizsgálja az ajtó zárját s a lányt biztonságban tudja.

Boldogtalannak érezte magát és szerette volna valakinek kiönteni a szívét.

Csakhogy nem volt senkije, egyetlen igazán jó barátja sem, hacsak nem Mrs. Fane. Akaratlanul is elmosolyodott.

Mit gondolna róla ez a beteg hölgy, ha ezen a késő éjjeli órán felzörgetné, hogy részvevő szívének elsírja bánatát? A szép, szomorú arcú asszony mély hatást tett rá; maga is meglepődött, hányszor foglalkozik vele gondolatban.

Amint a Baker Street fele útján járt, lassított és visszafordult. Eszébe jutott a Selengers-cég. Valószínűnek látszott, hogy az ilyen éjszakai látogatás több sikerrel járna,

mint első ízben a nappali. Csaknem két óra volt, mikor a Brade Streeten kiszállt a kocsijából.

Eszébe jutott, hogy a portás egy oldalajtót említett neki, amelyet csak a Selengersék használnak. Kis keresés után rá is talált, a bejárat az épület hátsó részébe vezetett. Nagy örömére nyitva is volt. Ekkor egy rendőr ütemes lépései közeledtek. Nem szerette volna, ha ilyen szokatlan időben rajtacsípik, amint idegen ajtókat nyitogat, sietve bebújt hát az ajtón. Várt, míg a léptek távolodnak, csak azután folytatta a kutatást.

Elővette zseblámpáját, ennek fényében a kövezett udvaron át eljutott az épületbe vezető kis ajtóhoz. Zárva. Valahol még egy ajtót sejtett. Az udvarra egész sor ablak nézett gondosan zárt táblákkal, ha volt is fény odabent, egy sugár se hatolt ki.

Végre egy fal szögletében rátalált a másik bejáratra is, ugyancsak örömére nyitva volt. Rövid folyosóra jutott; a túlsó végét keresztvassal ellátott ajtó zárta el. De közvetlenül emellett, jobb oldalt, zöld ajtó tűnt a szemébe. Lassan lenyomta a kilincset, s amint az ajtó kissé megnyílt, belülről ragyogó világosság fogadta. Benyomta az ajtót és a szobába lépett.

Irodahelyiségben állt, de asztalon és széken kívül más bútort nem látott. Mégsem a hely különös sivársága keltette fel elsősorban figyelmét.

Amint belépett, tetőtől talpig feketébe öltözött asszony ment át a szomszéd szobába. Az ajtónyitás neszére hirtelen megfordult és fátylát az arcára húzta. Kissé megkésett a mozdulattal, s így Jim megdöbbent csodálkozással az arcába láthatott. A gyógyíthatatlan beteg, Mrs. Fane állt előtte!

– Kicsoda ön és mit kíván tőlem? – kérdezte s a keze lehullt fátyla mellől. – Ah, Steele úr – szólt meglepődve, amint felismerte.

– Sajnálom, hogy megzavartam – szólt Jim betéve az ajtót – de nagyon szeretnék beszélni önnel.

– Üljön le, Mr. Steele. Látta . . . – nem merte kimondani a szót – látta az arcomat?

Jim komolyan bólintott.

– Rámismert?

Megint bólintott.

– Igen, ön Mrs. Fane – felelt nyugodtan.

Az asszony keze lassan felemelkedett és levette arcáról a fátyolt.

– Zárja be az ajtót. Igen, az vagyok.

Jim arca nyugodt volt, de zavarában nem talált szavakat.

– Valószínűleg azt hiszi most rólam, hogy félre akartam vezetni, pedig nagyon fontos okaim vannak, amiért nem mutatkozom nappal. Nem akarom, hogy felismerjék bennem azt az asszonyt, aki éjszaka járt a dolgai után.

– Ön hagyta nálam éjszaka a kulcsot?

Az asszony bólintott és nem vette le Jim arcáról a szemét.

– Félek, hogy többet már nem mondhatok; nem is készültem fel erre, s egyébként is olyan kevés az, amit mondanom szabad.

Alig néhány perce még Jim arra gondolt, milyen szép volna, ha elsírhatná neki minden baját és bánatát. Most szinte hihetetlennek tűnt, hogy ebben a sivár irodában éjnek idején szemben áll vele és hallja a hangját. Ránézett a finom fehér kézre, mely most keblén pihent, és elmosolyodott. Az asszony hamar kitalálta a gondolatát.

– Ugye, a Kék Kézre gondol?

– Igen . . .

– Azt gondolja, csak különös szeszély volt a Kék Kéz s nincs semmi jelentősége?

– Különös talán, de nem ezt gondoltam. Sejtem, hogy a szimbólum mögött nagyon érdekes történet rejtőzik; szeretném, ha egyszer elmondaná.

Az asszony gondolataiba mélyedve, összekulcsolt kézzel, lesütött szemmel járt föl és alá.

Jim kíváncsian várta, mi lesz a különös kaland folytatása.

– Ugye, azért jött ide, mert hírt kapott Dél-Afrikából, hogy én a lány után kutattam? Csak nem történt baj vele? – kérdezte végül a nő.

– Nem – felelte Jim kelletlenül – egyelőre csak magam jutottam bajba, mert megsértettem.

Az asszony ránézett merőn, de nem kért magyarázatot.

– Ha ön azt hinné, hogy a megjelenésem csak színpadias fogás volt és nincs jelentősége, ezért se tudnám elítélni – szólt kis idő múlva. – Látja, úgy kellett szólnom hozzá, hogy el ne feledkezzék rólam.

– Van valami, amit sehogy sem értek. És ha Eunice szól Digby Groatnak a figyelmeztetésről?

– Tud róla – szólt nyugodtan az asszony, s Jimnek eszébe jutott a laboratórium ajtajára nyomott kéz. – De nem olyan ember, hogy az ilyesmivel törődne. A maga Eunicé-ének pedig –, s ajka ragyogó mosolyra nyílt – nem szeretném, ha bármilyen baja is esnék.

– Van valami különös oka rá, hogy védeni akarja? – kérdezte Jim.

Mrs. Fane nemet intett.

– Egy hónappal ezelőtt még ezt gondoltam. Azt hittem, egy lesz azok közül, akiket régóta keresek. Különös véletlen és valami csalóka hasonlatosság vezetett hozzá; de látom, hogy megint csak árnyat űzök – szólt keserű mosollyal. – Érdekelt ez a lány. Ifjúi szépsége, üde ártatlansága, határozott jelleme egészen elbűvölt, bár ekkor már tudtam, hogy nem ő az, akit keresek. Hát önt, Steele úr, nem érdekli?

Átható szeme kutatva nézett rá.

– De igen, engem is érdekel.

– Szereti?

A kérdés oly váratlanul érte Jimet, hogy nem tudott rá azonnal felelni. Hallgatag és tartózkodó volt máskor is, érzéseinek most sem tudott hangot adni.

– Ha nem szereti igazán – szólt az asszony – ne okozzon neki fájdalmat, Steele úr. Olyan fiatal és olyan tisztalelkű leány, kár lenne futó kalandnak venni, amivé Digby Groat szeretné tenni.

– Hogyan? – szólt Jim felháborodva.

Az asszony bólintott.

– Ön szép jövő előtt áll, miért tenné tönkre az életét ezzel a káprázattal, amely talán szerelemnek tűnik.

Arcát most halvány pír öntötte el, és Jim úgy vélte, hogy Eunicen kívül ő a legszebb asszony, akit valaha is látott.

– Hosszú kutatásomnak már csaknem a végére értem – folytatta – még Digby Groatot és anyját is kérdőre vontuk, az én munkám befejeződött. – Szomorúan rázta a fejét. – Egyéb reményem nincs ebben az életben.

– Mire?

– Hogy megtalálom azt, amit keresek. De őrültség volt azt keresnem, ami elérhetetlen. Életem hátralevő éveiben be kell érnem azzal a boldogsággal, amit Isten talán még számomra tartogat. Negyvenhárom évet fecséreltem el! – és szenvedélyes mozdulattal tárta ki karját. – Negyvenhárom évet szenvedtem át! Melegség nélküli gyerekkor, vigasztalan házasság, keserű kiábrándulás. Mindenemet elvesztettem, Steele úr, mindenemet. Férjet, gyermeket, reménységet.

Jim visszadöbbent.

– Szerelmes Istenem, hát ön! . . .

– Lady Mary Danton vagyok. Azt hittem, már kitalálta.

– Lady Mary Danton!

Így hát nincs miért kutassam – gondolta Jim lehangoltan. Ez a különös fordulat nem elégítette ki, mert nem ho-

zott számára sem jutalmat, sem haladást, pedig most mind a kettőre égetően szüksége volt.

– Csalódottnak látszik – szólt az asszony – pedig Lady Mary megtalálását tűzte ki céljául.

Jim bólintott.

– S most megtalálta. Talán nem olyan vonzó, mint ahogy elképzelte?

A fiú nem felelt. Nem vallhatta be, hogy tulajdonképpen nem is őutána, hanem halott gyermeke után kutatott.

– Tudja-e, Steele úr, hogy hónapokon át csaknem mindennap láttam? Vonatban, földalattin maga mellett ültem, és a lifteken ott álltam az oldalán – szólt s ajkán mosoly játszott. – Figyelemmel kísértem, igyekeztem a lelkébe látni és lassanként megkedveltem.

Az utolsó szót lassan, megfontoltan ejtette ki, közben szép keze egy pillanatra a fiú vállát érintette.

– Nézzen jól a szívébe – folytatta – ha úgy érzi, hogy Eunice iránti érzéseiben tévedett, jusson eszébe, hogy nagy a világ és a boldogságot még máshol is megtalálhatja.

Jim megértette szavait.

– Szeretem Eunicet – szólt határozottan. A kéz, mely a vállán pihent, visszahúzódott. – Szeretem úgy, ahogy az életben sohasem fogok más asszonyt szeretni. Ő az első és utolsó álmom. – Míg ezt mondta, nem nézett föl az asszonyra, de hallotta hevesebb lélegzését.

Az asszony végre halk hangon felelt:

– Féltem tőle, hogy így lesz.

Jim hirtelen elhatározással felállt és a szemébe nézett.

– Lady Mary –, szólt nyugodtan – nincsen már semmi reménye, hogy megtalálja a lányát?

Nemet intett.

– Hátha Eunice az ön lánya? Hozzám adná feleségül?

Az asszony fölnézett rá.

– Boldog lennék, ha odaadhatnám. Ön a világon az egyetlen férfi, akire örömmel bíznám azt a lányt, akit

szeretek. – Szomorúan rázta fejét. – Eunice nem az én lányom. Nem lehet semmi kétségem: egy dél-afrikai muzsikus lánya.

– Látta a csuklóján a sebhelyet? – kérdezte Jim lassan. Ez volt az utolsó reménye, hogy lányára ismer benne s amint szomorúan a fejét rázta, egészen elcsüggedt.

– Nem emlékszem, hogy ilyesmi lett volna a csuklóján. Miféle sebhely az?

– Kerek, félsilling nagyságú égési forradás.

– Nem tudok ilyenről, a kislányom bőre mindenütt hibátlan volt. Higgye el, Steele úr, ön épp úgy árnyakat kerget, mint én tettem sokáig. Magamról szeretnék még valamit mondani – tette hozzá. – Az eltűnésem titkát még nem fedhetem fel, erre még van idő. Szóval ez az egész háztömb az enyém. Férjem megvásárolta és egy érthetetlenül nagylelkű pillanatában nekem ajándékozta. Valójában már akkor a nevemen volt, amikor mindenki azt hitte, hogy az övé. Különben nem volt bőkezű – tette hozzá szomorúan –, de most ne beszéljünk arról, hogy bánt velem. A ház jövedelme bőségesen ellát azzal, amire szükségem van; ezenkívül még apámtól is maradt rám vagyon. Akkoriban, mikor Dantonhoz nőül mentem, borzalmas szegénységben éltünk; csak néhány héttel később, mikor apám unokatestvére, Lord Pethingham meghalt, örököltünk sokat. Ennek a vagyonnak nagyobbik része később rám szállt.

– És ki az a Madge Benson? – kérdezte Jim.

– Miért kíváncsi erre? A szolgálóm.

– És miért ült börtönben?

Az asszony összeszorította az ajkát.

– Ígérje meg, hogy nem kérdezősködik a múltam felől, Steele úr, míg jószántamból nem beszélek róla. Most pedig, ha akar, hazakísérhet. – Körülnézett az irodában. – Rendszerint tucatnyi sürgöny jön ide a címemre; ezekre felelni kell. Van egy megbízható titkárom, vele minden reggel elküldöm a táviratimat. Buenos Airestől Shanghaig végigzaklattam már minden hatóságot – szólt külö-

nös, fájdalmas nevetéssel. – Annyira belefáradtam már a kutatásba, annyira belefáradtam . . .

– Nem folytatja többé? – kérdezte Jim.

– Még nem fejeztem be – folytatta Mary elszánt és határozott hangon. – Még sok tennivalónk lesz, Jim. – Félénken keresztnevén szólította a fiút. Mikor látta, hogy az belepirul, gyerekes nevetéssel kacagott föl. – Talán Eunice sem haragszik meg érte, ha Jimnek szólítom; olyan szép neve van.

Jim szerette volna megtudni, ha olyan vagyonos, miért lakik a vasútvonal mentén abban az egyszerű kis lakásban; de sejtette, hogy a válasz úgysem elégítené ki.

Az ajtaja előtt búcsúztak el.

– Jó éjszakát, kedves szomszédnőm – szólt Jim mosolyogva.

– Jó éjszakát, Jim – felelt kedvesen az asszony.

Amint a nap első sugarai aranyat szőttek a függönyökbe, Jim még mindig nagy karosszékében ült s az éjszaka eseményein gondolkodott.

HUSZADIK FEJEZET

Másnap reggel küldönc kopogott Jim ajtaján, levelet hozott. Jim azonnal felismerte Eunice írását, és szomorúan sóhajtott, mielőtt felbontotta.

A lány felháborodásában írta a sorokat. Jim lehangoltan olvasta.

„Álmomban sem gondoltam, hogy ön a titokzatos fantom; még álnokul el is hitette velem, hogy a Kék Kéz csak asszony lehet. Nem volt szép öntől, Jim. Hogy nagyobb legyen a hatás, csaknem halálra rémített az első éjszakán, amit ebben a házban eltöltöttem, s nevetségessé tett pusztán azért, hogy kitárt karjaiba hulljak. Tisztán látok mindent. Nem szenvedheti Groatot és elhatározta, hogy nem maradhatok a házában. Ezért gondolta ki ezt a tervet. Nagyon nehéz önnek megbocsátani, s talán jobb lesz, ha nem lát viszont, míg nem hall felőlem."

– Ó, én szerencsétlen – szólt Jim talán már századszor, mióta a lányt elhagyta.

Mit tegyen? Már hatodszor kezdett új meg új levelet, hogy aztán darabokra tépje egyiket a másik után. Nem árulhatta el, hogy jutott a kulcshoz, anélkül, hogy Lady Mary Danton titkát meg ne sértse. Meggyőznie a lányt, milyen lelkiismeretlen, hitvány ember Digby Groat, most még nehezebb feladat volna. Reménytelen volt a helyzet, és Jim újra felsóhajtott.

Akkor egy gondolat villant át rajta s hirtelen elhatározással bekopogott a szomszéd lakásba.

Madge Benson nyitott ajtót, tekintete valamivel barátságosabb volt.

– Úrnőm még alszik – szólt. Tudta már, hogy Jim felfedezte Mrs. Fane kilétét.

– Mit gondol, felébreszthetjük? Nagyon fontos lenne.

– Megnézem – szólt Madge Benson és eltűnt a háló-

szobában. Néhány pillanat múlva visszatért. – A nagyságos asszony ébren van. Hallotta az ön kopogását. Bejön, uram?

Lady Mary felöltözve feküdt az ágyában. Átvette a levelet, melyet Jim szótlanul nyújtott oda, és olvasni kezdte.

– Legyen türelemmel – szólt, s visszaadta a levelet. – Idővel ő is megért mindent.

– De addig mi minden érheti! Ennek nem lett volna szabad megtörténnie!

– Felfedezett valamit Groat házában?

Jim fejét rázta.

– Ne törődjön tovább a dologgal, és legyen vidámabb, Jim – szólt Lady Mary, s visszadőlt az ágyára – és most kérem, hagyjon aludni, huszonnégy órája nem hunytam le a szemem.

Eunice már megbánta, hogy elküldte a levelet. Olyan dolgokat írt, amikről tulajdonképpen nem is volt meggyőződve. Úgy érezte, meg kell bocsátani, mert Jim mindent az iránta érzett szerelemből tett. Más oka is volt, hogy belátta tévedését. Mikor a könyvtárszobába ment, ott Digby Groat egy nagy fényképet szemlélt éppen.

– Nagyszerűen sikerült a felvétel, különösen, ha meggondoljuk, hogy mesterséges világítás mellett készült – szólt Digby. A kép a laboratóriumajtó nagyított mása volt. A fényképezőgép kifogástalanul végezte dolgát; a kék kéz lenyomatának minden vonala tisztán látszott.

– Asszony keze – szólt Digby.

– Asszonyé? – kérdezte Eunice felindulva. – Nem téved?

Digby meglepetten pillantott rá.

– Nem, nézze csak a méreteit. Férfinak nincs ilyen kis keze.

Igazságtalanul vádolta meg Jimet. De mit keresett akkor a házban? És hogy jutott az erkélyre? Az egész dolog olyan megfejthetetlennek látszott, hogy Eunice abbahagyta a tépelődést. De Jimmel beszélnie kell, hogy bocsánatát kérje.

Amint ideje engedte, a telefonhoz sietett; de Jim nem volt az irodában.

– Ki beszél? – kérdezte az írnok.

– Nem fontos – felelt a lány s felakasztotta a kagylót.

Egész nap bántotta, hogy igazságtalanul megvádolta azt a férfit, akit szeretett. De Jim bizonyára írni fog, vagy felhívja telefonon. Arcába tódult a vér, valahányszor a telefon csengője megszólalt, és csalódva tette le a kagylót az idegen hangok hallatára. Ez a nap nem akart véget érni. Nem volt semmi dolga, még Digby kétes értékű szórakoztatását is nélkülöznie kellett.

Groat reggel óta távol volt, csak késő délután tért haza. Átöltözött és újra elment.

Eunice egyedül ült a vacsoránál. Örült, hogy hamarosan itthagyja állását. Már írt régi főnökének, aki postafordultával válaszolt is: alig várja, hogy újra elfoglalja helyét a műteremben. Visszatérnek a kedves, meghitt beszélgetések a csésze tea mellett! Jim újra a régi lesz, ha ő itthagyja Digby Groat házát.

Az ápolónőnek este kimenője volt és Mrs. Groat Eunice-ért küldött. Nem szerette a lányt, de az egyedüllétet még gyűlöletesebbnek találta.

– Maradjon itt, míg az ápolónő visszajön – szólt. – Hozzon magának könyvet és olvasson, de kérem, maradjon csendben.

Eunice mosolygott magában és olvasnivaló után nézett.

Mikor pár perc múlva visszatért, észrevette, hogy Mrs. Groat valamit vánkosa alá rejtett. Majd egy órát ültek csendben. Az öregasszony ujjaival játszott, fáradt feje előrecsuklott s mélyen gondolataiba merült. Eunice próbált továbbolvasni, de nem ment; a könyv minden lapjáról Jim kedves arca mosolygott felé. Lassan múlt az idő.

A csendet Mrs. Groat törte meg.

– Hogyan került ez a forradás a csuklójára? – kérdezte a lányra tekintve.

– Nem tudom, már egész kicsi koromban megvolt. Azt hiszem, megégettem magam.

Újra hosszú ideig hallgattak.

– Hol született?

– Dél-Afrikában – felelte a lány.

Csend lett, csak Mrs. Groat széke reccsent néha-néha.

Eunice már-már kétségbeesett az idegölő unalomtól s megszólalt:

– A napokban egy régi miniatűrt találtam, mely önt ábrázolja.

Az asszony sötéten nézett rá.

– Engem? Ó, igen, már emlékszem. Gondolja, hogy hasonlít rám? – kérdezte mogorván.

– Igen. Azonnal felismertem a hasonlatosságot – szólt Eunice diplomatikusan.

A válasz láthatóan felélénkítette Jane Groatot.

– Tetszik az akkori arcom? Csinosnak találja?

Eunice ezúttal szívből, kertelés nélkül felelhetett.

– Nagyon szép lehetett, asszonyom.

– Bizony, szép voltam – mondta Mrs. Groat inkább magának. – Apám eldugott egy isten háta mögötti faluban; félt, hogy a városban sok kísértésnek leszek kitéve. Szívtelen, mogorva vén ember volt.

– Lánykoromban – folytatta az öreg hölgy – a családfő egyszersmind a család zsarnoka is volt, mindnyájunkon uralkodott. Engem az apám születésemtől fogva gyűlölt; én is gyűlöltem őt, mióta csak öntudatra ébredtem.

Eunice hallgatott. Egy lépést se tett, hogy úrnőjének bizalmába férkőzzön, de érdekelte ennek az asszonynak a múltja. Milyen tragédia játszódhatott le az életében, mi változtathatta ilyen rideg, megtört öregasszonnyá azt a gyönyörű teremtést, akinek festett mása elbájolta őt!

– Férfiak bomlottak utánam, Weldon kisasszony – szólt különös megelégedéssel. – Férfiak, akiknek nevét az egész világ ismerte.

Eunice-nek eszébe jutott Estremada márki; talán valami régi szerelem volt az oka Mrs. Groat szokatlan végrendeletének.

– Valaki szeretett – folytatta az asszony elgondolkodva –, de a szerelme nem volt elég erős. Már a menyasszonya

voltam, mikor valami rágalom jutott a fülébe és felbontotta az eljegyzést. Később megházasodott, elvett egy jelentéktelen kis lányt Malagából.

Halkan nevetgélt magában. Nem akart Eunice-nek a magánéletéről beszélni, de ma valami vissza-visszavezette a múlt ösvényeire.

– Márki volt, kemény, konok férfi, aki ilyen csúnyán bánt el velem. Apám nem bocsátott meg soha. Attól a perctől kezdve, hogy visszatértem a házába, nem beszélt hozzám élete végéig, pedig még vagy húsz évet töltöttünk el együtt.

Aztán elhagyta ez az Estremada márki és nőül vette a „jelentéktelen kis leányt Malagából."

Most már világosan látta az összefüggést.

– S mi történt a lánnyal? – kérdezte Eunice kedvesen, de aztán maga is megrémült vakmerőségén.

– Meghalt – szólt Mrs. Groat bágyadt mosollyal – s a férje megvádolt, hogy én öltem meg. Pedig csak az igazságot mondtam el. – Összeráncolta homlokát. – Bár ne tettem volna! – mormolta. – Néha kísért a szelleme, rám néz nagy, fekete szemével és azt mondja, hogy én voltam a gyilkosa! – Mikor meghallotta, hogy a gyermekem fia a . . .

Hirtelen elhallgatott és körülnézett.

– Miről is beszéltem? – kérdezte nyersen.

Eunice-nek elállt a lélegzete.

Most megtudta ennek a különös családnak a titkát! Jim már mesélt valamit a jelentéktelen kis írnokról, aki nőül vette Mrs. Groat-ot, akit a felesége egész életében megvetett. Apja irodájában volt alkalmazott: megfizették, hogy elvegye a szégyenbe esett lányt.

Digby Groat tehát – Estremada márki fia!

És így nem lehet a Danton-vagyon törvényes örököse!

Eunice csak nézett merően az öregasszonyra.

– Miért nem olvas tovább? – dörmögte Mrs. Groat szemrehányóan. A leány szeme később félig felpillantva találkozott sanda tekintetével. Látta a remegő öreg szájat is, mely mintha mindig szólna valamit.

Ezt el kell mondani Jimnek. Nem szívesen beszélt ugyan a ház bizalmas dolgairól, de Jimet annyira foglalkoztatta a Danton-vagyon sorsa, hogy ezt nem hallgathatta el előtte.

Hirtelen az öregasszony megint megszólalt.

– Mit is beszéltem az imént?

– Az ifjúkoráról beszélgettünk.

– Mondtam talán valamit egy férfiről is? – kérdezte az öregasszony gyanakodva. Semmire sem emlékezett már.

– Nem! – felelt Eunice hangos szóval; mindenki más azonnal tudta volna, hogy nem mondott igazat.

– Bánjék csínján a fiammal, ne szegüljön ellene, hiszen nem rossz fiú, igazán nem rossz – szólt Mrs. Groat alattomos pillantással fejét rázva. – Sok tekintetben az apjára ütött.

– Groat úrra? – kérdezte Eunice és magában nagyon szégyellte, hogy hasznot húz az asszony gyengeelméjűségéből. Lelkiismeretét azzal nyugtatta meg, hogy Jim hálás lesz az értesüléseiért.

– Groatra – sziszegte megvetően az öreg – arra a hitvány féregre? Nem, igen, persze, hogy Groat volt. Ki is lehetett volna más? – rikácsolt dühösen.

Kívülről hang hallatszott. Arra fordult és hallgatózott.

– Ugye, nem hagy magamra, Weldon kisasszony, míg az ápolónő oda lesz? – susogta könyörögve. – Ugye megígéri?

– Hogyne, szívesen megteszem – szólt Eunice mosolyogva – azért vagyok itt, hogy szolgálatára legyek.

Az ajtó kinyílt. Mrs. Groat szinte megbűvölten tekintett oda, melle zihált, amint Digby belépett. Estélyi ruhában volt és cigarettázott.

Eunice láttára kissé meglepődött, de azután elmosolyodott.

– Az ápolónőnek ma kimenője van, ugye, anyám? Hogy érzi most magát?

– Nagyon jól, fiam – felelt remegve az anyja – igazán nagyon jól. Weldon kisasszony szórakoztat.

– Nagyszerű. Remélem, Weldon kisasszony nem ijesztett rád.

– Ó, nem – szólt a lány sértődötten –, hogy gondolhat ilyent rólam?

– Féltem, hogy mond valamit anyámnak a mi titokzatos látogatónkról. – Nevetve karosszéket húzott elő és leült. – Ugye, nem bánt a füst, anyám?

Eunice arra gondolt, hogy az öreg Jane Groat ellenvetése nem sokat nyomna a latban; de az asszony nemet intett, s aztán megint könyörögve tekintett Eunice-re.

– Szeretném rajtacsípni azt a hölgyet – szólt Digby, a fölszálló füstkarikákat nézegette.

– Miféle hölgyről beszélsz, fiam?

– Arról, aki éjszaka a házunkban járt és a laboratórium ajtószárnyán otthagyta a jelét.

– Alighanem valami betörő volt – szólt az öregasszony, közönyösen..

Digby rázta a fejét.

– Asszony és betörő, így már inkább hiszem. Határozott ujjlenyomatot hagyott; a fényképét már be is küldtem a Scotland Yardnak s ott megállapították, hogy azonos egy olyan asszony ujjlenyomatával, aki a Holloway-börtönben ült.

Valami neszre Eunice az ágy felé fordult.

Jane Groat meredt szemmel, riadtan ült; arca idegesen rángatózott.

– Miféle asszony volt itt? – kérdezte rekedt hangon. – Kiről beszélsz?

Digbyt éppúgy meglepte, mint a lányt, hogy szavai ennyire hatottak az anyjára.

– Arról az asszonyról, aki belopózott ide és titokzatos jelével mindnyájunkat fölizgatott.

– Miféle jelről beszélsz? – kérdezte Mrs. Groat elgyötörten.

– Az ajtómon egy Kék Kéz jelét . . .

Be sem fejezhette a mondatot, anyja kiugrott az ágyából, rémülettel meredt a szemébe.

– Kék Kéz, Kék Kéz! – kiáltozott vadul. – Ki volt az az asszony?

– A rendőrség közlése szerint Madge Benson.

Egy pillanatig eszelősen bámult a fiára.

– Kék Kéz, Kék Kéz – Mormogta elhalóan s összeesett volna, ha Eunice nem veszi észre az arcán, hogy elalél. Odafutott hozzá, s erős, fiatal karjával fölfogta esését.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A sötét folyosón valaki fülelt az ajtó előtt. Egész este nyomon követte Digby Groatot, s most a házba is utána osont. Amint odabent léptek hallatszottak, hirtelen a mellékfolyosóra surrant s ott várt. Látta, hogy Eunice lép ki az ajtón, s végigmegy a folyosón. Jim Steele most már menekülni szeretett volna; sejtette, hogy az öregasszony ájulása miatt az egész ház hamarosan talpon lesz. Kétségbeesett, őrült dologra vállalkozott, hogy ily koraesti órában megbújt a még el sem csöndesült, népes házban. Különös oka volt rá: az este Digby levelet kapott, annak a tartalmát akarta mindenáron megtudni.

Előzőleg Jim mindenütt követte kocsiján Digby Groatot, anélkül, hogy valami különöset észrevett volna; végre a Piccadilly Circusnál látta, hogy Groat leszáll, látszólag azért, hogy újságot vásároljon. Ekkor egy idegen egészen mellé lépett s hirtelen levelet lopott a kezébe. Ez volt az a levél, amelyre Jim kíváncsi volt.

A földszintet észrevétlenül érte el, de ott nem tudta, mitévő legyen. Bemenjen-e a laboratóriumba, ahova előbb-utóbb Digby is betér majd, vagy talán? . . . A fentről hangzó sietős léptek elhatározásra késztették: hirtelen besurrant Digby dolgozószobájába. Néhány nappal azelőtt már járt ott, jól körülnézett s most tudta, hogy nem talál rejtekhelyet. Csak addig érezhette magát biztonságban, míg valaki be nem lép és fel nem gyújtja a villanyt. Lépések közeledtek, s Jim jobban a fejébe húzta puhakalapját; arca alsó részét már előbb fekete selyemkendőbe rejtette. Úgy gondolta, ha minden kötél szakad, futásban keres menedéket. Biztos volt benne, hogy kopott szürke ruhájában senki sem fog ráismerni. Nem éppen dicső vége szakadna így a kalandjának, de mégse lenne olyan szégyenletes, mintha Eunice megvetése érné.

Hirtelen a szíve hevesebben dobogott: valaki a szobába lépett. Amint az ajtó nyílt gyorsan az íróasztal alá bukott, hogy fel ne fedezzék. A szobát most fény öntötte el; Jim csak a lábszárát láthatta, de arról is ráismert Digby Groatra. Egyenesen az asztalhoz ment, hallatszott, ahogy feltép egy borítékot, aztán haragosan kifakad.

– Mr. Groat, jöjjön kérem gyorsan! – Eunice kiáltott az emeletről. Digby kisietett, az ajtót nyitva hagyta. Alighogy eltávozott, Jim felállt; első pillantása az asztalra esett. A levél még úgy hevert ott, ahogy Digby odavetette. Gyorsan a zsebébe gyűrte s egy pillanat alatt a folyosón termett. Jackson a lépcső alján állt, de nem vette rögtön észre Jimet. Amikor feltűnt neki az álarcos alak, kiáltani akart, de ebben a pillanatban Jim ökle lesújtott rá. Összerogyott.

– Mi van ott? – kiáltotta Digby; de Jim mögött már becsapódott a kapu. Meglassította lépteit, keresztutcába tért, majd megállt egy lámpa alatt, hogy a levelet elolvassa.

Legnagyobb része nem érdekelte; de volt egy sora, amely rá vonatkozott:

„Steele nyomon követte önt: estére szemmel kell tartanunk."

Többször is elolvasta ezt a sort, s amíg lassan tovább haladt, elmosolyodott.

Néha úgy érezte, mintha követnék, hátra is fordult, de senkit sem látott. Amint az ilyen időtájt néptelen Portland Place-en haladt át, gyanúja megbizonyosodott. Mintegy húsz méterre tőle, szorosan a házakhoz lapulva két ember jött utána, egymás mögött.

– Legalább dolgozzatok meg a pénzetekért, fickók – mormolta Jim, s átvágott a Marylebone Roadon. London legelhagyatottabb részébe ért. Ott azután rohanni kezdett. Jim kitűnő futó volt; egyformán edzésben rövid távon és két angol mérföldön. Hallotta őket a háta mögött, s magában mulatott rajtuk. Egyszerre autóajtó csapódása hangzott: úgy látszik, elcsíptek egy arra cirkáló kocsit.

– Nem éppen sportszerű dolog – mormolta Jim és meg-

fordult. Az ellenkező irányban igyekezett elszaladni. Villámgyorsan távolodott a kocsitól, mikor hallotta, hogy az megáll és valaki hangosan az új irányába rendeli.

Egy közeledő rendőr láttára lépésre lassított. Ahogy a taxi utolérte, lelépett az úttestre és felrántotta a kocsi ajtaját.

– Kifelé – mondta keményen.

A kocsilámpa fényében régi barátja dagadt képére ismert.

– Jöjjön csak ki, Jackson, szeretném tudni, miért üldöz itt London csendes utcáin át.

Az ember sehogy se akart érteni a szóból, de Jim megragadta és a sofőr ámulatára kiráncigálta a kocsiból.

– Holnap, ha visszamennek Digby Groathoz, megmondhatják neki, ha még egyszer rám uszítja a Tizenhármak bandáját, élni fogok a jogaimmal, hogy börtönbe és akasztófára juttathassam. Megértették?

– Mi jelentjük fel önt, mert zaklat bennünket.

– Tessék, épp itt jön a rendőr – felelte Jim. Azzal nyakon fogta és a közeledő rendőr elé vonszolta. – Azt hiszem, ez az ember fel akar jelenteni.

– Nem, eszembe sincs – dörmögött Jackson s megrémült, ha arra gondolt, mit fog az ura ehhez a siralmas eredményhez szólni.

– Jó, akkor nekem van panaszom ez ellen az ember ellen.

Ez volt az a csel, amit Jim kieszelt; minden pompásan sült el. – Feljelentem azért, mert támadó szándékkal fegyvert rejtegetett. Feljelentem még azért is, mert nem volt fegyverviselési engedélye.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A rendőrkapitányságok rideg, unalmas hivatalok; nincs bennük semmi regényesség. Digby Groat éktelen dühvel érkezett bajba jutott embereinek kiszabadítására; még a helyzet humoros oldala iránt is elvesztette érzékét.

Mihelyt kilépett a hivatalból, Antonio Fuentest szitkozódva elbocsátotta, a szerencsétlen Jacksonra pedig kiöntötte minden mérgét.

– Ügyefogyott, ostoba tökfilkó! Csak azt mondtam, hogy ne veszítse szem elől azt az embert; Bronson bizonyosan úgy hajtotta volna végre a parancsomat, hogy Steele nem is tudott volna a dologról. És mi az ördögnek hord maga revolvert?

– Honnan sejthettem, hogy ilyen alávaló fogást eszel majd ki ellenünk? – dörmögte Jackson. A fegyverviselési törvényről is most hallott először.

Ostoba és nem éppen ártalmatlan helyzet – gondolta magában Digby Groat, szobájában ülve. Régi elmélete szerint nagy tervek dőlnek romba, nagy bűnök kerülnek napfényre a cinkostársak jelentéktelennek látszó kis baklövései miatt.

Jim a legegyszerűbb, legkényelmesebb módot választotta, hogy a rendőrséget a Tizenhármak ellen mozgósítsa; így került a banda két tagja a nyomozás kutató fényébe. A legkellemetlenebb mégis az volt, hogy Digby Groat maga is belekeveredett a dologba. Jackson iránti érdeklődésére jó ürügy volt, hogy a szolgája; a másikról, Fuentesről, tudni sem akart, csak mint szolgája barátjáért volt hajlandó kezeskedni a spanyolért.

Ha a Tizenhármak bandája jó fogást csinált, a nyomokat olyan gondosan eltüntették, hogy minden nyomozás hiábavaló maradt. S most egy legfeljebb öt font büntetést érdemlő egyszerű kihágás miatt a banda két tagja a rendőrség kezébe került.

Digby álmatlanul töltötte az éjszakáját; még három órát sem pihenhetett, pedig ennyire mindennap szüksége volt. Az anyjához hívott orvos csak hajnali háromkor távozott. Mrs. Groatot nem szélütés érte, ájulása váratlan megrendülésének tulajdonítható.

– Igaza lehet – felelte Digby. – Gondolja, hogy meggyógyul?

– Ó, igen. Holnap reggelre már alighanem jobban lesz.

Digby bólintott. Arcán nem látszott, hogy különösebben örülne a megállapításnak. Mindennap új nehézségek támadnak, új akadályok tornyosodnak útjában s ha jól meggondolja, minden bajnak egy okozója volt: Jim Steele.

Másnap először egy ismerős zugügyvédnek telefonált és megbízta kihágással vádolt embereinek védelmével; később Eunice Weldont hívatta.

– Weldon kisasszony – szólt hozzá – a közeli jövőben sok minden megváltozik házunkban. Anyámnak itt a levegő ártalmas. Arra gondoltam, már a jövő héten vidékre küldöm. Nem hiszem, hogy felépülhetne, ha egészen új környezetbe nem kerül.

Eunice komolyan bólintott.

– Sajnálom, hogy oda már nem kísérhetem el.

A férfi áthatóan nézett föl rá.

– Hogy érti ezt, Weldon kisasszony?

– Itt már nincs elegendő munka a számomra, ezért elhatároztam, hogy visszatérek régi foglalkozásomhoz.

– Nagyon sajnálom, hogy így határozott – szólt Digby nyugodtan. – Természetesen semmiképpen sem akarnék ennek útjába állni. Az utóbbi időben sok kellemetlenség történt a házunkban, nem éppen kellemes tapasztalatokra tehetett szert. Tökéletesen megértem, hogy elkívánkozik innen. Mindenesetre nagyon örültem volna, ha anyámmal marad, legalább addig, míg egy kissé megszokja a vidéki tartózkodást; de nem szeretném befolyásolni a szándékait.

Eunice azt várta, hogy bejelentése bosszúságot okoz majd Digby Groat-nak, annál kellemesebben lepte meg udvariassága.

– Természetesen addig nem gondolok a távozásra, míg itt meg nem tettem mindent, ami tőlem telik – tette hozzá sietve – egyébként igazán nem éreztem magam rosszul Önöknél, Groat úr.

– Ugye, Steele úr nem szeret engem? – kérdezte a férfi mosolyogva s közben a leányra szegezte tekintetét.

– Steele úr nem tud a tervemről; az utóbbi napokban nem is találkoztunk.

Akkor most nincsenek jóban – gondolta magában Digby –, de szeretett volna erről többet tudni. Túlságosan ravasz volt ahhoz, hogy egyenesen kérdezősködjék. Azt biztosan tudta, hogy túlesett a beszélgetésen, s mehetett Mrs. Groat-hoz, aki ma hamarabb küldött érte.

Az öregasszony ágyban feküdt; háta párnákkal volt feltámasztva, de úgy látszik, egészen felépült.

– Sokáig késett – mondta szemrehányóan.

– A fia hívatott, asszonyom.

A beteg érthetetlenül mormolt valamit.

– Zárja be kulccsal az ajtót – mondta azután. – Magával hozta a jegyzetfüzetét?

Eunice széket tolt az ágy mellé, s kíváncsian várta, miféle fontos levelet akar Mrs. Groat tollbamondani. Tudta, hogy a leveleit maga szokta írni, azért lepődött meg annyira.

– Szeretném, ha írna a nevemben Mary Weatherwalenek. Jegyezze ezt le. – Az öregasszony szótagolva mondta a nevet. – Címe: Somerset-Hill Farm, Rethlerley, Somerset. Írja meg neki, hogy nagyon beteg vagyok, remélem, hogy elfelejtette a régi haragot s hogy feljön és mellettem lesz. Húzza alá azt, hogy nagyon beteg vagyok – tette hozzá Jane Groat nyomatékosan. – Írja meg, hogy megtérítem a költségeit s azonkívül is adok öt fontot egy hétre. Nem lesz az nagyon sok? – kérdezte gyorsan. – Különben ne írjon semmit a fizetésről; ha feljönne, kötve lennék. Pedig ezek a Weatherwale-ek meglehetősen szegények. Írja, hogy azonnal jöjjön. Ezt is húzza alá, kérem.

A lány mindent pontosan feljegyzett.

– Most hallgasson ide, Weldon kisasszony – folytatta

Jane Groat halkabb hangon. – Megírja ezt a levelet, de a fiamnak nem szabad tudnia róla: megértette? Vigye maga a postára, ne adja oda annak a szörnyű Jacksonnak. Még egyszer figyelmeztetem, el ne árulja a fiamnak.

Eunice nem értette, miért ez a titkolózás, de mindent pontosan elvégzett, a levelet Digby tudta nélkül adta postára.

Jimről semmit sem tudott, csak sejtette, hogy ő volt az a titokzatos idegen, aki leütötte Jacksont a lépcsőházban. A várakozás izgalmától a legkisebb neszre is felriadt. Miért nem ír Jim, kérdezte magától bosszankodva, s rögtön utána kérlelhetetlen logikával azt is; miért nem ír tulajdonképpen ő Jimnek.

Ebéd után lement a parkba sétálni, hátha ott majd találkoznak. De hasztalan ült sokáig a fiú kedvenc fája alatt, nem látta sehol feltűnni. Lehangoltan, önmagát is vádolva tért haza. Tudta, egy egyszerű levelezőlap elhozhatná, de épp azt a pár sort nem akarta sehogy sem megírni.

– Hogy van a beteg, kedvesem? (Eunice hamarosan észrevette, hogy kedvenc szava a „kedvesem".) – Szegény, öreg Jane-em, bizony évek óta nem láttuk már egymást. Pedig valamikor nagyon jó barátnők voltunk, amíg ő –, de hagyjuk, ami elmúlt, elmúlt, ugye kedvesem. – Vezessen kérem most a szobájába.

Ahogy Mrs. Weatherwale megpillantotta egykori barátnőjét, alig bírta rejteni megrendülését.

– Mi az, Jane, mi történt veled?

– Ülj le, Mary – szólt a másik. – Köszönöm, Weldon kisasszony, nem szükséges várnia.

Eunice örült, hogy eltávozhat. Később, a délután folyamán, ahogy áthaladt a hallon, találkozott a hazatérő Digby Groattal. A férfi észrevette a poggyászt, mely még mindig ott hevert. Homlokát ráncolva kérdezte a lánytól:

– Hogy kerül ez ide; kinek a csomagja?

– Édesanyja egy barátnője jött látogatóba.

– Anyám barátnője? – kérdezte Digby gyorsan. – Tudja talán a nevét is?

– Mrs. Weatherwale.

A férfi arcvonásai egy pillanatra eltorzultak.

– Alighanem anyám meghívására jött hozzánk – mondta lassan. Lehúzta kesztyűjét és odavetette az asztalra. Azután fölsietett a lépcsőn.

Eunice csak sejtette, hogy mi történt ezután a beteg szobájában. Ahogy meglátta Mrs. Weatherwale-t peckesen lefelé lépkedni a lépcsőn, tudta, hogy valami nincs rendben. Arca vörös volt, gyöngyös kalapja mintha haragtól remegett volna. Mikor meglátta Eunice-t, magához intette.

– Hozasson számomra kocsit, kedvesem. Visszamegyek Somersetbe. Kiutasítottak, kedvesem, mit szól ehhez? Egy ilyen korú és ilyen tiszteletreméltó személyt. És ki dobott ki? Az az alávaló kölyök, az a pokol fajzatja, akit még az állataim körül sem tűrnék meg. – Fel volt indulva és hangja haragtól remegett. – Magáról beszélek – kiáltotta még hangosabban alighanem Digby felé, akit Eunice még nem vett észre. – Mindig is utálatos kis bestia volt; de ha az anyjának valami baja esik, feljelentem a rendőrségen.

– Jobban teszi, ha szépszerével elmegy, mielőtt még rendőrért küldök! – kiáltott Digby dühösen.

– Ismerem már magát – az asszony öklét rázta ellenfele felé. – Ismertem már huszonhárom évvel ezelőtt is, fiacskám, magánál kegyetlenebb és ocsmányabb ember még aligha élt a földön.

Digby lassan jött lefelé a lépcsőn; gúnyosan mosolygott.

– Mrs. Weatherwale, igazán esztelenül viselkedik. Pedig egyszerűen csak azt akarom, hogy anyám ne barátkozzék ilyen emberekkel, még ha lánykorában barátnők is voltak. A régebbi rossz ízlése miatt nem vagyok felelős; de ahhoz van közöm, hogy mi történik most körülöttem.

Az asszony arca hirtelen sötétvörösre vált.

– Alávaló, hitvány! – kiáltozta. – Piszok kis idegen! Ismerjük a titkát, Digby Groat úr.

Ha szemmel ölni lehetne, az asszony ebben a pillanatban már nem élt volna.

A lépcső alján Digby sarkon fordult, laboratóriumába ment és maga mögött becsapta az ajtót.

– Ha valaki tudni akarja, mi folyik ott bent – s Mrs. Weatherwale a bezárt ajtó felé mutatott – csak kérdezzen meg engem. Vannak leveleim az anyjától róla, mikor még csak ekkora volt ni, az ember haja égnek áll tőlük, kedvesem.

Mikor végre érte jött a kocsi, s eltűnt vele, Eunice megkönnyebbülten lélegzett fel. Megint alaposan csontig, velőig belelátott a család titkaiba – gondolta magában. Nem bánta volna már, ha követheti Mrs. Weatherwale-t; csakhogy Digby Groatnak titokban más tervei voltak vele.

Szándékai javában érlelődtek, mikor hangosan kopogtak a kapun. Kilépett a hallba.

– Nekem jött az a sürgöny? – kérdezte.

– Nem, nekem szól – felelte Eunice. Fölösleges volt kérdeznie, hogy kitől. A lány felragyogó szeme, lángbaborult arca elárult mindent.

– Jim!

Eunice kitárt karral futott a gyepen át, nem törődött azzal, hogy a park tele van sétálókkal.

Jim megragadta mind a két kezét, s a lány megint nyugodt és boldog volt. Aztán egyszerre kezdtek el beszélni; egymás szavába vágva mentegetőztek, vagy vádolták önmagukat keserű szóval.

– Jim, nemsokára elhagyom Mrs. Groat házát – mondta a lány, mihelyt kissé megnyugodott.

– Hála Isten.

– Olyan ünnepélyesen mondja ezt; hát igazán hiszi, hogy veszélyben forogtam ott?

– Nemcsak hiszem, tudom.

Eunice-nek annyi beszélnivalója volt, hogy azt sem tudta, hol kezdje.

– Bántotta, hogy nem találkozhattunk?

– Azokat a napokat a naptárból is töröltem – felelte Jim.

– Majd elfelejtettem – szólt Eunice – Mrs. Weatherwale . . .

– Az kicsoda? – kérdezte Jim csodálkozva.

– Hát nem meséltem még el? Persze, hisz nem is találkoztunk tegnap. Mrs. Groat kért, hogy írjak egy régi barátnőjének, Mrs. Weatherwale-nek és hívjam meg. Azt hiszem, Mrs. Groat nagyon fél a fiától.

– Megérkezett az asszony?

– Igen, de csak egy órát maradhatott nálunk; Groat minden teketória nélkül az utcára rakta. Nem éppen kellemes dolgok történnek ott. Ez a kedves öreg hölgy gyűlöli Digbyt. Szeretetreméltó, jó lélek és engem mindig kedvesem-nek szólított.

– Ezt én is megtehetem – mondta Jim – pedig nem va-

gyok szeretetreméltó öreg hölgy. Különben mesélje csak tovább. Szóval elutazott. Kíváncsi vagyok, mit tudott Digby Groatról.

– Mindenről tájékozott volt; Estremada dolgairól is, ebben bizonyos vagyok. Ez pedig, ugye alaposan megváltoztatja a végrendelet ügyét is?

Jim a fejét rázta.

– Nem, ez sem változtat Digby öröklési esélyein, mihelyt az anyja a vagyon birtokába jut. A végrendelet ugyanis nem mondja ki határozottan, hogy John Groat fia; az a körülmény, hogy a házasságkötés előtt született, semmit sem változtat a dolgon.

– Mikor száll ez a nagy vagyon Groatékra?

– Csütörtökön – szólt Jim felsóhajtva – és most még kevésbé sejtem, hogyan lehetne ezt megakadályozni, mint eddig.

Lady Mary Dantonnal történt találkozásáról eddig még nem beszélhetett Eunice-szel, nemcsak az ő titka volt. Azt sem közölhette vele, hogy éjszaka Mary Danton figyelmeztette a veszedelemre.

Amint a parkban kószáltak, Jim még mindig töprengőnek látszott.

– Tudja, Eunice, különös, de egyre azt érzem, hogy magának valami köze van a Danton-örökséghez.

A lány nevetve simult közelebb hozzá.

– Jim, ha csak magán múlna, Anglia királynőjének tenne meg; de éppily kevéssé bizonyíthatja be, hogy más szülők gyermeke vagyok. De nem is akarnék másoké lenni. Anyámat nagyon-nagyon szerettem és amikor meghalt, szívből meggyászoltam. Apus is kedves és jó volt.

– Tudom, hogy fantasztikus gondolat és ellenkezik is minden ténnyel. Azt is megtudtam, hogy hol született. Cape Townban felfedeztem egy barátomat, ő kutatta fel ezt is.

Továbbsétálva egy útkeresztezésnél várniuk kellett, míg egy kocsi elhalad előttük.

A kocsi utasa megemelte a kalapját.

– Ki volt ez? – kérdezte Jim.

– Digby Groat – felelt a lány mosolyogva – majdnem azt mondtam: a volt gazdám. Ne menjünk ma sehova teázni. Nem mehetnénk a maga lakására? Nagyon szeretném látni.

Jim határozatlanul tekintett rá.

– Nőtlen emberek nem szoktak fiatal lányokat a lakásukba teára hívni.

– Ez igazán ne okozzon gondot. Biztos vagyok benne, hogy mindennap megesik, csak éppen nem beszélnek róla.

A kis lakás nagyon tetszett neki; levetette a kabátját és a konyhában mindjárt rendezkedni kezdett.

– Maga azt mondta, szegényes lakásban, puszta falak között lakik – szólt Eunice, miközben megterítette az asztalt.

Jim letelepedett nagy karosszékébe, onnan gyönyörködött a lányban. Akár örökké elült volna így, hogy nézze, amint szobáról szobára suhan. Hangjának fiatal csengése elbájolta. Később, mikor ide-oda hívta, hogy magyarázna meg egy-egy emléket a falon – még mindig tartott a varázs.

– Minden ragyog itt – mondta a lány, mikor behozta a teát – csak nem maga tisztogatja a sárgarezet és porcelánt?

– Eltalálta. Egy nem túl bájos öregasszony minden reggel fél nyolckor beállít, ő takarít rám. Dicsekszik is vele eleget.

– Ott van a vonata, amit emlegetett – kiáltott fel Eunice az ablakhoz ugorva, éppen egy gyorsvonat dübörgött alá a lejtőn. – Jim, nézze ezeket a fickókat – folytatta rémülettel.

A vasútvonal fölött keresztben vastag póznákon feszülő sürgönydrótok vonultak a messzeségbe. Az egyik vakmerő kis csirkefogó ezen a vékony drótkötélen függeszkedett, pajtásai nagy örömére. Társai a túlsó oldalon egy falra telepedve nézték.

– Adta kis ördöge – szólt Jim csodálkozva. Most az ellenkező irányból újabb vonat süvített el nagy sebességgel.

A súly alatt meglazult sürgönydróton a fiú oly alacsonyan függött, hogy ha fel nem húzza a lábát, a kocsik teteje elsodorta volna.

– Ha a rendőrség rajtacsípi – elmélkedett Jim – rásóznak vagy húsz shilling bírságot, ráadásul még el is verik. Tulajdonképpen pedig medáliát érdemelne. Látja, Eunice, ezek a kis utcagyerekek a jövő igazi katonái; lesz idő, hogy veszedelem idején ugyanezt a vakmerőséget fogják majd tanúsítani, s bőségesen megérdemlik majd érte, akár a Viktória-keresztet is.

A lány nevetve simult barátja vállához.

– Különös ember maga – mondta, azután nézték tovább a gyereket, amint kis társainak üvöltése közben végre elérte a túlsó falat.

– De most már igazán igyuk meg a teánkat, nemsokára haza kell mennem – mondta Eunice.

A csésze éppen ajkát érintette, mikor az ajtó kinyílt és egy asszony lépett be. Eunice nem hallotta a neszt, csak erre a szóra lett figyelmes: „Jim".

Hirtelen felpillantott. Az ajtóban megjelenő asszony feltűnően szép volt, ezt azonnal megállapította. A kor nem hagyott még ártó nyomot az arcán, s a kevés ősz szál a hajában csak növelte varázsát. Egy pillanatig az asszony és a lány egymás szemébe nézett.

– Sajnálom, hogy zavartam; majd máskor jövök – szólt mosolyogva az asszony és visszahúzódva becsukta az ajtót.

Kínos csend támadt. Jim háromszor is belefogott mondókájába, de mindannyiszor átlátta, hogy úgysem magyarázhatna meg mindent. Hogy is mondhatta volna, hogy a látogató Mary Danton volt.

– Jimnek szólította magát – mondta lassan a lány – talán barátnője?

– Hm, igen – felelt zavartan a fiú. – A szomszédnőm, Mrs. Fane.

– De hisz azt mesélte, hogy Mrs. Fane béna és nem kelhet fel az ágyból; emiatt már évek óta nem is hagyhatta el a lakását.

Jim dadogott valamit.

– Jimnek szólította . . . Ennyire jó barátok?

– Igen, meglehetősen – felelt Jim rekedt hangon. – Annyi bizonyos, Eunice . . .

– De hogyan tudott bejönni? – kérdezte a lány homlokát ráncolva. – Ő maga nyitotta ki az ajtót; kulcsa van talán a lakásához?

Jim nem tudta, mit feleljen.

– Annyi bizonyos . . . – kezdte zavartan.

– Van kulcsa, Jim? Erre feleljen.

– Igen, van kulcsa. Egyelőre többet nem mondhatok, Eunice, de . . .

– Értem. És nagyon szép asszony. Nem gondolja?

– Igen, igazán szép – felelte Jim és egyre kényelmetlenebbül érezte magát. – Nézze, Eunice, nekünk üzleti ügyeink vannak egymással. Én sokszor nem vagyok itthon, ilyenkor megesik, hogy az én lakásomból telefonál; neki nincs saját telefonja. Érti most már, Eunice?

– Ó, hogyne érteném, s amellett Jimnek szólítja magát.

– Ez csak azért van, mert nagyon jóban vagyunk – próbálkozott a fiú. – Remélem, Eunice, nem fog ebből az esetből rossz következtetéseket levonni.

A lány csöndesen sóhajtott.

– Mondjuk, hogy minden rendben van, Jim – szólt végül, eltolva tányérját. – Már igazán nem maradhatok. Kérem, ne kísérjen haza; szeretnék egyedül lenni. A közelben, ha kell, kocsit is vehetek.

Jim elátkozta azt a szerencsétlen pillanatot, melyben Lady Mary a szobába lépett; de átkozta önmagát is, hogy nem merte bevallani az igazságot, még ha ezzel el is árulta volna a Ladyt.

Érezte, hogy zavaros magyarázataival többet ártott, mint használt; most inkább hallgatott, mialatt felsegítette a kabátot a lányra.

– Ne kísérjem mégis haza? – kérdezte félénk hangon.

A lány nemet intett.

Ahogy kiléptek a folyosóra, Lady Mary félig nyitott ajtajából éles telefoncsengetés hangzott. Eunice szomorúan nézett Jimre.

– A barátnőjének, ugye, kulcsa van a maga lakásához, mert nincs saját telefonja; nem így mondta az imént, Jim?

A fiú nem válaszolt.

– Sose hittem volna, hogy hazudhat nekem – mondta a lány s amint eltűnt a lépcsőházban, Jim fájó szívvel nézett utána.

Alighogy levetette magát a karosszékébe, Lady Mary jelent meg a szobában.

– Igazán nagyon sajnálom – mondta – de sejtelmem se volt, hogy itt találom a lányt.

– Nem baj – szólt Jim szomorú mosollyal – de engem ugyancsak zavarba ejtett. Valamit hazudnom kellett, s ő ezt észrevette. Az ön átkozott telefonja azután végképpen bemártott előtte.

– Nagyon helytelenül viselkedett, Jim.

– Miért nem maradt itt? – kérdezte a fiú. – Gyors távozása még gyanúsabb színben tüntette fel a dolgot.

– Több okom is volt rá – felelte Lady Mary. – Emlékezzen csak rá, Jim, hogy én éppúgy kutattam Eunice Weldon után, mint ön.

Jimet ebben a pillanatban nemigen érdekelte, hogy kik voltak Eunice szülei.

– Emlékszik ugye, hogy a lány Rondeboschban született?

– Emlékszem – szólt Jim közömbösen – ezt ő se tagadja.

– Csakugyan ő is ezt mondja? – kérdezte Lady Mary s ezzel egy sürgönyt nyújtott felé az asztalon át. Jim elvette és ezt olvasta benne:

„Eunice May Weldon meghalt Cape Townban tizenkét hónapos és három napos korában; a Rosebank temetőbe, a 7963-ik számú sírba temették."

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Jim újra elolvasta a sürgönyt. Alig hitte, hogy jól lát és helyesen fogja fel a szavak értelmét.

– Tizenkét hónapos korában meghalt – mondta hitetlenül –, de hiszen ez lehetetlen, itt van közöttünk és él! Nemrég még találkoztam is valakivel, aki ismerte a családot és jól emlékszik Eunice-re, mikor még kisgyerek volt.

Gyerekcsempészésről szó se lehet ebben az esetben.

– Ugye, rejtélyes dolog? – mondta csöndesen Lady Mary és a sürgönyt visszatette a kis táskájába. Még arra hívom fel a figyelmét, hogy ezt a sürgönyt Dél-Afrika egyik legmegbízhatóbb detektívje küldte.

Eunice Weldon tehát meghalt és mégis: Eunice Weldon ebben a pillanatban élő-eleven volt, bár ő maga inkább azt kívánta volna, hogy ne élne.

Jim az asztalra könyökölve, állát kezén nyugtatta.

– Be kell vallanom, semmit sem értek az egészből. Ha a kislány csakugyan meghalt, aligha tehető fel más, minthogy a szülei mást fogadtak örökbe, s ez Eunice. Akkor megint az a kérdés, kik voltak az ő szülei. Ő maga nem tud semmiféle örökbefogadásról.

Az asszony bólintott.

– Már sürgönyöztem is az ottani ügynökömnek, hogy járjon utána az örökbefogadásnak. Ezzel a legutóbbi értesüléssel, Jim, az a régebbi feltevés is valószínűbb lett kissé.

A fiú ránézett.

– Arra a lehetőségre gondol, hogy Eunice az ön lánya?

Az asszony lassan igent intett.

– De a csuklóján lévő kerek sebhelyről semmit sem tud?

A Lady Mary csóválta fejét.

– Talán később történhetett – mondta vontatottan –, amikor én már elvesztettem a szemem elől.

– Nem magyarázná meg, Lady Mary, hogyan szakadt el a lányától?

– Nem, még nem.

– De egy másik kérdésemre talán már válaszolhat. Ismeri Mrs. Groat-ot?

– Ismerem.

– Ismer egy Weatherwale nevű asszonyt is?

Lady Mary csodálkozva nézett rá.

– Hogyne, ismerem. Egy farmer lánya volt, kedves, kellemes asszony; nagyon szerette Jane-t. Gyakran csodálkoztam, hogyan került Jane-nel barátságba.

Jim erre elbeszélte Mrs. Weatherwale esetét Groaték házában.

– Játsszunk – szólt végre az asszony –, amennyire lehet, nyílt kártyákkal. Komolyan gondolja, hogy Jane Groatnak szerepe lehetett a lányom eltűnésében?

– Komolyan gondolom – szólt Jim. – Ön nem így gondolja?

– Eddig magam is azt hittem; de minden arra vall, hogy nem volt benne semmi része. Tudom, hogy elvetemült asszony, olyan, hogy nincs gonoszabb nála – szólt egyszerre lángba borult arccal –, de mégsem olyan alávaló, hogy a kis Dorothy eltűnésében hibás lehetne.

– Nem beszélhetne világosabban?

Az asszony a fejét rázta.

– Talán mégis mondhatna valamit, ami a kutatásaimat megkönnyítené?

– Egyelőre nem – szólt halkan Lady Mary. – Fölállt és búcsúzás nélkül kisuhant a szobából.

Jim megint csupa izgalom volt. A Dél-Afrikából érkezett különös sürgöny mellett szinte jelentéktelennek törpül az, hogy Eunice-szel összezördült. Ha mégis Lady Mary lánya volna!

Amint így – minden következményével együtt – átgondolta ezt a lehetőséget, szinte elállt a lélegzete, bár ez a gondolat nem először fordult meg a fejében.

Tudta, hogy a titok kulcsa Jane Groat kezében van; de hasztalan igyekezett múltjáról megtudni valamit: akik régebben ismerték, nem tudtak, vagy nem akartak részletesebben nyilatkozni.

Minthogy aligha találhatta Septimus Saltert ebben az időben az irodájában, elindult a garázs felé, kis kocsijáért. Nemsokára Chislehurstbe, Salter házához ért.

Az öreg urat egyedül találta; felesége és fia Harrogatebe ment. Szívélyesebb fogadtatásra talált, mint remélte.

– Természetesen velünk marad vacsorára is – szólt az ügyvéd.

– Nagyon köszönöm, de igazán sürgős dologban járok. Azt szeretném megtudni, hallott-e valamit Mrs. Weatherwaleről?

Az ügyvéd a homlokát ráncolta.

– Weatherwale, Weatherwale ... a neve ismerős. Nevekre szoktam emlékezni. Várjon ... alighanem Mrs. Groat végrendeletében fordul elő, néhány száz fontot hagyományoz neki. Az apja az öreg Danton egyik bérlője volt.

– Igen, ez az az asszony – mondta Jim és elbeszélte mindazt, amit Mrs. Weatherwale rosszul sikerült londoni látogatásáról tudott.

– Ez is csak azt bizonyítja – mondta Salter – hogy az a rettenetes sok titok, amit mi, ügyvédek lakat alatt őrzünk a páncélszekrényekben, bizony nem akárki titkai. Estremada különben az a spanyol márki, aki sokat járt a Danton-családhoz, mikor Jane még fiatal leány volt. Ez a szép teremtés akkor szenvedélyesen megszerette a spanyolt; kétségtelen, hogy ő Digby Groat apja. A lány nevével kapcsolatban botrányról is rebesgettek; így azután érthető, miért nem beszélt vele többet az apja, s később a végrendeletében miért tagadta ki. Abban azonban bizonyos vagyok, hogy Jonathan Danton semmit sem tudott húga kalandjáról, különben egy fillért se hagyott volna rá. Ebben a tekintetben ő éppúgy nem értette a tréfát, mint a többi Danton, csakhogy úgy látszik, apja az egészet elhallgatta előtte.

– És mi lesz a fiával? – kérdezte Jim.

– Az asszony persze arra hagyhatja a vagyonát, akire akarja. Különös, nagyon különös ügy ez – mondta az ügyvéd és rázta ősz fejét. – Most mi a szándéka, Jim?

– Kimegyek Somersetbe Mrs. Weatherwale-hez, talán tud valamit, amin elindulhatunk.

– Ha aztán olyan nyomra bukkan, amelyen Digby Groatot börtönbe juttathatja – dörmögött az öreg ügyvéd – csak rajta, Steele, előre, mintha ezer ördög bújt volna magába!

HUSZONHATODIK FEJEZET

Jim még álmos, s ezért kishitű volt, mikor az ébresztőóra reggel hatkor fölverte álmából. De ahogy elgondolta, hogy jó eredményeket is hozhat még a nap, bizalommal nézett a kis utazás elé.

A Paddingtonból hét órakor induló vonatra ült, s a Mrs. Weatherwale lakóhelyéhez legközelebb eső állomást valamivel kilenc után érte el. Reggeli előtt volt még; úgy gondolta, nem mulaszt semmit, ha félórára beül az állomással szemben lévő kis vendéglőbe. A vendéglősné nemsokára hozta is az angol ember nélkülözhetetlen reggelijét: a szalonnát és a tojást.

A vendéglőt elhagyva, úgy tűnt Jimnek, mintha új világ venné körül. A fák élénkebb zöldek, a rét kövér füve smaragdosabb színű s fölötte mélyebb a kék ég. A ragyogó fehér úton selymes bundájú kis bárányok ugrándoztak a lába körül. Omladozó kőhídon haladt át s néhány pillanatra megpihent, hogy a sekély vizű rohanó patakba nézzen, mely zúgva és bugyborékolva sietett a távoli tenger felé.

Azok az öreg kőművesek, akik ezeket a korhadt gerendákat és mohalepte köveket valamikor elhelyezték, régen halottak már. Korok jöttek és múltak e híd fölött s a fiatal lányok, akik egykor korlátjára dőlve lesütött szemmel hallgatták udvarlóikat, öregasszonyokká és porrá váltak; feledésbe merültek.

Jim nagyot sóhajtott és folytatta útját. Ő is nagyon-nagyon rövidnek érezné az életet, ha Eunice . . . csak ez a ha! . . .

Elhessegette a gondolatot és tovább haladt célja felé.

Hill Farm, kis hajlék és három hold föld, leginkább zöldségtermesztéssel foglalkozott. Jim még a vendéglőben megtudta, hogy Weatherwale már tizenkét éve, hogy meghalt, most csak a fiú segít az özvegynek a gazdálkodásban.

Gyönyörű sétaút után végre rátalált Mrs. Weatherwalere; vajat köpült. Volt ugyanis egy kis legelője is egy tucat tehénnel.

– Nem akarok Jane Groatról beszélni se – mondta határozottan, amint megtudta a látogatás célját. – Sohasem fogom megbocsátani a fiának, hogy úgy megbántott. Éppen elég kellemetlenséget is okozott. Mindent tüstént itt kellett hagynom, asszonyt kellett fogadnom, aki ellátja a majorságot s a fiamnak is gondját viseli; no meg a londoni út is került csak valamibe . . .

– Ezt még mind jóvá lehet tenni – szólt nevetve Jim – Digby Groat bizonyosan megtérít mindent.

– Talán a barátja ? – kérdezte gyanakodva. – Mert hogyha az . . .

– Dehogy vagyok a barátja, éppúgy nem szenvedhetem, mint maga.

– Az ugyan nem lehetséges, mert inkább néznék az ördög szeme közé, mint annak a majomnak a sárga képire – mondta az asszony.

Azzal a kezét köténybe törölve, egy napos kis lakószobába vezette.

– Üljön le, Nemtudomki úr – mondta kissé nyersen.

– Steele – mormolta Jim.

– Oda üljön, kérem – s azzal az ablakmélyedésben álló vászonhuzatos székre mutatott. – Most pedig halljuk, mit szeretne tőlem tudni.

– Szeretnék valamit megtudni Jane Groat ifjúságáról; kikkel barátkozott akkor és minden egyebet, amit csak Digby Groat felől tud.

– Bizony nem sokat tudok róla. Apja az öreg Danton, Kenneth Hill ura. Innen is láthatja, ni. Ujjával a földeken túl a dombtetőn álló nagy szürke épületre mutatott.

– Jane gyakran átjött hozzánk. Apámnak akkor még nagyobb volt a birtoka: egész Hollyhock Hill az övé volt; de azon az átkozott lóversenyen sok pénz elúszott. Mi ketten nagyon jóba lettünk. Igaz, szokatlan dolog ez, mert ő előkelő, gazdag lány volt, én meg csak egy egyszerű farmer lánya. Később, mikor elváltunk, egész csomó

levelet kaptam tőle. De már egy sincs belőlük, ma reggel elégettem valamennyit.

– Elégette őket? – szólt Jim csalódottan. – Pedig azt reméltem, találok bennük valamit, aminek hasznát vehetem.

– Nem hiszem, hogy talált volna bennük egyebet mint egy csomó bolondságot valami spanyolról, akibe akkor szenvedélyesen beleszeretett.

– Estremada márkit gondolja?

– Lehet, hogy azt, lehet, hogy nem azt – felelt az asszony. Mindannyian félreléptünk olykor; megteszi majd maga is bizonyosan, ha ugyan már meg nem tette. Eszembe jutott valami, Mr. . . . hogy is hívják?

– Steele – felelt Jim szelíden.

– Eszembe jutott, hogy milyen szemrevaló kis lányt láttam a házukban. Nem is értem, hogyan nézheti el Jane, hogy ez a gyönyörűséges teremtés azzal a ronda Digbyvel együtt legyen. Hanem ez nem ide tartozik. Különben a leveleket már elégettem, csak egy pár maradt meg. Azokat is csak épp azért hagytam meg, mert bizonyítják: a gyerek megmarad nagykorában is annak, aki volt.

Jim nevetett; neki is jókedve támadt. Az asszony azután néhány percre kiment és fakó zöld plüssel fedett ládikával tért vissza.

– Nem tud valamit Digby Groat későbbi életéről?

Az asszony rázta a fejét.

– Csak gyerekkorában ismertem; mondhatom, átkozott kis fickó volt. Tudja-e, mi volt akkor a legfőbb gyönyörűsége?

– Nem tudom – mondta mosolyogva Jim –, de bizonyosan valami alávaló dolog.

– Minden péntek délután eljött Johnson farmjára, hogy nézze, amint a disznókat leölik a piacra. Gonosz egy gyerek volt.

A ládikából egy csomó megfakult levelet vett elő és nagy pápaszemét föltéve, olvasni kezdett.

– Itt van egy, amelyikből világosan láthatja, miféle kölök volt.

„Digbyt ma meg kellett vernem. Rakétákat kötözött a cica nyaka köré és meggyújtotta őket. A szegény kis állat úgy összeégett, hogy el kellett pusztítani."

– Ez az igazi Digby – mondta Mrs. Weatherwale a szemüveg mögül felpillantva. – Halkan tovább olvasgatott, inkább csak magának.

Jim fülét egyszerre ez a szó ütötte meg: „a kisbaba".

– Ki volt az a kisbaba? – kérdezte kíváncsian.

Az asszony ránézett.

– Nem az ő kicsikéje volt.

– Hát akkor kié?

– Csak ő gondozta a gyereket.

– Talán a sógornőjének a gyereke volt?

Az asszony bólintott.

– Igen, Lady Mary Dantoné volt. Szegény kicsi lélek, vele is kegyetlenül alávaló dolgot művelt.

– Figyeljen ide, ha tudni akarja, hogy ez az aljas kis Digby miféle gézengúz volt:

„Ma alaposan meg kellett fenyítenem Digbyt. Úgy látszik, a gyereknek természetében van a kegyetlenség. Képzeld csak, egy félshillingest a tűz fölé tartott, azután rányomta a szegény kislány csuklójára."

– Úristen! – kiáltotta Jim s arca egészen elsápadt. – Ez hát a sebhely a csuklóján . . .

Az asszony csodálkozva nézett rá.

Megvolt hát a titok nyitja és a milliós Danton-vagyon örököse nem Digby Groat, vagy az anyja, hanem az a lány, akit eddig Eunice Weldonnak ismertek, de akit a világ nemsokára igazi nevén, Dorothy Dantonnak fog hívni!

Eunice Lady Mary lánya volt! Ösztöne mégis helyes úton járt. De hogyan kerülhetett Dél-Afrikába? Ez a rejtély még megoldásra várt.

Mrs. Weatherwale egészséges arcán most meglepetés tükröződött; egy pillanatra azt hitte, hogy látogatója hirtelen megőrült.

– Olvassa fel, kérem még egyszer azt a részt, amelyben arról van szó, hogy Digby Groat megégette a kislány csuklóját – szólt Jim.

Az asszony először aggódó arccal nézett rá, azután megtette, amit kért.

– Nem sokkal később a kisgyerek eltűnt – tette hozzá. – Jane szolgálója kievezett vele a tengerre. A csónak azután alighanem hajóba ütközött és elmerült.

Jimnek hirtelen valami az eszébe villant. Milyen hajók haladtak azon a napon, amikor a tragédia lejátszódott, a Goodwin-zátonytól kelet felé? (Mert a szerencsétlenség valószínűleg azon a helyen történt.) Ezt meg kell tudnia; meg kell szereznie azt a levelet is, amelyet Jane a barátnőjének írt. Septimus Salternek látnia kell. Jim, hogy az asszonyt meggyőzze, megint leült és őszintén feltárta minden sejtését és aggodalmát.

– Hogyan, az a gyönyörű lány, akit a Jane házában láttam, az volna? – kérdezte az asszony elcsodálkozva.

– Az – felelte Jim – ott van a jegy, az égési forradás a csuklóján; s most eszembe jut, hogy Mrs. Groat-nak is tudnia kell már, hogy Eunice Lady Mary leánya. Hiszen a sebhely láttára ájult el.

– Jane nem volt rossz hozzám. Nem szeretném, ha emiatt valami baja esne, de igazságos dolog, hogy annak a fiatal lánynak a kezében legyen a levelem. Pedig kis híja, hogy el nem égettem ezt is.

– Hálát adok az Istennek, hogy nem tette meg – szólt Jim boldogan.

Az első Londonba induló vonattal hazatért zsákmányával és értesüléseivel berontott Salter irodájába.

– Ha a feltevése helyes – mondta az öreg ügyvéd, miután végighallgatta Jimet – nem lesz nehéz megtalálni a hiányzó láncszemet a kis Dorothy eltűnése és Eunice Weldon Cape Townban való föltűnése közt. Minthogy Dél-Afrikából határozott értesülésünk van, hogy Eunice Weldon ott kora gyermekségében elhunyt, tehát a maga Eunice-e nem lehet ugyanaz a lány. Azt tanácsolnám, vegye kezébe a dolgot, mert holnapután átadom az egész Danton-vagyont Mrs. Groat új ügyvédeinek, s amennyire én látom, Digby Groat haladéktalanul el akarja adni a birtokokat.

– Sokat érnek a birtokok?

– Háromnegyed részét teszik a vagyonnak, négyszázezer fontot érnek; van rajtuk huszonnégy ház és hat meglehetősen nagy majorság is. Talán még emlékszik rá, hogy nemrégen itt járt az irodában Digby és érdeklődött, van-e joga eladni a hagyatékot. Éppen ma reggel volt az új ügyvédeikkel, Benettékkel megbeszélésem, ebből is világosan látom, hogy Digby mindent el akar adni. Már meg is mutatta Benettéknek a törvényes meghatalmazást, amelyet az anyja ma reggel írt alá.

Az ügyvéd eltalálta Digby Groat szándékát. Az a végrendelet, amelyet Eunice felfedezett, megrémítette; ekkor határozta el, hogy nem függ többé eszelős öregasszony kegyétől, aki legalább annyira utálja, mint amennyire ő gyűlöli őt. Rábírta anyját, hogy új ügyvédet fogadjon; Salter ellen ugyan nem volt semmi kifogása, de olyan ügyvédre volt szüksége, aki utasításait minden okvetetlenkedés nélkül keresztülhajszolja.

Digby szilárdan elhatározta, hogy a Danton-hagyatékból származó birtokokat és jövedelmet készpénzre váltja át, csengő aranyra, amellyel tetszése szerint rendelkezhet; mihelyt ezt a vagyont bankba tette, szabadabban mozoghat majd.

Ez volt tehát a nyitja citybeli üzleteinek; szindikátust akart alapítani, a Danton-birtokok összevásárlására. Már több gazdag pénzembert megnyert gondolatának; csak éppen a szerződések aláírása volt még hátra, hogy az üzletet megkössék.

– Nincs még mindig elég adatunk arra, hogy Eunice Lady Mary lánya? – kérdezte Jim.

– De a bizonyítékoknak – felelt Salter – világosabban kell kapcsolódniuk; ez azonban, úgy gondolom, most már nem lesz nehéz. A kisgyermek eltűnésének időpontját tudjuk: 1901. június 21-e; talán emlékszik rá, ebben az évben fejeződött be szerencsésen a búr háború is.

Jim először az Union African Steamship Company irodájába ment; éppen zárni készültek.

Szerencsére a helyettes főnök még ott volt, bevezette a szobájába és átnézte följegyzéseit.

– Egyetlen hajónk sem indult a Themzéről június 20-án, vagy 21-én – mondta végül – egyébként is csak a mellékvonalaink indulnak innen; a postagőzösök Southamptonból kelnek útra. Az utolsó hajó, amely Southamptont érintette, a Central Castle volt. Csapatokat szállított Dél-Afrikába; Plymouthba 20-án ért, tehát Margate mellett három nappal előbb kellett elhaladnia.

– Még milyen hajójáratok indulnak Dél-Afrikába?

A tisztviselő erre átadott egy lajstromot. Jóval hosszabbat, mint Jim gondolta.

Hazasietett, hogy új híreit elmondja Lady Marynek, de nem találta otthon. Szolgálója, a titokzatos Madge Benson szerint elment hazulról és csak két-három nap múlva várja vissza. Jim most már emlékezett is: Lady Mary nemrég említette, hogy Párizsba készül.

– Nem mondhatná meg, hol akart megszállni Párizsban?

– Azt sem tudtam, hogy Párizsba utazik – szólt mosolyogva az asszony –, Lady Mary sohase beszél nekem a terveiről.

Jim nagyot sóhajtott.

Várnia kellett hát. Egyszerre kínozni kezdte az a tudat,

hogy Eunice-szel rossz viszonyban van. Azután elnevette magát. Mit szólna Eunice, ha megtudná, hogy az ő édesanyja az az asszony, aki őt Jimnek szólította!

Még egy napig türelemmel kellett lennie.

Hirtelen eszébe ötlött valami, ami eltüntette ajkáról a mosolyt. Eunice Weldon még csak megbocsátaná és férjhez menne hozzá. Szürke élete útját virágos ösvénnyé változtatná ez a szerelem. Ám Dorothy Danton maga sem álmodta dúsgazdag lány lett, Jim Steele pedig szegény maradt. Karosszékében hátradőlve szomorúan gondolt arra, mi lenne, ha sohasem tudná meg az igazat? Még a gondolatot is megvetően utasította el.

– Menj innen, Sátán – szólt rá a kis kutyára, mely a lábához kuporodott és le nem vette róla a szemét. Lehajolt hozzá és megsimogatta a kis jószágot. – Ugye, öreg pajtás, egyikünknek sincs oka Digby Groatot szeretni – ez volt az a kiskutya, amelyet a boncoló asztalról szabadított meg. – Ha pedig annak a lánynak csak a haja szála is meggörbül, megkeseríti még azt is, hogy megszületett.

Reggel, mihelyt a hajózási irodák nyitni kezdtek, folytatta a kérdezősködést. Eredménytelenül. Az African Coastwise Line irodájába már alig volt kedve elmenni.

Az utolsó helyen a hivatalnok nem sok jóval biztatta: – Nem hiszem, hogy értelme volna odamenni. Az a társaság liverpooli cég, nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna valamelyik hajójukat londoni kikötőben. Ezekben a dolgokban véletlenül tájékozott vagyok, mert ezelőtt vámhivatalnok voltam.

A Coastwise Line régimódi cég volt; ódon irodája is London olyan negyedében rendezkedett be, amely fölött az idők újításai nyomtalanul suhantak el. A két legidősebb cégfőnök, két tisztes öreg úr, szinte egyházi méltóságnak látszott. Nagy, közös íróasztal egy-egy oldalán ültek.

Jimet tisztességtudóan, ódivatú udvariassággal fogadták; az irodaszolga, maga is csaknem olyan öreg, mint a főnöke, széket hozott elő.

Az öregurak türelmesen és szótlanul hallgatták tudakozódását.

– Nem hinném, hogy valaha is valamelyik hajónk a doveri úton ment volna – szólt fejét rázva az egyik. – Bár főirodánk Londonban van, gőzöseink mégis mindig Liverpoolból indultak útnak.

– És Avenmouthból – mormolta a társa.

– Természetesen, Avenmouthból is – hagyta jóvá a helyreigazítást az idősebbik.

– Így hát nincs miért zavarjam tovább önöket – szólt Jim fájó szívvel.

– Szívesen állunk a szolgálatára – szólt a fiatalabb – hogy egészen bizonyosak legyünk a dologban, átnézzük az 1901. júniusi járatokat; gondolom, erről van szó?

Csöngetett; a jelentkező gyerekképű hivatalnokot megkérte, hozza be a lajstromot. A fiatalember nagy, vaskos könyvvel tért vissza és letette a főnökök asztalára. Jim feszülten figyelte az egyik öregurat, amint jól ápolt kézzel lassan végigment minden lapon. Az egyik rovatnál hirtelen megállt.

– Emlékszik még rá – szólt a társához, fölpillantva –, hogy egyszer átvettük az Union African egyik járatát, mert nem győzték a szállítást?

– Nagyon jól emlékszem: a Battledore volt és Tilburyból indítottuk. Ez volt az egyetlen hajónk, amely a Themzéről kelt útra.

– Melyik napon indult el? – kérdezte Jim izgatottan.

– Június 21-én reggel 8 órakor. Nézzünk csak utána . . . – mondta az egyik és a falon lógó nagy térképhez ment. – Így hát a north-forelandi világítótorony mellett körülbelül délben haladhatott el. Az a szerencsétlenség pedig mikor történt?

– Délben – felelt Jim rekedt hangon.

A főnökök egymásra néztek.

– Nem emlékszem, hogy arról az útról valami rendkívülit jelentettek volna – szólt az idősebb.

– Abban az időben maga Svájcban volt; én voltam itthon. Mausar úr volt szolgálatban.

– Itt van még Mausar úr? – kérdezte Jim idegesen.

– Meghalt – szólt szelíden az egyik öreg úr. – Szegény Mausar úr bizony aránylag fiatalon, hatvanhárom éves korában halt meg. Nagyon kedves ember volt és kitűnően zongorázott.

– Hegedült – mormolta a társa.

Jimet egyáltalán nem érdekelte az elhunyt Mausar úr zenei tevékenysége.

– Nem lehetne valami módon megtudni, hogy mi történt ezen az úton?

Az idősebbik főnök válaszolt:

– Megnézhetjük a Battledore útinaplóját.

– Talán megnézhetjük – javította ki a másik.

– A Battledore-t a világháborúban a németek elsüllyesztették, de az akkori parancsnoka, Pinnings kapitány, most is ép és egészséges.

– És hova lett a hajónapló? – kérdezte Jim.

– Ennek még utána kell járnunk. Valamennyi naplót a liverpooli irodánkban tartjuk; még ma írok az ottani üzletvezetőnknek, hogy küldje el a könyvet, ha ugyan még megtalálja.

– Nagyon sürgős a dolog – szólt komolyan Jim. – Annyira előzékenyek voltak, hogy igazán nem fárasztanám még ezzel is önöket, de ez az ügy számomra rendkívül fontos. Talán jobb lenne, ha magam mennék el Liverpoolba, hogy a naplót hamarabb láthassam.

– Talán megkímélhetjük ettől a fáradságtól – szólt az idősebbik. – Harry úr, ugye, holnap Londonba jön?

Társa bólintott.

– Akkor magával hozhatja a könyvet is, ha ugyan még megvan. Majd telefonáltatok ebben az ügyben Liverpoolba.

Bár mindez újabb huszonnégy órai késedelmet jelentett, Jimnek egyelőre be kellett érnie ennyivel.

Elment Salterhez és elmondta, mit végzett. Azután merész tettre határozta el magát. Elsősorban Eunice-t akarta biztonságban tudni, s bár nem hitte, hogy közvetlen ve-

szedelem fenyegetné, a legelső kedvező alkalommal ki akarta szabadítani a Grosvenor Square-i házból.

Csakhogy ahhoz, hogy parancsoljon, szavának nem volt elég súlya; ahhoz, hogy kérjen, nem volt elég befolyása.

Milyen más, milyen egyszerű lenne a dolog, ha Lady Mary Londonban volna!

Elhajtatott a Grosvenor Square-i házba, s mindjárt be is bocsátották Digby Groat dolgozószobájába.

– Hogy van, Steele úr? – kérdezte udvariasan a házigazda. – Üljön le kérem. Kényelmesebb lesz, mint az asztal alatt rejtőzni – tette hozzá. Jim mosolygott. – Mivel szolgálhatok?

– Szeretném látni Weldon kisasszonyt.

– Azt hiszem, a kisasszony nincs itthon; de azért majd megnézem.

Csengetett; rögtön azután belépett a szobalány.

– Kéretem Weldon kisasszonyt a szobámba.

– Nem szükséges, hogy éppen itt találkozzunk – szólt Jim.

– Ne féljen – mosolygott Digby – magukra hagyom önöket.

A szolgáló azzal tért vissza, hogy Eunice elment hazulról.

– Akkor hát – mondta Jim, és éppen olyan udvarias mosollyal búcsúzott, mint a házigazda – majd kint várok, míg hazatér.

– Ön csodálatosan makacs – mondta Digby. – Talán én ráakadok.

Kiment és néhány perc múlva Eunice-szel tért vissza.

– A lány rosszul értette; Weldon kisasszony nem ment el hazulról.

Udvariasan kissé meghajtotta magát és eltávozott.

Eunice hátratett kézzel állt és nézte a férfit, akiben minden reménye és minden gondolata összpontosult, aki a viselkedésével annyira felkavarta a nyugalmát.

– Beszélni akar velem, Steele úr?

A lány modora annyira megingatta önuralmát, hogy minden gondosan megfontolt érvét egyszerre elfelejtette.

– Szeretném, ha elhagyná ezt a hazat, Eunice.

– Talán valami új oka van rá? – kérdezte a lány gúnyosan, de azért a hangért mindjárt meg is gyűlölte magát.

– Fontos okom van rá – felelt Jim határozottan. – Meggyőződtem róla, hogy ön Lady Mary Danton lánya.

– Azt hiszem, ezt már azelőtt is mondta.

– Kérem, Eunice, hallgasson rám: bizonyítékom van, hogy Lady Mary lánya. Azt a sebet a csuklóján Digby Groat ejtette, amikor maga még kisgyermek volt. Eunice Weldon rég meghalt Cape Townban, még egyéves korában.

A lány nyugodtan és merően a szemébe nézett, és Jim elvesztette minden bátorságát.

– Igazán nagyon regényes história. Van még talán számomra mondanivalója?

– Még csak annyi, hogy az a hölgy, akit a szobámban látott, az édesanyja.

A lány szeme tágra nyílt, s a fiú mint téli hűs napsugarat: mosolyt látott jönni és átsuhanni az ajkain.

– Jim, magának meséket kellene írnia. Nem szükséges magyarázatot keresnie arra, ki volt az a hölgy, akinek ugyan saját telefonja nem, de szerencsére saját kulcsa volt az ön lakásához – mondta Eunice, és szavában a harag elnyomta a szánalmat és rokonszenvet. – Csak annyit még, hogy hitemet a férfiakban jobban megrendítette, mint Digby Groat, vagy bárki más tehette volna. Olyan mélyen megbántott, hogy ezt nem tudom megbocsátani.

– Isten vele, Jim – szólt s eltávozott.

A fiú megdöbbenve állt; alig hitte, amit hallott. A lány megvetése ostorcsapásként érte, igazságtalan ítélete beléfojtotta szavát.

Egy pillanatra a harag hulláma öntött el benne mindent, azután ez is elmúlt. Akár örökre is elmehetett már, nem volt reménye többé, hogy újra lássa, és föltárjon előtte mindent.

Már közeledett a játék vége. Digby Groat elég okos volt, hogy értsen a jelekből.

Két évvel ezelőtt összeköttetésbe lépett egy Sao Paolo-i ingatlanügynökkel, és nagyjából meg is állapodtak egy birtok megvételében. Sikerült a nevét titokban tartania.

Nagyszerűen fog élni ezen a pompás gazdaságon. Lehet, hogy menekülnie kell – ebben az esetben kellemes változatosság lesz a vidéki élet London egyhangú társasága után. Elhatározta – jobban, mint valaha – hogy Eunice Weldont magával viszi s megosztja vele életét – egy évig mindenesetre. Azután . . . – vállat vont. Az életében voltak már más asszonyok is, akiket először bálványozott, majd hamarosan megunt, s végül örökre eltűntek a látóhatárról. Valószínűleg Eunice is ezt az utat fogja megjárni, de ez nem zavarta különösebben.

*

A reggeli órák lassan múltak Jim Steele számára. Harrynak egy órakor kellett megérkeznie Liverpoolból. Jim akkor már az iroda előszobájában várt.

Harry vonata valószínűleg késett; majdnem két óra volt, mikor végre belépett. Utána hordár jött, nagy csomaggal a hóna alatt. A hordár köszönt és eltávozott.

– Jöjjön be, uram – hívta be Jimet udvariasan a szobájába.

Harry úr, akit fiatalembernek gondolt, ötven körüli meglett ember volt.

– Megtaláltuk a Battledore hajónaplóját, de az időpontot elfelejtettem.

– Június huszonegy – szólt Jim.

A hajónapló nyitva feküdt az asztalon, a hivatal csendjét eltöltötte a várakozás izgalma.

– Ez az – szólt az egyik társ. „A Battledore Tilburyt délelőtt kilenc órakor apállyal, dagállyal hagyta el, keleti és délkeleti szél, a tenger nyugodt, ködös." Rámutatott ujjával a könyv egy pontjára. – Azt hiszem, ez érdekli önt.

Drámai pillanat volt.

– „Sűrű köd, sebesség 11.50 órakor felére csökkentve. Bosuy jelenti, hogy nekimentünk egy keskeny evezős csónaknak, két személyt lát a vízben. Grant, az izmos matróz vízbe ugrik és megment egy gyermeket; a másik személyt nem találták meg. Sebesség erősítve, irányítás Dungeness felé, az idő nagyon ködös a zászlójelzésre" – abban az időben még nem volt drótnélküli távíró, Steele úr.

Jim bólintott.

„A gyermek neme: lány, kora: láthatólag pár hónap. A gyermeket a hajó kiszolgálónője veszi gondjaiba."

A jegyzetek tovább folytatódtak, de a gyermekről nem volt szó többé, míg a hajó be nem fut Funchalba.

– Madeira szigetén – világosította fel Jimet az idősebb úr. „Érkezés Funchalba reggel 6 órakor. A gyermek megmentését jelentik az angol konzulnak; megígéri, hogy sürgönyöz Londonba."

Következő bejegyzés:

„Dhaka – Afrika nyugati partvidékének kikötője, francia fennhatóság alatt" – szólt a főnök. „Válaszsürgöny az angol konzultól: a londoni rendőrségen nem jelentették be a gyermek eltűnését."

A továbbiak nem érdekelték Jimet, egyet kivéve. Ezt három nappal a Cape Townba érkezés előtt írták.

„Weldon, Cape Town-i lakos, ki feleségével együtt utazik, felajánlja, hogy örökbefogadja a megmentett gyermeket, az övé nemrég meghalt. Weldon személyes ismerőse a kapitánynak és egyik útitársa, Cannon Jessen is bizonyítja személyazonosságát. A gyermeket gondjaira bízzák, azzal a feltétellel, hogy az örökbefogadást a Cape Town-i hatóságnál bejelentik."

Ezután a gyermek pontos személyleírása következett, s végül: „Különös ismertetőjele?" rovatban: „Sebhely a

jobb kézcsuklón, mely az orvos véleménye szerint égéstől származik."

Jim mélyet sóhajtott.

– Kimondhatatlanul hálás vagyok önöknek, uraim. Jóvá tettek egy nagy igazságtalanságot. Megérdemlik egy időközben fiatal lánnyá serdült gyermek örök háláját.

– Gondolja, hogy ő az a fiatal hölgy?

Jim bólintott.

– Feltétlenül – szólt – Pinning kapitány feljegyzései kiegészítik a bizonyítékok láncolatát. Szükség esetén kérni fogom önöket a hajónapló felmutatására a törvény előtt, de remélem, ügyfelünk jogai vitathatatlanok lesznek.

Jim lefelé haladt a Threadneedle Streeten. Friss levegőre volt szüksége. Boldog volt, és boldogságát nem zavarta az a tudat sem, hogy míg Eunice – most már Dorothy – részére megszerezte a vagyont, elvesztette saját boldogságát.

A nagyjából lemásolt hajónaplóval sietett Septimus Salter irodájába. Szó nélkül tette az írást főnöke elé.

Salter csillogó szemmel olvasta.

– Az egész ügy csodálatos tiszta – szólt – a hajónapló megállapítja Lady Mary lányának kilétét. Tehát befejezte, Jim?

– Nem egészen, uram – mosolygott Jim. – Előbb elütjük Jane Groatot és fiát az örökségtől. Aztán – habozott – rá kell bírnunk Danton kisasszonyt, hogy hagyja el azt a házat.

– Ebben az esetben – szólt az ügyvéd felemelkedve – inkább hallgatnak egy öreg ember tanácsára, mint a magáéra, édes fiam. Elkísérem.

Új szobalány nyitott ajtót és a kopogtatásra Digby is kijött a dolgozószobájából. Udvarias és tökéletes megjelenésű volt, mint mindig.

– Weldon kisasszonyt szeretném látni – szólt az ügyvéd és láttára Digby meghökkent.

Még kényelmetlenebbül érezte volna magát, ha olvashatott volna Salter gondolataiban.

Digby egyenesen a szeme közé nézett, de Jim észrevette, hogy igyekszik zavarát és félelmét leküzdeni.

– Nagyon sajnálom, hogy nem beszélhet Weldon kisasszonnyal – szólt lassan. – A kora reggeli vonattal elutazott anyámmal együtt. E pillanatban, azt hiszem, Párizs felé tartanak.

– Ez aljas hazugság – szólt Jim Steele nyugodtan.

A két férfi szemben állt egymással, szívükben halálos gyűlölettel.

– Hazudik – ismételte Jim. – Weldon kisasszony itt van, vagy elvitette abba az átkozott Seomerset-i házába.

Digby Groatot inkább az ügyvéd jelenléte hozta ki a sodrából, mint Jim sértései.

– Ön hisz ennek a szemtelen gazembernek? – fordult gúnyosan Salterhez. – Azt gondoltam, ilyen tapasztalt férfit nem tarthat bolonddá. Egyébként – fordult Jim felé – Weldon kisasszony nem kívánja önt többé látni. Elmondta összeveszésük okát. Valóban, Steele, nagyon csúnyán viselkedett.

Digby hazudott. Jim azonnal észrevette. Eunice nem lehetett ilyen bizalmas hozzá.

– Miért érdeklődik Miss Weldon iránt? – kérdezte Digby az ügyvédet.

– Tisztán emberi érdeklődés vezetett ide – szólt az öreg Salter. Jim meghökkent.

– De . . . – kezdte.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha megyünk, Steele – szakította félbe az ügyvéd és ránézett figyelmeztetőleg.

– Miért nem mondta meg Salter úr, hogy Eunice a Danton-vagyon törvényes örököse? – kérdezte Jim, mikor az utcára értek.

Salter okos, kék szemével barátságosan nézett Jimre.

– Tegyük fel, hogy az ön aggodalmának van valami alapja. És tegyük fel, hogy ez az ember csakugyan olyan gonosz, mint mi hisszük. De a lány a hatalmában van. Mit tett volna, ha én közlöm vele, hogy Eunice Weldon az utolsó filléréből is kiforgathatja, elveheti a házát és koldusbotra juttathatja?

Jim ajkába harapott.

– Igaza van, uram – mondta alázatosan – meggondolatlan bolond vagyok.

– Eunice addig van biztonságban, amíg Digby nem tudja, hogy kicsoda valójában. Az életét most nem fenyegeti veszély, de ha Digby megtudja, amit mi már tudunk, elveszett.

Jim bólintott.

– Gondolja, hogy komoly veszedelemben forog?

– Meg vagyok róla győződve! Digby még a gyilkosságtól sem riad vissza, ha úgy az örökségét megmentheti – szólt az ügyvéd mogorván.

Szótlanul tették meg az utat a Marlborough Street-i irodáig. Jim mély sóhajjal belevetette magát egy székbe és kezével eltakarta arcát.

– Úgy látszik, tehetetlenek vagyunk – szólt keserűen s aztán felnézett. – De Salter úr, a törvény mégiscsak hatalmasabb Digby Groat-nál. Nem lehetne feljelenteni és ártalmatlanná tenni?

Az öreg Septimus Salter ritkán dohányzott, de most elővette szekrényéből régi tajtékpipáját. Ruhája ujjával gondosan megtörülgette, lassan megtömte és rendíthetetlen nyugalommal elegyengette benne a dohányt.

– A törvény, fiam, erősebb Digby Groatnál, és erősebb, mint maga, vagy én. Ostoba emberek néha nevetnek, vagy gúnyolódnak rajta és általában szidják. De ez a régi gépezet ha lassan is, de mindent megőröl. A törvény elfogató parancsokat ad ki, letartóztattat és ítélkezik, és akad ezer más fegyvere, amivel a csalókra és a gonosztevőkre lesújt. Isten segítségével majd leterítik Digby Groatot is.

Jim felugrott és megragadta az öreg úr kezét.

– És ha a törvény nem tudja elérni – szólt – két kezemmel ítélkezem fölötte! Kiszorítom belőle a lelket.

Salter csodálkozva nézett rá, nem tudta mosolyát elfojtani.

– Ebben az esetben, kedves barátom – szólt szárazon – a törvény béklyóba szorítja ezt a két kezet, és véget vet a maga életének. Azonkívül nem lenne semmi értelme sem,

néhány kis papírlappal ugyanazt érjük el, mintha maga sajátkezűleg végezne ezzel az aljas gazemberrel.

Jim azonnal nyomozni kezdett. Legnagyobb meglepetésére Eunice és Mrs. Groat csakugyan a Viktória-állomásra hajtattak. Digby két jegyet váltott Párizsig és a hálókocsiban is két helyet foglalt le. Hogy azonban csakugyan elutaztak-e, Jim nem tudta eldönteni.

Visszatért az ügyvédhez és beszámolt az eredményről.

– Jane Groat utazása, nem jelenti azt, hogy ügyfelünk is vele ment.

– Ügyfelünk? – kérdezte Jim zavarodottan.

– Igen, ügyfelünk – ismételte Septimus Salter mosolyogva. – Ne felejtse el, hogy Danton kisasszony a mi ügyfelünk, amíg nem hatalmaz fel, hogy érdekei képviseletét átadjam . . .

– Salter úr – szakította félbe Jim –, mikor adja át Bennettnek a Danton-örökséget?

– Ma reggel – hangzott a váratlan felelet s úgy látszott, Saltert nem sújtja le a dolog.

– Az Istenért – kiáltott Jim rémülten – így már az egész vagyon Digby keze között van?

Az ügyvéd bólintott.

– Egy időre – szólt – de ez ne aggassza magát. Hallott valamit Lady Maryről?

– Kiről? – kérdezte Jim elcsodálkozva.

– Lady Mary Dantonról – szólt az ügyvéd, mulatott Jim meglepetésén. – Az ön titokzatos feketeruhás hölgye Lady Maryvel azonos. Mindig sejtettem, de amikor a Kék Kézről hallottam, biztos lettem benne. Látja, fiam – szólt szemhunyorgatva – én ott is kutattam, amit maga elhanyagolt.

– Mit jelenthet a Kék Kéz? – kérdezte Jim.

– Lady Mary elmondja majd önnek, én nem árulhatom el a titkot. Volt már valaha ruhafestőműhelyben, Steele?

– Festőműhelyben, uram? Igen, voltam.

– Megfigyelte azoknak az asszonyoknak a kezét, akik indigóval dolgoznak?

– Azt akarja mondani, hogy eltűnése után ilyen műhelyben dolgozott Lady Mary? – kérdezte Jim hitetlenül.

– Majd tőle megtudja – felelt az ügyvéd, és Jimnek meg kellett elégednie a válasszal.

A kutatás nagyon nehéznek ígérkezett, a szálak sokfelé ágaztak el és Jim nem bírta valamennyit követni.

Salter szerződtetett tehát két magándetektívet, akik azelőtt a londoni rendőrség tagjai voltak.

Még aznap délután tanácskozást tartottak, és terveikbe beavatták két új segítőtársukat, Heldert és Fieldet is.

Ezen a délutánon Digby Groat türelmetlenül nézett ki az ablakon; az utca kertfelőli részén egy szakállas ember békésen pipázva sétálgatott. Láthatólag élvezte a természetet és gyönyörködött a Grosvenor Square-i épületek művészi stílusában. Digby jobban szemügyre vette az ismeretlent, de Bennett érkezése megzavarta.

Bennett, ez a rőthajú, skót zugügyvéd nem volt túlságosan elragadtatva új ügyfelétől.

– Nos, Bennett úr, az öreg Salter átadta az okiratokat?

– Igen, uram, megkaptam valamennyit.

– Nem gondolja, hogy becsap bennünket az öreg?

Bennett hidegen nézett rá.

– Septimus Salter kitűnő ügyvéd és nevét mindenki tiszteli. Ilyen emberek nem alacsonyítják le hivatásukat csalással.

– Azért nem kell megsértődnie. Salter talán baráti szeretetet érez ön iránt?

– Csak elmondtam, mit tartok felőle. Hogy irántam mit érez, mellékes – felelt az ügyvéd erős északi kiejtéssel. – A birtok bérleti szerződése készen van, csak az átadása hiányzik. Nem veszt vele időt Groat úr?

– Nem – szólt Digby pillanatnyi gondolkodás után. – A szindikátus tagjai nagyon sürgetik a birtok átadását. Mikor lehetne leghamarabb nyélbe ütni?

– Holnap. Ha – szólt habozva –, ha a tulajdonképpeni örökös... azt hiszem, Dorothy Danton a neve... fel nem forgatja az egész tervet.

Digby mosolygott.

– Dorothy Danton húsz évvel ezelőtt a tengerbe fulladt. Ne törje ezen a fejét.

– Jól van – szólt Bennett és elővett egy csomó iratot fekete aktatáskájából. – Ezek közül négyre ön írja alá a nevét, az ötödikre pedig az édesanyja.

Digby a homlokát ráncolta.

– Anyám? Azt hiszem, az felesleges. Ügyvédi meghatalmazásom van tőle.

– Sajnos, a meghatalmazás nem elegendő ahhoz, hogy ön másra ruházhassa a Mrs. Groat apjáról szálló birtoklási és egyéb jogokat. Ezek nem túl értékesek, de Mrs. Groatnak zálogjogot adnak Kenneth Hallra. Így jobbnak tartom, ha megszerzi az eredeti aláírást, s elkerüli az esetleges kellemetlenségeket. Salter nagyon furfangos ember és ha tudomást szerez a birtokátadás részleteiről, könnyen lehetséges, hogy óvást emel, mert mint Danton egykori ügyvédje, felelősséget érez.

– Mi az az óvás?

– Tulajdonképpen – szólt Bennett – az óvás arra való, hogy a vevőt a vételtől óvja. És a szindikátus nem kockáztatja meg a birtok kifizetését, ha Salter óvást emel.

Digby idegesen simogatta a bajuszát, hosszú ideig az ablakra bámult.

– Jól van. Megszerzem az aláírást.

– Úgy tudom, édesanyja Párizsba utazott.

Digby türelmetlen pillantást vetett rá.

– Honnan tudja?

– Ma felkerestem Saltert, hogy az utolsó formaságokat elintézzük, ott hallottam az utazásáról.

Digby mormogott valamit a bajusza alatt.

– Olyan fontos volt, hogy felkeresse Saltert? – kérdezte nyersen.

– Igenis fontos, hogy az ügyeimet saját belátásom szerint vezessem – szólt Bennett fanyar mosollyal.

Digby dühös pillantást vetett rá és már előre elhatározta, hogy az üzlet lebonyolítása után nem lesz többé dolga ezzel a lehetetlen skóttal. Gyűlölte a törvényt és az ügyvédeket. Úgy képzelte, hogy a Bennett-cég el lesz ragadtatva

a jövedelmező ügytől, és minden kívánságának eleget tesz. De bosszúsan tapasztalta, hogy az előzékeny ügyvéd csak képzeletbeli lény; a valóságban nem létezik.

– Helyes – szólt Digby. – Adja ide az aktát, majd aláíratom anyámmal.

– Utána utazik Párizsba?

– Nem, majd repülőgépen küldöm el.

Az ügyvéd összeszedte és berakta az iratokat táskájába.

– Holnap tizenkét órakor várom önt az Északi Szindikátus irodájában.

Digby bólintott.

– Várjon csak Bennett – hívta vissza az ügyvédet – megbízom magát ennek a háznak az eladásával. Jövőben leginkább a tengerentúlon fogok tartózkodni, és nem használom ezt az értékes palotát. Szeretném minél előbb eladni.

– Gyors vásár, rossz üzlet – idézte az ügyvéd – de minden tőlem telhetőt megteszek; Groat úr. A berendezéssel együtt hirdessem a házat?

Digby bólintott.

– Van még egy háza vidéken is, ugyebár?

– Az nem eladó – szólt Digby kurtán.

Az ügyvéd távozása után felment a szobájába és különös gonddal átöltözött.

– És most – szólt mosolyogva önmagához, miközben kesztyűjét húzta – rá kell bírnom Eunice-t, hogy jó kislány legyen.

HARMINCADIK FEJEZET

Digby Groat váratlanul nyugat felé utazott.

A jó hadvezér már a győzelem pillanatában előkészíti a visszavonulás útját; ő is régóta gondolt Kenneth Hallra, ahova válságos helyzetben visszavonulhat.

Kenneth Hallt anyja örökölte, csak anyja aláírásával lehetett volna a szindikátusnak eladni. Száznegyven éve volt a Danton-családé. Az elhanyagolt, roskadozó ház nagy árnyas park közepén állt, amióta Digby emlékezett rá, mindig lakatlan volt.

Kocsiját jókor reggel előre küldte. Nem szerette a hosszú autóutakat, inkább a nyugalmasabb vasutat választotta a reggeli csöndben.

Ahogy megérkezett, porral lepett kocsija már az állomás előtt várta. A vasutasok barátságtalanul méregették, míg el nem távozott.

– Ez Groat, akié Kenneth Hall – mondta a portás az öreg állomásfőnöknek.

– Ismerem. Rossz napja volt a birtoknak, amikor az öreg Jane Groat kezére jutott. Mindig rossz asszony volt.

Digby nem hallotta az anyjáról mondott véleményt, kocsija már fölkanyarodott a Kenneth Hallba vezető dombos útra. A park nagy, kovácsolt vaskapuja rokokó remekmű volt, de az oldalt álló, Viktória korabeli őrházikók, elrútították a bejáratot. Húsz éve nem használta őket senki, s omladoztak. A kis kert valamikor üde színekkel pompázott a ragyogó ablakok alatt – most fölverte a gaz, az egykor kavicsos utakon burjánzott a fű.

A gondnok elébe szaladt az úton, hogy kinyissa a kaput. Mogorva tekintetű, ötven körüli ember volt; még ura jelenlétében sem lett barátságosabb.

– Járt itt valaki, Masters? – kérdezte Digby.

– Nem, uram, senki, csak egy repülőgép szállt le ma

reggel. Milyen csodálatos dolog az a repülés! Ahogy siklórepüléssel leereszkedett a parkban! Gyönyörű volt!

Digby nem volt kíváncsi ember véleményére.

– Üljön a sofőr mellé – rendelkezett kurtán.

A kocsi hosszú szilvafasoron haladt végig, majd jobbra fordult, kopár lejtőn át az alacsonyabb teraszra ereszkedett alá. A vidék minden bája és kedvessége sem ellensúlyozhatta a kastély látványát. Az ablakpárkányokat régmúlt évek szele és zápora bomlasztotta el; a homlokzatot harminc tél nyomai rútították. Poros és világtalan ablakok csúfságukkal szinte kérkedve vigyorogtak az üde, fényes tájban.

Húsz éve nem javítottak semmit a házon, mázolóecset sem érte a korhadt és piszkos ablakkereteket, faragásokat. Ahol azelőtt rózsák nyíltak, a terasz omladozó korlátja alatt a három nagy márványpad mohától és avartól volt zöld. A terasz padozata feltöredezett, s eltűnt évszakok pora-piszka gyűlt alommá a márványon, ahol azelőtt – Kenneth Hall szebb napjaiban – gyönyörű nők sétálgattak.

Digbyt nem hangolta le a látvány. Tudott mindenről. Valamikor úgy tartotta, lebontatja az egészet és kényelmes, új épületet építtet magának.

Masters felnyitotta a nagy kaput és követte urát a házba.

A pusztulás itt még jobban szembe tűnt. Amint a nagy, kopár csarnokba lépett, mintha apró állatok surranó futását hallotta volna.

– Patkányok is vannak itt? – kérdezte mosolyogva.

– Seregestül uram – felelte Masters, szinte már belenyugodva. – A magam lakásától is alig bírom távoltartani őket. Terriereket és vizslákat hoztam rájuk, a keleti részben nincs is már belőlük. Most valamennyi ezen az oldalon tanyázik.

– Itt van a repülő? – fordult feléje Digby.

– Épp most reggelizett.

A gondnok hosszú, sötét folyosón vezette át urát; azután kinyitott előtte egy ajtót.

Amint Digby belépett, a szakállas Villa csillogó szemmel, megelégedetten bólintott feléje. Ruháján látszott, hogy repülőgépen érkezett.

– Jó, hogy itt van – szólt Digby.

– Szerencsésen megérkeztem, de – csak az istenek különös figyelméből. Nem nekem való az ilyen kis gép; hazafelé vezesse inkább Bronson.

Digby bólintott, előhúzott egy rozoga széket és leült.

– Bronsont estére várom.

Masters kiment. Villa megvárta, míg léptei elhalkulnak a folyosón, azután megkérdezte:

– Mi a szándéka, uram? Átteszi ide a hadiszállását?

– Nem mondhatom meg – felelt Digby kurtán. – De a seafordi repülőteret figyelik már. Steele tud róla, legalábbis sejti. Néhány magánpilótát akarok szerződtetni, hogy valami kereskedelmi társaságnak tűnjünk.

– Ez a hely se lesz alkalmas – szólt Villa fejcsóválva. – Minek jön egyáltalán ide? Itt aligha lehet soká a főhadiszállás. Talán baj van? – kérdezte hirtelen.

Digby bólintott.

– Nem lehetetlen, hogy mindenki azt nézi majd, merre menekülhet; bár remélem, erre nem kerül sor. Minden azon múlik, hogy . . . – Nem fejezte be a mondatot, hirtelen ezt kérdezte: – Milyen messze van ide a tenger?

– Nincs túl messze – felelt az ember. – Hatezer láb magasra szálltam, onnan tisztán látszott a csatorna.

Digby az állát simogatta, elgondolkozva nézett az asztalra.

– Tudom, magában megbízhatom, Villa, elárulom, hogy akármennyire nem szereti a gyors és könnyű gépeket, készen kell lennie, hogy szükség esetén biztos helyre vigyen. Ismétlem: hiszem, hogy nem kerül sor a menekülésre, de erre is fel kell készülnünk. De nemcsak a repülőgépet akartam elhozatni magával, volna egy megbízásom is . . .

Villa már várta ezt.

– Deauville-ban most egy gazdag brazíliai kávéültetvényes tartózkodik; az újságokban talán már olvasta a nevét: Maxillának hívják.

– Aki olyan nagyban játszik? – kérdezte Villa.

A másik bólintott.

– Maxillát a balszerencse üldözi: egy hét alatt körülbelül húszmillió frankot vesztett, és ez még nem minden! Alixben és San Sebastianban is játszott. Úgy tudom, hogy szorongatott helyzetbe került.

– Ne féltse, messze van még a csődtől – mondta Villa. – Annyi a pénze, mint Krőzusnak. Mikor ön Le Havre-ba küldött, láttam a jachtját a tengeren: gyönyörű hajó, megér vagy negyedmilliót. Brazíliában is van pár száz négyzetmérföld kávéültetvénye . . .

– Ezt mind tudom magam is – szólt Digby türelmetlenül. – Nekünk az a fontos, hogy most éppen pénzszűkében van.

– Mit kíván tőlem?

– Menjen Deauville-ba, repüljön oda a lassú gépén és beszéljen Maxillával. Ugye, beszél portugálul?

– Lisszabonban éltem . . .

– Mindegy, hogy hol élt – szakította félbe Digby nyersen. – Beszéljen Maxillával és ajánljon fel a jachtjáért százezer fontot. Kétszerannyit kér majd érte, de erre is számítunk. Maxillát nem nagyon szeretik, a brazil legénység örülni fog, ha gazdát cserél. Ha sikerült a vásár, sürgönyözzön, a hajót pedig rendelje a Bristol csatornába szenet vételezni.

– De hiszen díeselmotoros hajó.

– Hát akkor raktározzon be egy hónapra való olajat és élelmiszerkészletet. A kapitány pedig jöjjön egyenesen hozzám, Londonba az utasításaimért. Az egyik tiszt is felvezetheti a hajót. Ért mindent?

– Két dolog kivételével, kedves barátom – szólt Villa barátságosan – mindent világosan értek. Hogy megvehessem a jachtot, elsősorban pénzre van szükségem.

– Azt természetesen kap tőlem.

– Másodszor – szólt az ember a tenyerébe bökve – mi haszna lesz az egészből a szegény Villának?

– Ő se jár rosszul.

– Akkor minden rendben lesz.

– Maxillának sejtenie sem szabad, hogy a hajóját nekem adta el – folytatta Digby. – Gazdag kubai ültetvényesként jelentkezik vevőnek, vagy egy barátja megbízásából, akit nem nevez meg. A kapitánnyal és a legénységgel majd a hajón egyezem meg. Még ma este indul Deauville-ba.

Digbynek még másról is intézkednie kellett. Mastersnak megparancsolta, hogy takaríttasson ki két szobát, és lássa el ágyakkal és hozzávaló ágyneművel. A gondnok csaknem ijedten tiltakozott.

– Ne okoskodjék – mondta Digby dühösen. – Ha nincsenek ágyak, menjen be Bristolba vagy akárhova, vegyen egypárat és hozza ide autóval. Hozzon szőnyegeket is . . . – Azzal az ember kezébe nyomott egy csomó bankjegyet. Masters még sohase tartott a markában ennyi pénzt. A csodálkozástól szinte sóbálvánnyá meredt.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Digby autón tért vissza Londonba. Vacsorára Grosvenor Square-i házába ért. Gyorsan evett valamit és a szobájába ment átöltözködni.

Eunice szobája előtt Jackson őrködött; az ajtó előtt ült egy széken.

– Nincs semmi baj – szólt vigyorogva. – Bezártam az ablakokat és leeresztettem a redőnyöket. Megmondtam neki, hogy ha a szép szónak nem engedelmeskedik, rosszul jár.

Digby bólintott.

– És anyám megkapta a kis dobozát?

Jackson tovább vigyorgott.

– Igen és most boldog. Nem is álmodtam, hogy az anyja morfinista, Groat úr.

– Nem tartozik magára – szólt Digby ridegen.

Még elment hazulról; Lady Waltham báljára volt hivatalos. Ott kellett megismerkednie a szindikátus két tagjával, másnapi tárgyalásuk előtt. Egyik félrevonta a bál forgatagából.

– Remélem, a szerződés készen lesz holnapra?

Digby bólintott.

– A szindikátus néhány tagja szeretné tudni, miért kíván ön készpénzfizetést – szólt mosolyogva.

Digby vállat vont.

– Elfelejti, kedves barátom – szólt szeretetreméltóan – hogy én csupán közvetítek, csak mint kissé különc anyám szóvivője szerepelek.

– Én is így gondoltam. Az iratok rendben lesznek? Úgy emlékszem, egyet közülük Mrs. Groatnak kell aláírni.

Digby átkozta magát, hogy az anyja aláírását elmulasztotta megszerezni. Amint tehette, elbúcsúzott és hazatért a Grosvenor Square-re.

Anyja szobája már zárva volt, de meghallotta léptei zaját.

– Ki az? – kérdezte az asszony nyugtalanul.

– Digby.

– Majd reggel találkozunk, fiam.

– Most akarlak látni – szakította félbe Digby nyersen. – Nyisd ki az ajtót.

Csak percek múlva engedelmeskedett. Pongyolában állt, a félelemtől fakó arccal.

– Sajnálom, hogy zavarlak, anyám – szólt Digby az ajtót bezárva maga mögött. – Ezt az okmányt még alá kell írnod.

– Mindent odaadtam, amit csak kívántál – szólt remegő hangon.

– Nem érne rá reggel? – kérte. – Úgy reszket a kezem.

– Most írd alá – kiáltott rá Digby, és az anyja engedelmeskedett. Nem is gondolta, hogy egy kézvonással egész vagyonát elveszíti.

*

Az Északi Szindikátus csak egyik ága volt egy hatalmas pénzcsoportnak. Tulajdonképpen az egész a Danton-birtokok megvásárlására alakult.

Tágas, szépen berendezett tanácsteremben várakoztak a szindikátus tagjai: Lord Waltham; Hugo Vindt, a rideg pénzüzletben érdekelve volt és Felix Strathellan, az ismert világfi, Anglia legagyafúrtabb vállalkozója.

Ebben a pillanatban érkezett a társaság negyedik tagja, Bennett, a skót ügyvéd. Fekete aktatáskáját maga elé tette az asztalra.

– Jó reggelt, uraim – köszönt röviden. Megszokta már a milliomosok társaságát.

– Jó reggelt, Bennett – szólt a lord. – Találkozott már ügyfelével?

Bennett elfintorította az arcát, mikor táskáját kinyitotta.

– Nem, uram – válaszolt. Magatartása elárulta, hogy nem nagyon sajnálja az elmulasztott reggeli találkozását.

– Különös ember ez a Groat – szólt Vindt nevetve. –

Nem is üzletember, mégis milyen súlyos feltételeket szabott nekünk. Nem is sejtettem, hogy angol. Az ember inkább délvidékinek nézné, nem gondolja, Waltham lord?

A lord bólintott.

– Az egész Groat család nagyon különös – szólt. – Kíváncsi vagyok, tudják-e az urak, hogy az anyja kleptomániás?

– Az Istenért – kiáltott fel Strathellan csodálkozva. – Komolyan mondja?

– Igen, most már csak egy különc öregasszony – szólt a lord –, de azelőtt London legszebb asszonyai közé tartozott. Gyakran járt hozzánk és távozása után rendszerint apróbb, többnyire értéktelen csecsebecsék tűntek el. De egyszer a lányomnak egy értékes karkötője is így tűnt el. Mikor Digbynek említést tettem az esetről, azonnal visszakaptam az ékszert. Az az asszony szerencsés teremtés.

– Nem hiszem. Ilyen fiúval, mint ez a Digby! – szólt mosolyogva Strathellan, hanyagul rajzolgatott írómappájára.

– Azért mégiscsak szerencsés – vitatta a lord. – Ha Danton gyermeke nem pusztul el, akkor Groaték most szegényebbek, mint a templom egere.

– Ismerte Lady Maryt, mylord? – kérdezte Vindt.

Lord Waltham bólintott.

– Igen, és a kislányát is. Gyakran voltunk együtt Dantonékkal. Gyönyörű kis baba volt.

– Kiről van szó? – kérdezte egy hang.

Nesztelen járásával Digby Groat érkezett, és halkan húzta be a tanácsterem ajtaját maga mögött.

Lord Waltham azonnal észrevette Digbyt, de a többiek csak a hangjára lettek figyelmesek.

– Az ön elhalt unokatestvéréről, a kis Dorothyról beszéltünk.

Digby megvetően mosolygott.

– Így nem jutunk előbbre – szólt.

– Emlékszik még a kislányra? – kérdezte Waltham.

– Halványan – szólt Digby, s gondtalanul vállat vont. – Nem nagyon törődöm kisgyerekekkel. Úgy rémlik, egy-

szer nálunk volt és egész nap sírt és jajgatott. Minden rendben van, Bennett?

Bennett bólintott.

– Itt van a kívánt okmány. – Ezzel Digby kivette azt a zsebéből és az ügyvéd elé tette. Bennett gondosan szétnyitotta az írást. Kétségbeejtő lassúsággal olvasta át.

– Rendben van – szólt. – Most már, uraim, hozzákezdhetünk a tárgyaláshoz.

Mindnyájan leültek az asztal köré.

– Súlyos feltétel volt a számunkra, hogy ön ragaszkodott a készpénzfizetéshez – szólt Lord Waltham és felnyitott egy kis dobozt. – Nem szeretek ennyi pénzt az irodában tartani: két külön őrt kellett állíttatnom.

– Majd beszámítjuk – szólt Digby jókedvűen. Szeme sóváran meredt a bankókra, melyeket a lord kötegenként az asztalra számolt.

Az ügyvéd elé tette a szerződést és odaadta a tollat is.

– Itt írja alá, Groat úr – szólt.

Ebben a percben egy írnok lépett be, kezében levél volt.

– Nekem szól? – kérdezte Vindt.

– Nem, uram, Bennett úr címére érkezett.

Bennett átvette a levelet. A feladó láttán a homlokát ráncolta.

– Saltertől – szólt – jelzi, hogy sürgős és fontos.

– Várjon vele, míg befejezzük a tárgyalást – szólt Digby türelmetlenül.

– Jobb lesz, ha előbb elolvasom – válaszolt az ügyvéd. Felbontotta a levelet és gondosan átolvasta.

– Mit ír az öreg? – kérdezte Digby.

– Félek, az eladás nem történhet meg – felelt az ügyvéd lassan. – Salter óvást emel a birtok eladása ellen.

Digby dühtől eltorzult arccal ugrott fel.

– Miféle jogon? – kérdezte indulattal. – Már nem az ügyvédem. Ki hatalmazta fel rá?

Az ügyvéd arca különös kifejezést öltött.

– Az óvást – válaszolt, minden szót külön megnyomva – Dorothy Danton nevében emelte, ki e sorok szerint életben van.

A kínos csendet Vindt szavai törték meg.

– Ez változtat a dolgon – szólt. – Beláthatja Groat, hogy az üzletet így nem köthetjük meg.

– De én ragaszkodom hozzá – kiáltott Digby hevesen. – Ez az egész annak a vén, bolond Salternek a bosszúja. Mindenki tudja, hogy Dorothy Danton nem él. Húsz évvel ezelőtt pusztult el!

– Sajnos – szólt Lord Waltham nyugodtan – mégis tehetetlenek vagyunk az óvással szemben.

– De hisz én aláírom a szerződést – vitatta Digby.

Lord Waltham a fejét rázta.

– Hússzor is aláírhatja – szólt. – Ha kifizetjük önnek a birtok árát és közben bebizonyosodik, hogy az Dorothy Danton tulajdona, mi maradunk a károsultak. Át kell adnunk a birtokot. Nem, Groat, ha az egész csakugyan Salter bosszúja, úgy később megkötjük az üzletet. De szavamra! Ilyen bosszú nem fér össze Salter feddhetetlenségével.

A többiek helyeseltek.

– Nagyon szívesen megvettük volna a birtokot, de ilyen körülmények között természetesen nem tehetünk semmit. Ön, mint üzletember, biztosan belátja ezt.

Digbyben forrt a harag, mikor látta, hogy a pénzt visszateszik a dobozba.

– Rendben van – szólt sápadtan, reszketve a visszafojtott dühtől. Pillanatok alatt mérlegelte a lehetőségeket. Ha már Salter ezt a döntő lépést megtette, más irányban is intézkedik. Azonnal cselekednie kell, ha célhoz akar érni!

Szó nélkül sarkon fordult és lesietett a lépcsőn.

Lent várta az autója.

– Third National Bank – szólt oda a sofőrnek és beugrott a kocsiba.

Körülbelül százezer font feküdt a bankban, melyet anyja a Danton-birtokok jövedelméből gyűjtött össze. Átgondolta az eseményeket, és belátta, hogy Salter nem tréfál, nem foglalkoztatja a törvény embereit hiába. Bizonyítékok lehetnek a kezében. Dorothy Danton! Ugyan honnan

került elő? Hol lehet? Digby megátkozta a szíve mélyén. Mindenesetre igyekezni fog minél több pénzt megkaparintani – gondolta magában, míg kocsija a bank bejárata elé kanyarodott.

Bánta már, hogy nem anyja pénzét küldte el Villának Deauville-be. A jacht megvásárlásához szükséges összeg a Tizenhármak hatalmas tőkéjéből származott.

Bevezették az igazgató irodájába; úgy képzelte, hidegebben fogadják, mint azelőtt.

– Jó reggelt, igazgató úr! Anyám betétjének nagyobb részét ki akarom venni. Gondoltam, előbb megbeszélem önnel a dolgot.

– Örülök, hogy hozzám fordult, uram. Foglaljon helyet. – Az igazgató szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát. – Sajnos, pillanatnyilag nem vagyok abban a helyzetben, hogy kérését teljesíthessem.

– Mi az ördögöt akar ezzel mondani? – kérdezte Digby.

– Végtelenül sajnálom – szólt az igazgató vállat vonva –, de ma reggel értesítést kaptam, hogy óvást emeltek a törvényszéknél. Így Danton végrendelete nem vihető keresztül az anyja javára. Azonnal értesítettem a vezérigazgatóságot, a jogtanácsosunkhoz fordultunk. De Salter ügyvéd végzéssel fenyegetőzött, ha nem kötünk vele egyezséget. Így beláthatja uram, hogy egy pennyt sem adhatok ki az anyja letétjéből. Saját számlájáról természetesen bármilyen összeget felvehet. – Digby csekkszámlája is tekintélyes vagyont tett ki.

– Jól van – szólt Digby rövid megfontolás után.

– Kérem a számadást, mert le akarom zárni a csekkszámlámat.

Újra nyugodt volt. Nem akart fejjel rohanni a falnak. Ezzel a hidegvérű, öreg rókával ravaszan és körültekintően kell elbánnia. Salter veszedelmesen okos ember és minden paragrafus a kisujjában van.

Újra harcolni kell. Vagy megnyeri az ütközetet, vagy örökre elveszett.

Szerencsére a Tizenhármak betétje egy másik bankban volt. Ha bekövetkezik a legrosszabb – tizenegy közülük majd boldogul, ahogy tud.

Az igazgató visszajött és az asztalon keresztül átnyújtotta az elszámolást. Pár perccel később Digby a kocsijához ért, zsebei dagadtak a bankóktól.

Kijövet egy erős, szakállas embert pillanatott meg a járda szélén. Detektív, gondolta és hideg futott végig a hátán. Már a rendőrség is megmozdult volna, vagy csak Salter szerződtetett valakit? Az utóbbi feltevésnél maradt.

Otthon már várta Villa sürgönye. Rövid tartalma teljesen kielégítette.

„Megvettem Pealigo-t száztizenkétezer fontért. Hajó útban Avonmouth felé! Kapitányt repülőgépen magammal hozom. Érkezem Grosvenor Square-re kilenc órakor."

Még egyszer átolvasta a sürgönyt és felderült az arca. Szája mosolyra húzódott: eszébe jutott Eunice. A helyzet nem reménytelen! Édes lesz a jutalma . . .

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Eunice az elsötétített szobában ült és olvasni próbált. Egyszerre Digby jelent meg az ajtóban. Halálsápadtan kelt fel a helyéről és elébe ment.

– Jó estét, Weldon kisasszony – szólt szokásos modorában Digby. – Remélem, nem unatkozott túlságosan.

– Magyarázza meg kérem, miért tartanak itt bezárva? – kérdezte Eunice izgatottan. – Azt hiszem, tudja, hogy ez törvénybe ütközik és . . .

Digby az arcába nevetett.

– Jól van – szólt csaknem jóakarattal. – Vessük le hát az álarcot, Eunice. Öröm lesz a számunkra, hisz az udvarias szavak és formaságok éppoly kellemetlenek nekem, mint magának.

A lány kezét kezébe vette.

– Milyen hideg, kedvesem. Pedig a szoba meleg.

– Mikor hagyhatom el a házat? – kérdezte Eunice halk hangon.

– Elhagyni a házat, és engem? – Lehúzta a kesztyűjét, egy székre dobta és átfogta Eunice vállát. – Mikor megyünk együtt? Így már jobban hangzik. Milyen szép ma, Eunice!

Már nem színészkedett, és Eunice átlátott aljas és sötét természetén.

Nem volt ereje ellenállni. Mint egy márványszobor, állt: hidegen és némán. Akkor sem mozdult, amikor a férfi a fejét keze közé szorítva forró csókot nyomott az ajkára. Érzéketlennek látszott. Valami megdermesztette a szívét. Lélek nélkül meredt a férfira.

– Vágyom magára, Eunice! Mindig csak magára vágytam. A világ minden asszonya fölé helyezem. Oh, milyen soká várakoztam, de most itt van végre a karomban. Nincs senki más, Eunice, csak maga és én. Hallja, szívem?

Eunice hirtelen magához tért. Emberfeletti erővel lökte el magától a férfit. Szeme tágra meredt az iszonyattól, mintha kígyót látna.

Ez a tekintet újra fellobbantotta Digby szenvedélyét. Előreugrott, de a lány végső elkeseredésében öklével kétszer az arcába vágott.

A férfi egy kiáltással visszatántorodott. Mielőtt újra elérhette volna, Eunice bemenekült a fürdőszobába és magára zárta az ajtót. Digby percekig állt a bezárt ajtó előtt, aztán megfordult, lassan az öltözőasztalhoz ment. Az arcát vizsgálgatta a tükörben.

– Megütött! – mormolta krétafehér arccal. – Megütött! – mondta újra csodálkozva, de aztán nevetni kezdett.

Minden ütéséért keservesen meg fog lakolni. Keservesen és borzalmasan. Térden fog kúszni feléje és megváltásképpen könyörög majd a halálért.

Gyorsabban lélegzett, és kezefejével megtörölte verejtékes homlokát.

Kiment és bezárta az ajtót maga mögött.

Keze még a kilincsen pihent, mikor zajt hallott. Végignézve a folyosón, észrevette, hogy anyja szobája nyitva van. Joan Groat a küszöbön állt.

– Digby! – szólt erélyes és parancsoló hangon. – Gyere ide! – A férfi önkéntelenül engedelmeskedett. Bementek a szobába és az asszony leült a székre.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Digby.

– Zárd be az ajtót és ülj le.

Digby megdöbbenve meredt rá. Már vagy egy éve nem hallotta ezt a kemény hangot.

– Hogy az ördögbe parancsolgatsz így nekem? – kezdte.

– Ülj le – szólt az anyja nyugodtan. A férfi hirtelen megértette az összefüggést.

– Megint morfiumot szedtél, vén boszorkány!

– Ülj le, édes fiam. Ülj le, Digby Estremada! Beszélni akarok veled.

A férfi arca ólomszürke lett.

– Te . . . te – lihegte.

– Ülj le. Mondd meg, mit csináltál a vagyonommal!

Digby kelletlenül engedelmeskedett, alig akart hinni a fülének, hogy anyja így mer vele beszélni.

– Mit csináltál a vagyonommal? – kérdezte újra. – Bolond voltam, hogy meghatalmazást adtam neked. Mire használtad fel? Eladtad a birtokot? – kérdezte s merőn nézett a fiára.

Digby meg volt lepve és önkéntelenül válaszolt.

– Zár alá helyezték vagy mit tudom én. Megakadályozták az eladást.

Az asszony bólintott.

– Ezt reméltem – szólt. – Ezt reméltem.

– Remélted? – kiáltotta Digby és felugrott, de anyjának parancsoló kézmozdulatára újra visszaereszkedett a székre. Kezét végighúzta a szemén, azt hitte, álmodik. Ez az asszony parancsolgat neki, akin tegnap egy pillantásával is uralkodni tudott? És ő szótlanul engedelmeskedik! Azért adott neki morfiumot, hogy megnyugtassa, és feltámasztotta valójában.

– Miért akadályozták meg?

– Mert a vén bolond Salter megesküszik, hogy a lány, Dorothy Danton, aki Margate-nál a tengerbe fulladt, él!

Az asszony mosolyra húzódott. Digby csodálkozva bámult rá; nem értette, mi van ezen mosolyognivaló.

– Igen, életben van! – szólt Mrs. Groat.

A férfi a csodálkozástól szótlanul meredt rá.

– Dorothy Danton él? – kiáltott. – Megtébolyodtál, te vén bolond! Hiszen meghalt már réges-rég, húsz évvel ezelőtt.

– Hogyan támadt hát fel újra? S honnan ismerték fel, hogy ő Dorothy? – sovány ujjával fiára mutatott. – Te vezetted őket nyomra. Te vagy az oka a saját bukásodnak, fiam!

– Ó, te szegény bolond! – Digby újra visszanyerte önuralmát. – Mondj el mindent, amit tudsz, vagy Istenemre, megbánod, hogy kinyitottad a szád!

– Megbélyegezted őt. Erről a jelről ismertek rá.

– Én?

– Nem emlékszel, Digby? – az asszony gyorsan beszélt. Láthatóan örült, hogy a másiknak fájdalmat okozhat. – Egyszer volt egy baba és egy kegyetlen kis kölyök, aki megtüzesített egy félshillingest és a kisbaba csuklójára nyomta?

Hirtelen minden fölelevenedett Digby előtt. Hallotta a kis teremtés sikoltását. Nagy szobát látott tele régi bútorokkal. Forró nyári nap, az ablakok a kertre nyíltak, s behallatszik a méhek döngicsélése . . . egy kis spirituszégő, amin a pénzt tüzesítette . . .

– Istenem – szólt Digby hátratántorodva. – Emlékszem.

Egy pillanatig anyja gúnyos arcára meredt, majd megfordult és kiment a szobából. Amint a folyosóra ért, hallotta, hogy erősen kopognak a kapun. Gyorsan a szobájába sietett és az ablakhoz lépett.

Egy pillantás az utcára mindent megmagyarázott. Ott állt Jim és az öreg Salter s mögöttük egy csomó detektív.

A kapu néhány percig biztosan ellenáll s ez elég idő az utolsó terv keresztülvitelére.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Egy pillanattal később már bent volt Eunice Weldon szobájában.

– Beszélni akarok önnel – mondta.

Szemében volt valami félelmetes; a leány akaratlanul is ijedten visszahúzódott.

– Kedvesem – mondta szokott mosolyával – ne féljen tőlem, a barátai odakinn állnak a ház előtt, készülnek rám törni a kaput; félóra se telik bele és kiszabadítják. Azt akarom csak elérni, hogy ne vallhasson ellenem; legalább addig ne, amíg elillanok és egérutat nyerek. Ne féljen, nem akarom megölni. De ha nem bírja felfogni, miért kell ezt megtennem magával, nincs józan esze, pedig maga mindig okos lány volt, Eunice.

A lány valami csillogó tárgyat látott villanni a kezében és megrémült.

– Hozzám ne érjen – lihegte feléje. – Esküszöm, hogy nem beszélek.

De a férfi már megragadta karját.

– Ha csak egy hangot is ejt – és arcát egészen a lány arca elé tolta – halála napjáig megkeserüli.

Hirtelen valami megszúrta a karját, vissza akarta rántani, de a vaskapocs szorítása nem bocsátotta el.

– Megvan. Ugye, hogy nem is fájt nagyon? – Majd valami szitkot mormolt a fogai közt és arca a hirtelen dühtől vörösre gyúlt.

– Betörték a kaput – mondta keserűen.

A lány most feléje ment; még mindig a karját tapogatta, de arca már csodálatosan nyugodt volt.

– Ugye, most elmegy innen? – Csak ezt kérdezte.

– Néhány perc múlva megyünk – felelte Digby, különös nyomatékkal ejtve a többesszámot. De Eunice, mintha ezt se vette volna észre. Valami különös érzéketlenség-

be merült; hasztalan erőlködött, nem tudott még az egy pillanattal előbb történt eseményekre sem visszaemlékezni.

Annyi ereje maradt csak, hogy leüljön. Tudta, hogy megszúrták, de fájdalmat nem érzett. Mintha az egész nem is vele történt volna. Semmi sem érdekelte többé. Digby Groat is egész közömbös lett előtte: nem szerette, de nem is gyűlölte. Minden különösnek, álomszerűnek tűnt, és talán ezért szinte jólesett neki.

– Vegye fel a kalapját – szólt rá a férfi, s ő engedelmeskedett. Eszébe se jutott, hogy ellenszegüljön.

Levezette a pincesorba s onnan egy garázsba nyitott be vele.

– A maga kocsija sohasem állt itt.

Jimnek is sok fejtörést okozott már, hogy miért tartja Digby a kocsiját oly távol a háztól. Egyetlen, fedett gépkocsi állt itt, amilyenen kereskedők szoktak árut szállítani.

– Szálljon be – mondta Digby, és Eunice mosolyogva engedelmeskedett.

A morfium elzsibbasztotta érzékeit, kiölte emlékezetét és akaratát.

– Üljön a padlóra – rendelkezett Digby, azután becsatolta hátul a kocsi vászonajtaját. A vezető ülése alól előhúzott egy sofőrzubbonyt. Valamikor fehér lehetett, de most mocskos és festékes volt. Magára öltötte és állig begombolta. Ugyanonnan elővett még egy sapkát is. Jól a fejébe nyomta és az ellenzőt mélyen a szemére húzta.

Azután kinyitotta a kocsiszín ajtaját. Eldugott kis utcába hajtottak ki, csak egy asszonyt meg egy tejesembert láttak, azok se ügyeltek rájuk.

A sietségnek vagy izgalomnak nyoma sem látszott Digbyn. Kiszállt, s miután bezárta a garázs ajtaját, pipára gyújtott. Visszaült és lassan indított a Bayswater Road irányába. Csak az egyik töltőállomásnál állt meg benzint venni, azután nyugodtan folytatta útját a külvárosok felé. A Stainesből Ascotba vezető hosszú úton megállt a kocsi és Digby kiszállt.

Zsebéből kis lapos dobozt húzott elő, az üvegfecskendőt újra megtöltötte, felnyitotta a kocsi ajtaját és benézett a belsejébe.

Eunice álmosan bólogatva a kocsi oldalához dőlt. Révedező szemmel pillantott föl.

– Ne féljen, nem bántom – mondta Digby, de a fecskendő tűje már a karjába szúrt.

A lány arca fájdalmában megvonaglott, s a szúrás helyét simogatni kezdte.

– Ez fájt. – Többet nem mondott. Alighogy Digby kiért Ascotból, látta, hogy két rendőr feltartóztat egy autót; neki is lassítani kellett, míg az előtte álló kocsi utat enged.

– Egy urat és egy fiatal lányt keresünk – szólt az egyik rendőr az utasokhoz, gyorsan az autóba pillantva. – Rendben van, mehet tovább.

Digbyre került a sor. Barátságosan előre bólintott a rendőr felé.

– Továbbmehetek?

– Mehet – mondta a felügyelő. Pillantásra sem méltatta az üzleti kocsit, melyre London egyik ismert bútorkereskedőjének nevét festették.

Digby szinte lihegett izgalmában. Még egy ilyen kockázatnak nem mert elébe nézni, pedig a legközelebbi útkereszteződésnél alighanem újabb vizsgálat várta. Inkább visszatér Londonba: a rendőrség nem tartóztatja fel a városba igyekvő kocsikat! Mellékutcába fordult, majd a főútra hajtott. Újabb útzáron haladt át, de a rendőrség, mint jól sejtette, csak az ellenkező irányból jövő kocsisort tartóztatta fel. Vele senki se törődött.

Volt több rejtekhelye is, de a legbiztosabbnak mégis az a garázs látszott, amelyet Paddingtonban – egy nagy háztömb hátsó részében – bérelt. Ez a garázs már sok jó szolgálatot tett a Tizenhármaknak. Az év legnagyobb részében senki sem használta, csak Jackson járt ott néha, hogy rendben tartsa.

Már London nyugati részébe ért, mikor esni kezdett. Minden ment, mint a karikacsapás. Az a kis utca is néptelen volt, ahonnan a garázs nyílt. Kinyithatta a kaput és

elhelyezhette a kocsit, a szomszédos garázsok tulajdonosai közül sem kíváncsiskodott senki.

Digbynek kitűnő tolvajkulcsa volt; minden házat, szobát vagy bármit egyformán nyithatott vele. Ez most is hasznosnak bizonyult.

Eunice-t szinte le kellett emelnie a kocsiból: nehezen lélegzett, fáradtnak és megtörtnek látszott.

– Erre föl – szólt a férfi és a sötét lépcsőkön maga előtt tuszkolta a lányt. Amint fölértek, meggyújtotta a gázt.

Bár alig takarított itt valaki, a szoba mégis rendes és csinosan bútorozott volt. Ablakai a kis közre nyíltak. Mielőtt itt is világot gyújtott, előbb behúzta a függönyöket; azután megtapogatta Eunice ütőerét és kutatva a szemébe nézett.

– Várjon itt rám, míg visszajövök. Hozok valami ennivalót. Ugye megteszi? – szólt mosolyogva.

– Igen – felelt a lány.

Húsz percig volt távol, addig Eunice levette a kabátját, megmosta a kezét és az arcát. Mikor visszatért, közömbös arccal a kezét törülgette. Volt valami megindítóan gyermekies a mozdulataiban. Ha Digby Groat nem lett volna annyira lelketlen, bizonyosan megszánta volna tehetetlen áldozatát. De örökké éber szemében a szánalom nyoma sem látszott. Éppen azon gondolkozott, nem lenne-e jobb és biztosabb még egy adagot adni a lánynak. Azután belátta, hogy induláskor a gyorsabb hatás kedvéért már a kelleténél többet fecskendezett a karjába. Egy ájulás vagy szívgyöngeség rá éppoly végzetes lehet, akár a lányra. Úgy határozott, hogy vár.

– Egyen – szólt, s a lány engedelmesen asztalhoz ült.

Digby hideg sültet, vajat, sajtot és kenyeret rakott elébe, a kis konyhából két pohár vizet is hozott.

Eunice hirtelen letette a kést és villát.

– Nagyon fáradt vagyok – mondta.

– Annál jobb – gondolta Digby – legalább aludni fog.

A hátsó szoba hálónak volt berendezve. A férfi figyelmesen nézte, míg a lány levetette cipőjét és ruhája övét megoldotta.

Alighogy ágyban volt, mély sóhajjal elfordult. Mire Digby a másik oldalra került, hogy tovább figyelhesse, már mély álomba merült.

Digby Groat még sokáig szivarozott vacsora után. A lány végre egészen a hatalmába került. Mégis valami életbevágóbb dolog foglalkoztatta most. Olyan válaszút elé került, amit előre látott. A megoldást is előkészítette. Ha nem is kellemes a helyzete, gondolatban már azzal a pompás brazíliai gazdasággal kárpótolta magát, amelyen hátralevő napjait fogja tölteni.

Hirtelen fölkelt, egy fiókos szekrényből borotvakészletet és törülközőt vett elő. A konyhai kis gázkályhán vizet melegített s azután leborotválta a bajuszát.

Tolvajkulcsával felnyitott egy falba illesztett szekrényt. Néhány pillanatig figyelmesen szemlélte az ott lógó ruhákat és köpenyeket. A két felső polcon dobozok sorakoztak; ezek közül hármat kivett. Az egyikből ezüsttel átszőtt estélyi ruhát vett elő és gondosan egy szék támlájára helyezte. Selyemköpenyt, selyemharisnyát és szaténcipőt választott hozzá. Egy ideig megelégedetten nézegette a kirakott holmit, azután a maga ruházatáról gondoskodott.

Miután mindent előkészített, sofőrruhát öltött és a telefonhoz ment.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

– Meghalt?! Jane Groat meghalt?

Lady Maryre erősen hatott a váratlan hír.

Jim bólintott. Szótlanul, fáradtan, beesett szemmel ült Salter irodájában.

– Az orvosok szerint szokatlanul nagy adag morfium ölte meg – csak ennyit mondott.

Lady Mary sokáig hallgatott; végre megszólalt:

– Gondolom, itt van az ideje, hogy a Kék Kézről beszéljek.

– Segítségünkre lesz ez valamiben? – kérdezte Jim, hirtelen feléje fordulva.

– Félek, nem sokat használ, de el kell mondanom. A Kék Kéz figyelmeztetése nem Digby Groatnak, hanem az anyjának szólt. Nagyot tévedtem, mikor még legutóbb is azt hittem, hogy Digby Groat mindig az anyja akaratának engedelmeskedik. Ezért lepett meg annyira, hogy az asszony volt az ő rabszolgája. Digby Groat észrevette, hogy az anyja szenvedélyes morfinista: a fordított helyzetnek ez az egyetlen magyarázata. A fiú kerekedett felül, mihelyt sikerült anyjától megvonnia a mérget. A Kék Kéz története pedig – szólt szomorú mosollyal – nem olyan drámai és nem is olyan csodálatos, mint képzeli.

Sokáig hallgattak.

– Nagyon korán mentem férjhez, ezt ön is tudta – szólt végre Salterhez fordulva. – Apám szegény nemesember volt, én voltam az egyetlen gyermeke. Már az is elég gondot okozott neki, hogy a családi birtokot tehermentesítse, pedig mindig szerényen élt. Valahogy megismerkedett Jonathan Danton édesapjával. Megegyeztek, hogy Jonathan feleségül vesz engem. Azelőtt nem is láttam a fiatal Dantont. Egy héttel az esküvőnk előtt ismerkedtünk meg. Józan, rideg ember volt. Gőgje és nyakassága is apjára ütött.

Nyers modorát tetézte indulatossága és növekvő szívbaja. Ez a betegség okozta később a halálát is. Házaséletünk szerencsétlen volt. Szeretetet és megértést reméltem és épp ezt nem találtam. Pedig a vagyon sok mindenért kárpótolt volna, de mindjárt olyan bizalmatlan volt velem. Sokszor úgy éreztem: gyűlöl, mert szegényebb származású vagyok. Mikor a kislányunk megszületett, azt reméltem, megváltozik, de még jobban magába zárkózott. Egészen elidegenedtünk. Megismerkedtem a nővérével, Jane Groattal, akinek a nevét egy botránnyal kapcsolatban sokat emlegették. Jonathan sohase beszélt róla. Az apja meggyűlölte Jane-t és megtiltotta, hogy átlépje a háza küszöbét. Jonathan jobb viszonyban volt vele, mert az Estremada-kalandról semmit sem tudott. Én is véletlenül tudom. Jane különös teremtés volt. Sokszor elégedett és élénk volt, máskor levertnek és kétségbeesettnek látszott. Sokáig nem tudtam, miért. De egyszer egy teán mindent megtudtam. Azon a napon annyira ideges és ingerlékeny volt, hogy igazán aggódtam érte. Előbb azt hittem, a kisfia zaklatta fel. Tudtam, hogy a gyermek rossz természetű. A nevelése már ekkor sok gondot okozott neki. De tévedtem: nem volt ennyire érző szívű. Alighogy megittuk a teánkat, táskájából barna pirulákkal teli kis üveget vett elő.

– Tovább már igazán nem várhatok – mondta és mohón lenyelt egy golyócskát. Azt hittem, orvosságot vesz be, de amikor a szeme csillogni kezdett és egész magaviselete megváltozott, kezdtem sejteni a valót.

– Csak nem szedsz morfiumot, Jane? – kérdeztem tőle.

– Ne csodálkozz, Mary – felelte. – Ha neked lenne ilyen életed, ha ilyen gyermekkel kellene vesződnöd, te se tennél másképp.

– De nem ez volt az egyetlen bűne – folytatta Lady Mary. – Amikor az uram Amerikába utazott, megtudtam ezt is. Dorothy akkor hét-nyolc hónapos lehetett: egészséges, szép, nevető kis gyermek volt, a maga módján az uram is nagyon szerette. Egy reggel Jane eljött hozzám. Korai látogatását mentegetve kért, hogy kísérjem el vásá-

rolni. Kedves és vidám volt: erről tudtam, hogy megint morfiumot szedett. Több üzletben jártunk, végül egy nagy áruházba is betértünk. Észrevettem, hogy Jane mindenütt apróságokat vásárol, de ezt nem találtam feltűnőnek. Jane mindig nagyon fösvény volt, nem is lehetett sok költőpénze. Ezt az áruházat nem ismertem. Ez lényeges, hogy megérthessék a többit. Épp a selyemosztályon haladunk át, mikor Jane ijedt arccal felém fordul és odasúgja:

– Dugd ezt el valahova.

– Mielőtt még észrevehettem volna, miről van szó, beledugott valamit a muffomba. Hideg volt aznap és én az akkor nagyon divatos óriási muffot hordtam. Egy pillanattal később valaki a vállamra tette a kezét. Megfordultam, egy jó megjelenésű úr határozottan rám szólt:

– Kövessen kérem a főnöki irodába.

Kábultan és lesújtva álltam, csak arra emlékszem, hogy Jane gyorsan a fülembe súgta:

– Ne valld be a neved.

Mind a kettőnket egy nagy irodahelyiségbe, egy idősebb úr elé vezettek.

– Hogy hívják? – kérdezte tőlem. A szobalányom, Madge Benson neve jutott először az eszembe. Őrült zavaromban nem is tudtam, mit teszek. Rögtön meg kellett volna mondanom, hogy Lady Danton vagyok. A muffot átkutatták, s jókora darab selymet találtak benne. Míg az idősebb úr a társával elvonult a szoba sarkába, odafordultam Jane-hez:

– Be kell vallanod az igazat, Jane! Nem hagyhatsz ebben a helyzetben! Hogy tehettél ilyen szörnyűséget?

– Az Istenért, nehogy elárulj – suttogta Jane. – Akármi történik, viselem a felelősséget. A vizsgálóbíró . . .

– A vizsgálóbíró? Csak nem kerülök még a vizsgálóbíró elé is? – kérdeztem rémülten.

– Meg kell tenned, ugye megteszed? Jonathan nem élné túl. Örökké a szemedre hányná, ha én kerülnék oda. – Suttogva, lázas gyorsasággal beszélt. – Ismerem a paddingtoni bírót, elmegyek hozzá, és elmondok neki min-

dent. Holnapra biztosan kiszabadulsz. Meg kell tenned értem! Ugye megteszed, Mary?

Az üzletvezető előrejött és átadott egy rendőrnek. Magamra vállaltam a bűnt, és Jane-t tisztára mostam. Később megtudtam, azt vallotta, hogy távoli rokonok vagyunk, s csak véletlenül találkoztunk az üzletben. Az éjszakát a törvényszék vizsgálati cellájában töltöttem. Borzalmas volt. S még hálát adtam Istennek, hogy őrültségemben nem vallottam be a nevemet. Másnap reggel a vizsgálóbíró elé állítottak. Még akkor sem kételkedtem abban, hogy Jane megtartja a szavát.

A törvényszéken egy árva lelket sem ismertem, aki pártomat fogta volna. Madge Benson néven hallgattak ki. Az üzletvezető azzal egészítette ki a vallomását, hogy a cégének a lopások nagy kárt okoztak, a véleménye szerint én sem először próbálkoztam náluk.

Bármily megalázó volt is számomra mindez, egy pillanatig sem kételkedtem, hogy a bíró talál majd valami mentséget. Szégyen égette az arcomat, amint a kíváncsi tömeg bámész szeme előtt ott ültem a vádlottak padján. Ma is pirulnom kell még, ha rágondolok. A bíró szótlanul hallgatta a vallomást, azután szemüvegén át rám tekintett, s én vártam az ítéletet.

– Az utóbbi időben efféle esetek olyan gyakran fordultak elő, hogy példás büntetést kellett önre kirónom. Egyhónapi fegyházat kap!

Egyszerre minden eltűnt előlem: a terem, a bíró, a közönség. Amikor eszmélni kezdtem, egy cellában voltam. A börtönőr felesége próbált megetetni. Jane tehát becsapott! Hazudott, amikor megígérte, hogy elmegy majd a vizsgálóbíróhoz. De tett rosszabbat is velem. Két hete voltam már a Holloway-fegyházban, mikor meglátogatott. Nem voltam erős szervezetű, mégis a többi fogollyal együtt, egy fészerben dolgoztattak. Az igazgatóság akkor kékfestőműhellyel próbálkozott. Mindenütt a világon igyekeznek a rabok munkaerejét felhasználni. Ó, én sokat tanultam Hollowayban! Maidstone-ban például az angol börtönök számára szükséges nyomtatványokat készítik;

Shepton Malletben szőnek; Exeterben lószerszámot készítenek; Manchesterben gyapjúszövetet gyártanak a foglyok és így tovább. Mikor Jane Groat a kis látogatószobába hívatott, megfeledkeztem munkától festékes kezemről. Csak ahogy két kezem a rácsot szorította, s ő hirtelen rájuk meredt, akkor értettem meg, hogy a börtön már rányomta ismertető jegyét, s azt csak az idő tüntetheti el.

– Szörnyűség – dadogta – hiszen a kezed egészen kék!

– Csakugyan, kék volt mind a két kezem – szólt Lady Mary keserűen. – Így lett a Kék Kéz annak az igazságtalanságnak a jelképe, amit ez az asszony tett velem.

– Nem tettem neki semmi szemrehányást. Annyira megtört a börtön, hogy nem tudtam a szemébe vágni aljas árulását. Fogadkozott, hogy megmondja az igazat a férjemnek, elmesélte, hogy a kislányomnak mennyire gondját viseli, s elküldte egy gyermeklánnyal Margatebe. Szívesen tartotta volna magánál, de félt, ha az emberek nélkülem látják, találgatni fogják, hol lehet az anyja. Ha a kislány nincs a városban, nem tűnik fel a távollétem.

– Akkor történt az a szörnyű szerencsétlenség. Akkor úgy hittem, drága kis Dorothym az életét vesztette. Jane Groat azonnal felismerte, milyen előnye lehet a kislány váratlan halálából. Valahogy megtudta, mi áll a bátyja végrendeletében; pedig akkor még én sem sejtettem. Alighogy az uram visszatért Amerikából, Jane sietett felvilágosítani, hogy letartóztattak, elítéltek és hogy Dorothy, akivel nem törődtem, a hanyagságom miatt pusztult el.

Ezt a váratlan csapást Jonathan nem élhette túl. Másnap holtan találták az irodájában. Egy nappal szabadulásom előtt levelet kaptam Jane-től. Minden enyhítés nélkül tudtomra adta a történteket. Nem is igyekezett kíméletesen közölni velem gyermekem halálát. Az egész levél mintha abban a reményben íródott volna, hogy szörnyű hírei rám ugyanolyan hatással lesznek, mint szegény uramra voltak. Szerencsére volt valami vagyonom és a Cityben az a házam, amelyet a férjem egy könnyelmű pillanatában a nevemre íratott.

– Nem sokkal kiszabadulásom után apám jelentékeny vagyont örökölt. Az ő halála után ez is rám szállt. Így lehetővé vált, hogy az egész világot átkutassam Dorothy után. Sajnos, eredménytelenül. Kételkedtem kislányom halálában. Tudtam, hogy Jane szavában nem bízhatom. Azt hittem, hogy élve rejtegeti valahol. A kék kézzel meg akartam rémíteni, hogy idővel vallomásra bírhassam. És azt az egyetlen lényt sikerült megrémítenem, akiért felkutattam a világot: a lányomat.

Salter csöndesen hallgatta a különös történetet, azután így szólt:

– Ezzel az utolsó rejtély is megoldódott.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Eunice felébredt, s nyitott szemmel próbált visszaemlékezni a történtekre. Az utolsó kép, amire emlékezett, Grosvenor Square-i szobája volt. Utoljára Digby Groattal beszélt. Rémülten rázkódott össze. Fölült ágyában, azonnal visszahanyatlott. Kínzó fájdalmat érzett a fejében. Hol lehet most? Körülnézett. A szoba egyszerűen volt bútorozva, a keskeny ablakot nehéz, zöld függöny takarta. Azért elég világos volt, hogy felismerjen egy kopott ruhaszekrényt, egy közönséges vaságyat, amelyen feküdt, mosdót és a padlót takaró rongyos szőnyeget.

Felöltözve feküdt, és nagyon nyomorultul érezte magát. Visszakívánkozott a Grosvenor Square-re; milyen csábító is a pompás fürdőszoba, a frissítő zuhany!

De hol lehet most? Kiugrott az ágyból, szédülve körüljárta a szobát és félrehúzta a függönyt. Komor, szürke épületek tűzfalát pillantotta meg. Londonban van tehát. Csak itt látni ilyen szomorú, szürke házakat. Megpróbálta kinyitni az ajtót, zárva volt. Léptek zaja hallatszott.

– Jó reggelt – szólt Digby, kinyitva az ajtót.

Első pillanatban nem ismerte fel, sofőrruhájában és bajusz nélkül.

– Maga az? – kérdezte rémülten. – Hol vagyok? Miért hurcolt ide?

– Nem lenne okosabb, ha megtudná, hogy hol van – szólt Digby hidegen. – Hogy miért van nálam, az gondolom világos ön előtt. Legyen okos és egyen valamit reggelire.

Digby az orvos szemével figyelte a lányt. Észrevette, hogy a kábítószer hatása még nem múlt el, Eunice meg sem kísérli az ellenállást.

Eunice-nek ki volt száradva a torka és kínzó éhséget ér-

zett. Gyorsan szürcsölte az eléje tett kávét, közben nem vette le szemét a férfiról.

– Valamit a tudtára akarok adni – szólt Digby hirtelen. – Nagyon nehéz helyzetbe kerültem. Feltétlenül el kell innen mennem.

– Elmegy a Grosvenor Square-ről? – a meglepetéstől tágra nyitotta szemét. – Nem is megy többé vissza?

Digby nevetett.

– Valószínűleg nem – szólt gúnyosan. – Barátja, Steele . . .

– Ott van? – kiáltott fel mohón és könyörögve összetette kezét. – Mondja meg, kérem.

– Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy a szerelmese dicséretét fogom zengeni – szólt Digby közömbösen. – Egyen valamit, aztán hallgasson.

Hangja fenyegetővé vált, s Eunice jobbnak látta, ha nem ingerli.

Most kezdte csak igazán felismerni a helyzetét. Digbynek menekülnie kellett és őt magával hozta. De hogyan? – gondolta csodálkozva. Biztosan elkábította! Hirtelen visszaemlékezett a fecskendő szúrására és ösztönszerűen végigsimította karját.

Digby észrevette a mozdulatot, és kitalálta a lány gondolatait.

– Milyen bájos – tűnődött magában. – Egy asszony se lenne ilyen szép és üde a tegnapi események után. A hideg reggeli nap sem árt a szépségének, szeme tisztán csillog, arcbőre is friss és rózsás.

Digby elragadtatással nézte.

– Eunice –, szólt – feleségül veszem magát.

– Engem? – kérdezte a leány csodálkozva. – Ezt nem teheti meg. Nem akarok a felesége lenni.

– Nem fontos – szólt Digby áthajolva az asztalon. – Eunice –, folytatta halkabban – érti, hogy mit ajánlottam fel? Mi a válasza:

– Sohasem leszek a felesége – felelt határozottan a lány. – Nincs olyan fenyegetés, ami megváltoztathatná az elhatározásomat.

Digby nem vette le róla a szemét.

– Tudja meg: olyan helyzetbe juttathatom, hogy szívesen nőül jön még hozzám – minden szót hangsúlyozott. – Semmitől, de semmitől sem riadok vissza.

Eunice nem válaszolt, de arcából minden csepp vér eltűnt.

– Értsen meg végre, kedvesem. Vagy beleegyezik ebbe a házasságba vagy viselje el a következményeket. Talán el tudja képzelni, mik lesznek ezek . . .

A lány felkelt és megvetően lenézett Digbyre.

– A hatalmában tart – szólt nyugodtan. – Tegyen, amit akar, de tiszta öntudattal sohasem leszek a felesége. Előbb vagy utóbb megfizet mindenért! Isten megbosszulja azokat, akiket a gonoszok megbántanak.

Megfordult, hogy elhagyja a szobát, de Digby megelőzte: az ajtóhoz ugrott és Eunice-t magához szorította.

– Ha kiált, megölöm.

A lány megvetően mérte végig.

– Ha történik velem valami – szólt alig hallhatóan – szeme láttára ölöm meg magamat s az ön fegyverét fogom használni. – Hangja egyre gyengébb lett. Digby figyelmesen nézett rá.

Első pillanatban megrémült. Eunice a sebezhető pontján találta el. Személyes biztonságát fenyegette. A lány tudta ezt.

– Hogyan jutott erre a gondolatra? – töprengett Digby, mialatt figyelte, hogyan változik az arcszíne a kábítószer hatása alatt. Biztosan be is váltaná a fenyegetését. – Homlokát veríték verte ki. Nem tudná tisztázni magát a gyilkosság vádja alól.

– Pfuj – Digby a keze fejével letörölte a homlokát.

Leeresztette kezét s a lányt egy székhez vezette. Eunice tétován simogatta a karját.

– Keljen fel – szólt Digby, s ő engedelmeskedett. – Menjen a szobájába és maradjon ott, amíg hívom.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Aznap délután Digbynek látogatója akadt. Ez az úr látszólag garázst akart bérelni. Mielőtt Digby Groat ideiglenes otthonába nyitott, a kis utca több házában tudakozódott. Kíváncsi szomszédok megfigyelték, hogy sokáig maradt nála és elégedetten távozott. Az idegen Villa volt: sürgöny hívta ide.

– Nos – kérdezte Digby –, elő van készítve minden?

– Minden rendben, kedves barátom. Megvan a három ember, akire szükségünk van: Bronson, Fuentes és Silva. Azt hiszem, valamennyit ismeri.

Digby bólintott. Bronson repülő volt a hadseregben, de valamiért ott kellett hagynia a katonaságot. Digby egyszer már igénybe vette a szolgálatát: Párizsba vitette magát vele. A másik kettőről csak annyit tudott, hogy Villa barátai, és Villa különös emberekkel szokott barátkozni.

– Bronson Rugby határában, a mezőn várakozik majd. Ha szükséges, kényszerű leszállásra hivatkozhat.

– Helyes – mondta Digby. – Figyeljen rám. Öregasszonynak öltözve nemsokára észak felé elutazom. Egy mérfölddel az állomás előtt kocsi várjon rám. Fuentes vörös jelzőlámpával állítsa meg a vonatot! Ha sikerül, igyekezzen elillanni. Azalatt én is leszállhatok a vonatról. Jól ismerem Rugby környékét, ebből a vázlatból maga is tájékozódhat. – Ezzel papírlapot nyújtott át Villának.

– A kocsi a B-vel jelzett út végén várjon. Jó állapotban van az a ház?

– Bizony elég rozoga.

– Aligha elhanyagoltabb, mint Kenneth Hall – szólt Digby. – De nekünk nagyon jól megteszi. A lányt ott elrejtheti éjszakára, reggel azután Kenneth Hallba hozza. Akkor én már ott leszek. Holnap délután napnyugta előtt a tenger fölé szállhatunk.

– És mi lesz Bronsonnal?

– Bronsont majd eligazítom, ezt rám bízhatja. – Erre is megvolt már a terve, de egyelőre nem akart beszélni róla.

– És ön hogyan jut el Hallba?

– Ezt is nyugodtan rám bízhatja – mondta Digby a homlokát ráncolva. – Miért olyan kíváncsi rá? Akár meg is mondhatom: éjszaka, autón utazom.

– Miért nem viszi magával a lányt is? – Villa még mindig nem tágított.

– Mert azt akarom, hogy az egyetlen biztos úton jusson el Kenneth Hallba. Még ha Kenneth Hallt figyelik is, odább állhatunk, mielőtt rajtunk ütnek. Különben még virradat előtt magam is ott leszek, és mindent eligazítok. Csak magamban bízhatom, s ráadásul ismerem is azokat, akiket a nyakamra küldtek. Érti most már?

– Tökéletesen – szólt Villa kedélyesen – s ami még azt a kis részesedést illeti . . .

– A pénz itt van – felelte Digby, kabátja alatt tárcáját ütögetve – nem lesz oka panaszra. De addig a java alighanem még hátravan.

*

Eunice Weldon a kínzó fejfájástól alig bírt a párnájáról felemelkedni. Egész napja valami ködös félálomban telt el. Próbált ugyan visszaemlékezni arra, ami vele történt, hogy miképpen juthatott oda, ahol feküdt, de ez az erőfeszítés csak újabb kínnal járt. Végül örült, hogy nyugton hagyják.

Digby Groat emléke halványan többször átfutott az elméjén, de annyira összeolvadt Jim Steele alakjával, hogy a kettőt alig bírta már megkülönböztetni.

Nem tudta, hol van, de mindegy is volt. Csak annyit tudott, hogy ágyban fekszik, nem háborgatja senki, egyebet nem is kívánt. Ebben a félig éber állapotban, hirtelen erős szúrást érzett a jobb karján, s kis idő múlva elaludt. Mikor felébredt, megint heves fejfájás kínozta, úgy érezte, mintha valaki tüzes szögeket rázna agyában. Fájdalma olyan tűrhetetlenné vált, hogy hangosan följajdult. Ekkor a közelében egy hang, úgy tűnt, aggódva kérdezte:

– Fáj valamije?

– A fejem – mormolta a leány – borzalmasan fáj.

Hallotta, hogy csitítják, ugyanakkor egy kar a nyaka köré fonódott, fejét kissé fölemelte, ajkához pedig víz ért.

– Igya ezt meg – hallotta a hangot.

Keserű kortyot nyelt le, s elfintorította arcát.

– Nagyon rossz volt – mondta rá.

– Ne beszéljen – szólt újra a hang.

Mikor Digby felderítő útjáról visszaérkezett, komolyan megrémült a lány állapotától. Arca fakósápadt volt, nehezen lélegzett, ütőere alig vert. Félt, hogy ez bekövetkezik, de tovább folytatta a „kezelést."

Homlokát ráncolva nézett a lányra, de kissé felderült, amint a viaszsárga arcba lassankint élet költözött. Az ér egyre gyorsabban vert az ujjai alatt.

Mihelyt kiitta a keserű orvosságot, Eunice úgy érezte, hogy a fájdalom lehull róla. Olyan mennyei könnyűség lepte meg, hogy térdenállva csókolt volna kezet a varázslónak, aki a kintól megszabadította. Azután újra elaludt.

Digby megkönnyebbülten sóhajtott fel, és munkához látott. Kellemes dologgal foglalkozott: az asztal tele volt ötezer dolláros bankjegyekkel, azokat rakosgatta. A Tizenhármak minden betétjét sikerült felvennie és amerikai pénzre átváltania. Nem volt tanácsos Brazíliába sok angol bankjegyet vinni, a számok könnyen elárulhatták volna.

A megszámolt pénzt egy övben a derekára csatolta: útra készülődött. Szürke paróka változtatta meg az arca jellegét, de ezzel nem érte be. Levetkezett és gondosan, mindenre ügyelve, álöltözetbe bújt.

Este nyolc lehetett, mire Eunice feleszmélt. Nem érzett semmi rosszullétet, csak tűrhetetlen szomjúságot. A mosdón álló kis petróleumlámpa halvány fényében lassan körülnézett. Boldogan nyúlt az ágya mellett hagyott pohár víz után. Mohón és hosszasan ivott, azután a szék támláján hirtelen megpillantotta az ezüsttel átszőtt gyönyörű estélyi ruhát. Amint ágyára visszadőlt, párnáján egy kártyalapot vett észre. Szürke volt, de nem teljesen olyan, mint amilyent a Digby házában töltött első éjjel kapott.

Digby tévedett a színben, ám nagyon ügyesen utánozta a titokzatos asszony írását. Először értetlenül bámult a betűkre, aztán vadul dobogó szívvel olvasta az üzenetet.

„Öltse fel az itt talált ruhát. Ha ellenkezés nélkül engedelmeskedik, borzalmas sorstól menekül. Eljövök önért, de nem szabad hozzám szólnia. Észak felé megyünk, hogy megmeneküljünk Digby Groattól."

Aláírásul egy kék kéz lenyomata szolgált.

Eunice minden tagjában reszketett, tisztuló agyában lassan derengeni kezdtek az elmúlt nap eseményei. Emlékezett, hogy Digby Groat hatalmába került, s a titokzatos fekete asszony most a segítségére siet. Mindez szinte hihetetlennek tűnt. Fölállt, de csaknem visszahanyatlott: feje zúgott, térde reszketett. Néhány pillanatig meg kellett kapaszkodnia, csak azután tudott az öltözködéshez fogni.

Elfelejtette emésztő szomjúságát, eltűnt még a gyöngesége is, amint remegő kézzel magára öltötte a gyönyörű ruhát, felhúzta a selyem harisnyát és a szatén cipőt. Ha a titokzatos asszony fél, hogy Digby Groat üldözni fogja őket – így töprengett a lány –, miért választott ilyen feltűnő ruhát. De gondolatai hamar összezavarodtak. Elhatározta, hogy vakon követi szabadítóját. A kis tükör elé állt, hogy rendbe szedje a haját. Amit látott, megrémítette. Szemét sötét karikák övezték. Olyan volt, mint aki súlyos betegségből lábadozik.

– Örülök, hogy Jim most nem láthat, Eunice Weldon – szólt önmagához. Jim emléke új életet öntött belé.

Mennyire megbántotta a férfit, akit szeret. A hajkefe hirtelen megállt a kezében, eszébe jutott utolsó találkozásuk. Jim akkor azt mondta, hogy ő Lady Mary Danton leánya. Hiszen ez lehetetlen, pedig ha Jim mondta, nem szabad benne kételkednie. Fáradt feje szédülni kezdett: le kellett ülnie.

– Nem szabad erre gondolnom – mormolta maga elé. Gondolatai és kérdései, kétségei és reményei mégis vadul kavarogtak benne. Lady Mary Danton tehát az édesanyja, s ő az az asszony, akivel Jim lakásában találkozott. Ko-

pogást hallott az ajtón és megrémült. Talán Digby Groat? Az, aki ide elrejtette?

– Szabad – szólt bágyadt hangon.

Az ajtó megnyílt, de a látogató nem lépett be, a kis lépcsőházban feketébe öltözött, sűrűn fátyolozott asszony várt és intett neki, hogy kövesse. Tétovázva felállt és feléje indult.

– Merre megyünk? – kérdezte. – Köszönöm, köszönöm ezerszer mindazt, amit értem tett.

Az asszony nem válaszolt, csak lefelé indult a lépcsőn. Eunice követte.

Sötét éjszaka volt, esett az eső, az eldugott kis utcán senki se járt, csak a ház előtt állt egy autó. Az asszony kinyitotta az ajtaját és Eunice után beszállt.

– Nem szabad semmit sem kérdeznie – susogta. – Húzza a kabátcsuklyát a fejére.

Mit jelent mindez? – töprengett Eunice. Végre biztonságban érezte magát, de miért kell Londonból távozniuk? Az utazás végén talán Jim várja őket? Talán nagyobb veszélyből menekül, mint hinné? De hova tűnhetett el Digby Groat? Hogyan játszhatta ki a titokzatos fekete asszony? Kezét lüktető halántékára szorította. Türelemmel lesz, várnia kell még. Idejében kiderül majd minden. Akkor Jimet is újra látni fogja!

Az esti 11 óra 45 perckor észak felé induló vonat iránt két úr érdeklődött. A gyászruhás hölgy és az estélyi ruhás fiatal lány, akik bérelt szakaszba szálltak, nem keltették fel a figyelmüket. Ezzel a vonattal leginkább olyanok utaztak, akik valamelyik színház előadására jöttek Londonba. Az indulási oldalon sétáló detektív minden férfit szemügyre vett, aki nő kíséretében utazott. Az előkelően öltözött fiatal hölgy, akit nyilván anyja kísért, nem tűnt fel neki. Talán ha a lány nem lett volna oly feltűnően öltözve, jobban szemügyre vette volna. Digby Groat jó emberismerő volt.

Nyugtalanságtól űzve Lady Mary is Eustonba jött, hogy részt vegyen a detektívek munkájában. Éppen néhány perccel Eunice érkezése előtt nézett végig minden vasúti kocsit.

– Üljön a sarokba – suttogott a lányhoz a gyászruhás asszony –, és ne nézzen ki az ablakon. Félek, hogy Digby Groat utánunk jött és meglát.

A lány engedelmeskedett; Lady Mary még egyszer végigment a sínek mentén, látta ugyan az estélyiruhás leányt, de nem is gondolt rá, hogy jobban szemügyre vegye. Nem ismerte fel.

Később a detektívvel visszajött a kijárat felé.

– Ma éjszaka nem indul több vonat – szólt a detektív. – Talán autóval hagyták el a várost.

– Minden utat figyelnek – felelte nyugodtan Lady Mary –, lehetetlen, hogy bármelyiken is kijuthassanak.

Ebben a pillanatban a vonat éles füttyel, lassan kiindult az állomásról.

– Szabad most kinéznem? – kérdezte Eunice.

A fekete asszony csak bólintott.

Eunice az ablak felé fordult és egy sikoltással talpon termett.

– Ott, ott – kiáltotta vadul –, ott van Mrs. Fane, Lady Mary, az anyám!

A következő pillanatban egy kéz visszarántotta az ülésre. Gyűlöletes hang sziszegte a fülébe:

– Üljön le!

A fekete asszony gyorsan elhúzta a függönyt, azután fölemelte fátyolát.

De Eunice már felismerte Digby Groatot, mielőtt sárga arcát meglátta volna.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Anya és lánya felismerték egymást. Egy pillanatra feltűnt Lady Mary előtt a lány halvány arca, aztán a vonat tovagördült, s ő földbe gyökerezett lábbal bámult utána.

– Ott, ott! – kiáltott magánkívül. – Tartóztassák fel a vonatot!

A detektív körülnézett, de egyetlen vasutas sem volt a közelben. Visszarohant a sorompóhoz, Lady Maryt követte, de senkit sem találtak, aki a vonatot megállíthatta volna.

– Megkeresem az állomásfőnököt – kiáltott a detektív. – Próbáljon addig telefonálni valahova.

Néhány lépésnyire volt a telefonállomás és az asszony azonnal Jimre gondolt.

Jim fejét kezébe temetve ült a szobájában. Amikor a telefon megszólalt, fáradtan emelte le a kagylót; Lady Mary beszélt.

– Eunice az észak felé induló vonaton van, most hagyta el az állomást. Megpróbálhatjuk Willesdennél feltartóztatni, de félek, hogy nem fog sikerülni. Az Istenért, Jim, tegyen valamit!

– Az észak felé induló vonaton? Mikor ment el onnan a vonat?

– Pár perce . . .

Jim levágta a kagylót, felszakította az ajtót és lerohant a lépcsőn. Már tudta, mit fog tenni. Felvillant előtte az a napsugaras délután, mikor Eunice-szel egy bátor kis fickót figyeltek, aki átmászott a telefondróton a pályatest fölött. Lerohant az udvarra, amikor a falra kezdett kapaszkodni, már hallotta az alagútból a vonat zakatolását.

A vonatnak lassítani kellett itt, mert a pálya emelkedett. De melyik alagút nyílásából jön elő a vonat? Nem volt idő a gondolkozásra. Megragadta a telefondrótot és

ellökte magát a ház falától. A kisfiút elbírták a huzalok, az ő számára is elég erősek lesznek?

Érezte, hogy húzódnak a súlya alatt, és hallotta az udvaron álló telefonoszlop reccsenését. Mindegy, meg kell próbálnia! Lengve kapaszkodva jutott előre. Kétségbeesetten pillantotta meg a vonat lámpáját a távolabbi alagútból. Nagyobb lendülettel vetette magát előbbre. Nem habozhatott tovább. A mozdony nagyokat fújva közeledett és elhaladt előtte, mielőtt a másik hálózatot elérhette volna. A következő másodpercben a vonat fölé került. Felhúzta a lábát, nehogy beleüsse a kocsik tetejébe. Aztán elereszteti a drótot. A vonat döccenése oldalra sodorta, majdnem lecsúszott a lejtős tetőről. Az utolsó percben ragadta meg a szellőzőt és térdre esett. Azt hitte, megmenekült. Ekkor észrevette az új veszélyt. A vonat egy másik alagút felé rohant. Csak annyi ideje maradt, hogy elvesse magát a kocsi tetején. Az alagút sűrű, fojtó füstjétől alig tudott lélegzeni. Biztos volt benne, hogy a keresett vonaton van. Minden erejével igyekezett fenntartani magát, a mozdonyvezető egyre jobban gyorsított. Amint kiértek az alagútból, érezte, hogy zuhog az eső. Öt perc múlva már teljesen átázott, de kitartott. Vajon sikerül-e Lady Marynek Wilesdennél a vonatot megállíttatni?

Rögtön megkapta a választ: a vonat gyorsan keresztülrobogott a kis állomáson. A kocsi erős mozgása jobbrabalra vetette. A tető az esőtől olyan csúszóssá vált, mint a jég, lábát az egyik szellőzőnek feszítette, kezét egy másik köré fonta, csak így tudott veszedelmes helyzetében megmaradni. Mindent őérte tesz, azért, akit szeret! – biztatta önmagát, ha a kimerültségtől már-már eleresztette kapaszkodóját.

A vonat mind gyorsabban robogott; a zuhogó zápor verte a fiút, s a mozdonyból hátracsapó szikra és parázs is ostrom alá fogta kimerült testét. Kabátja az eső ellenére vagy tucatnyi helyen füstölgött. Szeme égett a koromtól, lábát a görcs kerítette egyre jobban a hatalmába. De mindennel dacolva fenntartotta magát. A vonat rohant az éjszakában. Kis állomások lámpája villant fel néha, füstös

alagutakon száguldottak keresztül s az egész idő alatt jobbra-balra rengett a kocsi. Csodának tűnt, hogy képes még tartani magát.

Úgy érezte, már egy örökkévalóság óta utazik, mikor piros és zöld lámpások villantak elő a sötétségből. Rugbyhez közeledtek, a vonat lassítani kezdett, s váratlan zökkenővel megállt. Jim elvesztette eddig őrzött egyensúlyát. Rémülten kapott a ventillátor után, de már feltartóztathatatlanul gurult lefelé, és a következő pillanatban nagy loccsanással vízbe esett.

Eunice számára borzalmas volt az utazás. Most értette meg, milyen csellel játszották ki. Digby Groat tudta, hogy nem menne vele önként, elkábítani sem merte, nehogy az állapota árulja el. Jól számított: a fekete ruhás asszony álarcában szó nélkül követte. Azt is megértette, miért kellett estélyi ruhába öltöznie.

– Hova visz engem? – kérdezte Eunice. Digby ráhúzta a függönyt az ablakra és cigerettára gyújtott.

– Ha előre tudom, hogy ezzel a kérdéssel fordul hozzám – szólt gúnyosan –, hoztam volna menetrendet. Így azonban legyen türelemmel. Várjon, míg célhoz érünk.

Csak egy folyosó nélküli kocsi volt a vonaton és Digby ezt előre lefoglalta. Ezt a kocsit Rugbynál lekapcsolták, s így nem kellett félnie, hogy útközben megzavarják. Olykor felnézett a mennyezetre és a homlokát ráncolta. A lány is hallott valami zajt, mintha valaki mászkálna a kocsi tetején. Eunice figyelte Digbyt, míg az kinyitotta az ablakot és kihajolt. Azonnal visszahúzta a fejét: egészen átázott.

– Förtelmes idő – szólt és visszahúzta a függönyt. – Nézze, Eunice, legyen okos. Rosszabb is érheti, mint hogy hozzám jön feleségül.

– Nem tudom, mi lehet az – felelt Eunice nyugodtan. A kábítószer hatása elmúlt, megint a régi volt.

– Az imént már mondtam – Digby füstkarikákat fújt a mennyezet felé – ostoba volna, ha képzelődésének engedve a rosszabbik eshetőséget választaná; pedig maga sose volt ostoba – hirtelen eldobta a cigarettát, Eunice mellé ült és más hangon folytatta.

– Vágyom magára, Eunice – szólt reszkető hangon és szeme csillogott. – Nem érti, hogy vágyom magára? Hogy nélkülözhetetlen a számomra. Nem tudnék már maga nélkül élni. Inkább halva látnám magát és magamat, mint hogy Jim Steele-nek, vagy bárki másnak átengedjem. – Karját a lány köré fonta. Arca oly közel volt az övéhez, hogy Eunice érezte gyors lélegzését. – Érti? – kérdezte halkan. – Inkább halva látnám magát. Gondolkozzék a válaszon.

– Van rosszabb is a halálnál . . .

– Örülök, hogy ezt belátja – szólt Digby nevetve. Önuralma visszatért. Nem akarta elijeszteni a lányt, hisz az igazi nehézségek még hátra voltak.

Eunice gondolatai gyorsan kergették egymást. A vonat nemsokára megáll. Ha Digby meg akarná ölni, segítségért kiált. Utálta, leírhatatlanul gyűlölte, ő volt előtte minden rossz megszemélyesítője. Lelke összeroppant a rémülettől, ha a jövőjére gondolt. Tudta és megértette, milyen választás előtt áll. Ó, a halál – kegyelmes és megváltó. Ám Digby úgy meg akarta alázni, hogy soha többé ne merje felemelni a fejét, ne nézhessen Jim gyengéd szemébe, hogy kétségbeesésében elfogadja ezt a házasságot, ha meg akarja menteni a maga és gyermekei nevét a szégyentől.

Jobban félt tőle ebben a furcsa női ruhában, keskeny ajkának gunyoros mosolyával, mint amikor karjaiban tartotta és arcát forró csókokkal borította. A sötét szemek mögött rejtőzik a hideg és számító agyvelő. Az eszelte ki ezt a szökést ilyen pontosan. Nem is álmodta, hogy becsapják. Ettől az agytól rettegett. Mit tervezhet most? Mit eszelt ki, hogy elkerülje Rugbynál a vasúti tisztek tekintetét, ott biztosan kutatni fognak utána.

Lady Mary meglátta és felismerte. Telefonálnia kellett minden állomásra, hogy vizsgálják át a vonatot.

Lady Mary neve másfelé terelte a gondolatait. Az anyja az a csodaszép asszony, akire féltékeny volt. Boldog mosoly játszott az ajka körül, Digby Groat csodálkozva figyelte; nem tudta, mi oka lehet Eunice örömének.

A lány nagyobb rejtély volt számára, mint ő a lánynak.

– Miért mosolyog? – kérdezte kíváncsian. Ahogy rátekintett, eltűnt a mosolygós arc. Eunice újra komolyan ült a helyén. – Talán azt gondolja, hogy Rugbyben kiszabadítják?

– Rugby – szólt Eunice gyorsan. – Ott áll meg a vonat?

– Maga a legbámulatraméltóbb teremtés – mondta Digby gúnyolódva. – Állandóan azon ügyeskedik, hogy megtudja az igazat. Igen, a vonat megáll Rugbynál. – Megnézte az óráját. – Mindjárt ott leszünk – szólt és kinyitotta fekete selyem táskáját. Ez is az idős hölgy jelmezéhez tartozott. Kis fekete dobozt húzott elő. Eunice rémülten húzódott hátra.

– Nem, csak ezt ne – könyörgött. – Ne tegye.

Digby rápillantott.

– Megígéri, hogy nem fog kiáltani. Nem próbálja a figyelmet sem magára terelni?

– Igen, igen – mondta a lány mohón. – Megígérem.

Bátran megígérte. Sejtette, hogy az állomáson keresni fogják és felismerik. Ha nem, hát nem lehet több reménye.

– Jó, megkockáztatom – szólt Digby. – Tulajdonképpen bolond vagyok, hogy bízom magában. De ha rászed, nem fogja a terve sikerét megérni.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Eunice fellélegzett, amikor a kis fekete doboz visszakerült a táskába. A vonat ekkor lassítani kezdett. Hirtelen, oly erős zökkenővel állt meg, hogy csaknem lezuhant az ülésről.

– Szerencsétlenség történt?

– Nem hiszem – felelte Digby, nevetés közben kivillant a fogsora. Megigazította a parókáját, leeresztette az ablakot és kinézett az éjszakába. Hallotta, amint a vasutasok átszóltak egymáshoz, jelzőlámpák fényét is látta. Kinyitotta az ajtót és a leányhoz fordult.

– Jöjjön gyorsan – szava parancsolóan hangzott. A lány rémülten állt föl.

– Még nem vagyunk az állomáson.

– Jöjjön gyorsan és ne felejtse, mit ígért.

Eunice botladozva lépett ki az éjszakába; Digby lesegítette a lépcsőn. Átkarolta a lányt, úgy botorkáltak, csúsztak alá a töltés meredek lejtőjén. Végül magas fűvel benőtt mezőre értek. Az eső egyre jobban szakadt: teljesen átáztak, s Eunice már alig állt a lábán. De a kar, amely támogatta, erős maradt, s a láb sem tétovázott. Mintha ismerné az utat, bár a lány egy lépésnyire se látott a sötétben.

Mire átjutottak a réten, tökéletesen eláztak. Digby szitkozódott, minduntalan belegabalyodott a ruhájába; igazán fura látvány volt a női ruhában. Csakhogy Eunice-t fogva tartotta a rémület: semmit sem talált mulatságosnak.

A nagy veszélyben – testi gyöngeségén diadalmaskodva – megnőtt a bátorsága.

Digby megállt és hallgatózott.

Nem hallott egyebet, csak az eső csapkodását.Letérdelt, úgy próbált valakit felfedezni a fűben. Mire a lány hátra-

tekintett, a vonat már tovább haladt. Most csodálkozott csak igazán, miért éppen ezen a helyen állt meg.

– Megesküdtem volna – szólt Digby –, hogy valaki bújkál a mocsárban. Igyekezzünk, vár a kocsi.

A lány pislákoló fényt vett észre, s rögtön ki is értek a göröngyös, nedves rétről. Szilárdabb útra jutottak, a járás is könnyebb lett.

Eunice már elhagyta az egyik cipőjét, most a másikat is lerúgta a lábáról. A tökéletesen átázott, vékony talpú cipő már semmi védelmet sem nyújtott, s harisnyában legalább könnyebben járt.

Nem kellett messze menniük. A mellékösvényről kiértek az országútra, s ott már várt rájuk egy csukott kocsi. Digby betuszkolta a lányt, és maga is beszállt.

– Pfuj, ez az átkozott eső! – nevetve tette hozzá: – Nem illik rá panaszkodnom, most igazán jó barátom volt.

Hirtelen fény gyúlt a kocsiban: Digby kapcsolta be zseblámpáját.

– Hol hagyta a cipőjét? – kérdezte a lánytól.

– A mezőn maradt.

– Átkozott teremtés, hogy tehette ezt? – kérdezte dühösen – azt hitte, nyomra vezeti majd a szeretőjét?

– Ne beszéljen esztelenséget. Tudja, hogy nem az én cipőm volt, s így nem is vezethet senkit a nyomomra. A nagy vízben elhagytam valahol az egyiket, hogy könnyebben mehessek, lerúgtam a másikat is.

Digby nem válaszolt; összekuporodva ült a sarokban. A kocsi elmerült az esős éjszakában.

Negyedóra múlva, egy útmenti ház előtt állt meg a kocsi. Digby kiszállt.

Ahogy a lány követni akarta, megszólalt:

– Várjon, majd viszem.

– Fölösleges – felelte Eunice ridegen.

– Nekem nem fölösleges. Nem akarom, hogy a harisnyás lába nyoma itt maradjon az útszélen. – Esztelenség lett volna ellenállnia. Tűrnie kellett, hogy magához szorítsa, s úgy vigye a házba.

Nedves, dohos szag fogadta őket, egy hideg, kövezett folyosóra érkeztek.

– Fűtenek itt valahol? – fordult a sofőrhöz.

– A hátsó szobában. Gondoltam, jól fog esni.

– Fűtsön be még egy helyen – szólt Digby. Betaszította az ajtót. A szoba sötét volt, csak a tűzhely fénye világított.

A sofőr égő autólámpát hozott be. Ennek fényében Digby ősz parókája csapzottan lógott az arcába, ruhájára sár és piszok ragadt, könnyű női cipője is siralmas állapotba jutott. A lányt is megviselte az út, de most nem sokat törődött a ruhájával, a külsejével. Fázott és dideregve bújt közelebb a tűzhöz, dermedt kezét a meleg felé nyújtotta.

Digby kiment, de behallatszott halk, fátyolozott hangja. Nyilván nem a sofőrrel beszélt, bár a hang ismerős volt. Nemsokára eszébe is jutott, honnan. Egyszer a Grosvenor Square-i házból látta kijönni. Akkor hallották a hangját Jimmel, míg a lépcsőn beszélgettek.

Digby egy utazótáskával tért vissza.

Letette a földre és a lányhoz fordult:

– Itt átöltözhet, megtalál benne mindent, amire szüksége van. – Az ágyra mutatva folytatta: – Törülközőnk ugyan nincs, de ha megelégszik a pokróccal, leszáríthatja magát a lepedővel.

– Igazán megható ez a gondoskodása – szólt a lány megvetően. Digby mosolygott.

– Ezt szeretem magában! – szólt csodálattal. – Imponáló az esze és a bátorsága. Ha olyan nyafogó, sápítozó lány lenne, mint a többi, higgye el, nem törődnék ennyit magával. Ezt a pokoli gőgjét még letöröm egyszer. Hogy szembeszáll velem, hogy küzdenem kell magával: ez emeli a szememben minden más asszony fölé.

Eunice semmit sem felelt. Megvárta, míg a férfi kimegy: azután körülnézett, hogyan zárhatná magára a szobát. Hamarosan átlátta, hogy jobbat nem tehet, s a széket tolta az ajtó elé. Egy-kettőre levetkőzött s a lepedővel megtörülközött.

Az ablakot redőny és rács zárta el.

A szoba teljesen kopár volt, ágyon és széken kívül nem állt benne más bútor. A nyirkos fal papírkárpitja dara-

bokban csüngött alá, s a kandalló előtt évek hamuja halmozódott fel. Áporodott szag émelyítette Eunice-t.

Lehet-e itt reménye a menekülésre? – töprengett magában. Kalapács nélkül semmire sem mehetett a ráccsal. Arra sem gondolhatott, hogy az ajtó őrizetlenül maradt. Azért – mihelyt a ház elcsöndesedett – arra is próbálkozott.

Alighogy kilépett a sötét folyosóra, csaknem rátaposott a földön alvó Villa kinyújtott kezére.

– Kíván valamit, kisasszony?

– Semmit – felelt a lány és visszatért szobájába. Reménytelen, reménytelen minden, gondolta magában keserűen. Meg kell várnia, mit hoz a reggel.

Egyetlen reménye mégis maradt: az ... édes ... édesanyja. Milyen nehéz volt újra kiejtenie ezt a szót! S milyen nehéz a szó hallatán nem Dél-Afrikában hagyott anyjára gondolnia.

Nem akart aludni, csak ledőlt az ágyra; a kandallóból áradó meleg és a fáradtsága mégis álomba szenderítették. Mintha az imént aludt volna el, pedig már Villa állt az ágya előtt. Nagy csésze kakaót tartott a kezében.

– Sajnálom kisasszony, teával nem szolgálhatok.

– Hány óra? – kérdezte Eunice csodálkozva.

– Öt óra. Az eső elállt: jó reggelünk lesz a repülésre.

– A repülésre? – ismételte a lány.

– Igen – felelte Villa és örült, hogy meglepetést keltett. – Kis repülőútra jön velem.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Jim Steele-t oly közelről érintette a halál szele, mint kalandos életében még soha. Nem folyó volt, amibe esett, hanem mély mocsár. A sűrű, fekete iszap titokzatos kéz gyanánt húzta le. Hiába erőlködött, nem tudott a szorításából szabadulni. Már-már elvesztette öntudatát, mikor tapogató keze egy ághoz ért. A parton álló fáról nyúlt a víz alá. Kétségbeesetten kapaszkodott bele. Rendkívüli erőfeszítéssel felhúzta magát a szilárd partra. Kimerülve feküdt a mocsár szélén, kapkodott a levegő után, nem érezte a zuhogó esőt sem.

A háború alatt, a légierőnél a barátai külön lapra jegyezték fel, hányszor menekült meg a biztos haláltól. A kártyán már kilenc jel mutatta a csodát, mikor a háború és vele minden veszély véget ért.

– Még kettőt hozzá írhatnak – mormogta magában és nagy nehezen térdre emelkedett. Hirtelen – alig tíz méterről hangot hallott, Digby Groat hangját:

– Maradjon szorosan mellettem!

– Azt akarom – mormolta Jim. Óvatosan a hang irányába indult, de nem látott senkit. A vonat, amely eddig a töltésen vesztegelt, elindult. A kerekek zaja elnyomott minden más hangot. Meggyorsította a lépteit, de nem tudott a nyomukba érni. Hirtelen felfigyelt: már csak egy ember lépteit hallotta az országútról.

Arra könnyebb az út, mint a mezőn keresztül – gondolta Jim. Ő is igyekezett. Megtalálta a gyalogösvényt, futásnak eredt és hamarosan megpillantott egy kocsilámpa fényecsóváját. El kell érnem őket, mielőtt az autóba szállnak – gondolta, de mire kiért az országútra, a kocsi már elindult.

Fájt minden tagja. Kezét, lábát görcs kínozta, de nem hagyta el magát. Tovább futott: az autó nyomát követte.

Nagyszerű atléta volt; magában egyesítette mindazt, ami a telivért a használható jó lótól megkülönbözteti. Így a váratlan futógyakorlat hasznosnak bizonyult: felengedtek tőle a görcstől összehúzódott izmok, az átfázott tagok átmelegedtek és kitisztult az értelem is. Alig futott tíz perce, s már elfelejtette, hogy nemrég szabadult a halál torkából.

Csak tovább, tovább. Azokkal a változatlan, hosszú léptekkel futott, melyekkel elvitte a pálmát az oxfordiak elől is a Queens Parkban.

Félóra múlva utolérte a kocsit. – Érdemes volt! – gondolta, de az autó újra elindult.

– Vajon miért állt meg? – tépelődött Jim és meglassította lépteit. Talán elromlott az autó, vagy egy házhoz értek? Hisz Digby Groatnak számos rejtekhelye lehet a környéken.

Végre megpillantotta a házat. Óvatosan haladt tovább. Hallotta, hogy egy férfihang az időről kérdezősködik. Nem ismerte fel sem Villát, sem Bronsont, bár Villának hallotta máris a hangját.

– Mit tegyek? – mormolta Jim.

A házat könnyen megközelítette, de használhatatlan revolverével nem segíthetne sem magán, sem a lányon. Csak az az átkozott mocsár ne lett volna! – sóhajtott fel.

Rövid idő múlva halk hangon szólt valaki:

– Bronson!

– Bronson? – gondolta Jim. Milyen ismerős név!

Az ember megfordult és besietett a házba. Jim fülét halk beszéd ütötte meg, de nem értett belőle semmit. Mégkockáztatva, hogy fölfedezik, közelebb lopózott. A kapu előtt kis terasz látszott, azon állt a két férfi.

– Én a folyosón fogok aludni –, szólt Villa mély hangon. – Maga elfoglalhatja a másik szobát.

– Köszönöm –, válaszolt a másik, akit Bronsonnak szólítottak. – Inkább a gépnél maradok az éjjel.

– Milyen gépről beszélhet? – töprengett Jim. – Talán még egy autó van itt?

Megérkezik a főnök az éjjel? – kérdezte Villa.

– Nem tudom – felelt Bronson. – Különben nem hiszem. Ha semmi nem jön közbe, hajnalra érhet Hallba. Rossz az út arrafelé.

Hallba! Mintha villám futott volna végig Jimen! Kenneth Hall! A Dantonok ősi birtoka, melyről Mrs. Weatherwale beszélt. Milyen bolond volt, hogy nem gondolt erre, míg azt találgatta, merre menekülhetett Digby Groat.

Villa és Bronson szivarra gyújtott. A füst kellemes illata csiklandozta Jim orrát is; irigyelte őket.

– Nem lesz baj a lánnyal? – kérdezte Bronson.

– Nem hiszem. – Villa felnevetett. – Halálra van rémülve. Azt hiszem, sosem ült még repülőgépen.

Tehát ez az a gép! Jim szeme felvillant.

Repülőgép . . . de hol? Hiába nézett körül, a sötétben semmit sem lehetett felfedezni.

– Nem árt az eső a gépnek?

– Ó, nem –, felelt Bronson. – Letakartam. Sokszor kint hagytam már egész éjjel.

– Elég rosszul tetted –, gondolta Jim. Ő a repülőgépet szinte élő és érző lénynek tekintette.

Eunice tehát itt van és repülőgépen akarják elvinni valahova. Mihez fogjon? Még van idő visszamenni Rugbyba és értesíteni a rendőrséget, de . . .

– Hol van Fuentes? – kérdezte Bronson. – Groat úr azt mondta, hogy ő is ott lesz.

– A rugbyi országúton cirkál. Jelzőpisztolyt adtam neki, így értesíthet bennünket, ha a rendőrség kocsija közeledne. Ha nincs kedve lefeküdni, Bronson, akkor megyek én. Aztán nyissa ki jól a szemét!

Fuentes is benne van tehát! Jó, hogy nem ment vissza Rugbyba. Bár Fuentes nem vette észre őt idejövet sem. Valószínűleg Rugby közelében posztol, távolabb az átjárótól. Nem merik a lányt az éjjel repülőgépen elvinni, az biztos: de ki tudja, milyen parancsot adott Digby arra az esetre, ha megkísérelnék Eunice megmentését? Elhatározta, hogy várakozik a közelben.

Villa új cigarettára gyújtott, s a fellobbanó fénynél Jim

egy pillanatra megláthatta a két férfit. Bronson szabályszerű repülő-öltözetben volt: bőrkabát, bőrnadrág és csizma. Körülbelül olyan magas volt, mint ő – Jimnek vakmerő ötlete támadt. Milyen befejezése lenne ennek a kalandnak! Még sohasem volt ilyen izgatott.

Villa ásított.

– Megyek, lefekszem a folyosón. Ha a hölgyecske ki akar jönni, belém ütközik – szólt. – Jó éjszakát. Keltsen fel fél ötkor.

Bronson dörmögött valamit és folytatta a sétát fel-alá az úton. Így múlt el tíz perc, negyedóra, félóra: az éjszaka csendjét csak a fákról hulldogáló vízcseppek zaja, meg a Rugbyn áthaladó vonat távoli dübörgése zavarta meg. Északon a vasútállomás és műhely fehér lámpái világítottak, nyugaton az égbolt bágyadt fényénél a város körvonala látszott. Jim kivette zsebéből a használhatatlan revolvert és meghajolva kiosont az útra. A megdöbbent Bronson azt hitte, a földből ugrott ki, mikor hirtelen előtte termett. Valami hideg és kemény tárgyat érzett az arcán.

– Ha lármát csap, maga gyalázatos fickó, lelövöm – szólt Jim. – Megértette?

– Igen – dadogta az ember. Remegett a félelemtől. Jim bal kezével galléron ragadta. A pisztoly túl közel volt az arcához, és Félix Bronson, a levegő bátor lovagja félt és reszketett.

– Hol van a gép? – kérdezte Jim halkan.

– A ház mögötti réten – felelte az ember épp olyan halkan. – Mit akar tenni? Ki maga? Hogy talált ránk?

– Ne kérdezzen olyan sokat. Mutassa az utat! Nem arra! – szólt Jim, mikor az ember a ház felé indult.

– Ha erre megyünk, át kell mászni a kerítésen – mondta Bronson mogorván.

– Hát másszon át, nem fog megártani!

Kiértek a rétre és Jim még a sötétben is felfedezte a repülőgép kecses körvonalait.

– Vesse le a ruháját – parancsolta Jim.

– Mit akar? – kérdezte Bronson rémülten. – Itt csak nem vetkőzhetek le!

– Sajnálom, ha nem tetszik – szólt Jim. – Kellemesebb lesz, ha egyedül vetkőzik le, mintha nekem kell egy halottról lehúzni a ruhát. Szomorú tapasztalatokat szereztem erről Franciaországban.

Bronson vonakodva húzta le a bőrkabátját.

– Ne dobja a fűbe – szólt Jim. – Nem akarok nedves ruhába öltözni.

Bronson a sötétség leple alatt lopva a nadrágja zsebébe nyúlt, de mielőtt kihúzhatta volna a revolverét, Jim megragadta és kicsavarta kezéből a fegyvert.

– Hadd nézzem ezt a gyilkos szerszámot. Ez jó – szólt Jim és a fűbe dobta a magáét. – Félek, az enyém nincs egészen rendben, de a magáé még jó állapotban van. Nos, le azzal a nadrággal és csizmával!

– Megfagyok ebben a hidegben! – Bronson fogai vacogtak.

– Akkor – szólt Jim gúnyosan – küldök majd koszorút a sírjára. De maga nem arra született, hogy hűlésben haljon meg. Inkább a vertebra cervicalisára fonódó kötéltől.

– Mi az? – kérdezte Bronson.

– Latinul annyi, hogy: nyakcsigolya. De téved, ha azt hiszi, hogy anatómiai előadást fogok tartani. Vetkőzzön!

NEGYVENEDIK FEJEZET

Bronson Jim fenyegető pisztolya előtt vetkőzött le. Didergett a hűvös hajnali levegőben, s Jim ruhája sem volt valami száraz.

Dühösen morgott, de Jim nem sokat törődött vele: szorosan hátra kötötte a kezét.

– Így csinálja majd a hóhér is –, szólt Jim. – És most, fiam, ez a zsebkendő majd lezárja a száját. Még valami száraz helyet keresünk egy sövény alatt, és az éjszakára már el is vagyunk látva.

– Várjon csak – dühöngött Bronson –, majd egyszer . . .

– Ne papoljon annyit – szakította félbe Jim –, mert ellátom a baját.

Talált egy sövény melletti száraz helyet, ahol nem voltak túlságosan szem előtt. Ott őrizte foglyát, míg a nap első sugárai figyelmeztették: fel kell ébreszteni Villát.

Villa káromkodva tápászkodott fel.

– Jöjjön be, igya meg a kakaóját.

– Hozza ki – szólt Jim. Hallotta, hogyan babrál Villa az ajtózárral. Felemelte pisztolyát. De a lelke mélyén egy hang leintette. – Tedd el a fegyvert! – és Jim engedelmeskedett most is, mint azelőtt számtalanszor. Akik a levegőben harcolnak, s győzelmüket az ég végtelenjében vívják ki, különös érzékkel vannak megáldva.

Éppen csak annyi ideje volt, hogy a pisztolyt zsebredugja, s az ellenzőt a szemére húzza – már nyílt is az ajtó. Villa álmosan nézett rá a hajnali szürkületben.

– Hallo, már útra készen? – szólt Villa ásítva. – Jó, jó, én sem váratom soká.

Jim a ház előtt járkált, ahogy előző este Bronson.

Milyen titokzatos kéz tetette el vele a fegyvert? – csodálkozott magában. Lopva kihúzta zsebéből és megvizsgálta. Nem is volt megtöltve.

Hallotta Villa hívását.

– Tegye csak le – szólt oda Jim, mikor meglátta a kezében a csészét.

Kihörpintette a kakaót és átment a rétre, ahol a repülőgép állott. Levette a vízhatlan ponyvát. Gondosan átvizsgálta a gépet, majd megforgatta a légcsavart.

Eunice is hamar megitta a forró kakaót. Várta, mikor jön be Villa. Azt találgatta, mit hoz számára ez a nap. Úgy látszik, Digby Groat nem itt vár rá. Előrement, hogy eltüntesse menekülése nyomait. Eunice már jobban érezte magát, a kábítószer hatása eltűnt, csak a lába volt még fáradt. Nehezen járt. Értelme kitisztult és felszabadult Digby jelenlétének borzalmas hatása alól is.

– Készen van, kisasszony? – kérdezte Villa már felöltözve. Nehéz, meleg köpeny volt rajta, fején szőrmesapkát viselt. A zömök szakállas ember olyan volt így, mint valami téli ruhás muzsik.

– Miért öltözött fel ennyire ezen a meleg nyári reggelen? – csodálkozott Eunice.

Villa egy másik meleg kabátot tartott a kezében.

– Egy-kettő, nem várhatok egész nap magára. Vegye fel ezt a kabátot.

Eunice engedelmeskedett.

– Készen vagyok – szólt hidegen.

– Akkor hát indulás!

Jim már a pilótaülésből hallotta Villa mély hangját. Körülnézett és meglátta Eunice-t.

A zömök, szakállas kis ember mellett isteni szép volt a lány. Villa karon fogva vezette a géphez.

– Befelé!

Durván betuszkolta a lányt a hátsó ülésre. Jim még az úton sem láthatta a szerelmesét.

– Megindítom a propellert, Bronson – szólt Villa, s a csavarhoz sietett. Jim, kinek arcát a nagy ellenző egészen eltakarta, bólintott. A motor nagy zajjal elindult, de Jim visszafogta.

– Szíjazza oda a hölgyet! – kiabálta túl a motor zaját. Villa bólintott és alakjához képest rendkívül frissen föl-

mászott a helyére. Jim várt, míg a széles bőrövet Eunice derekára csatolta, aztán a gázt adott. Ideális tér volt a felszállásra. A gép puhán, egyre gyorsabban gördült tova a füvön. Aztán egy nyomás az emelőre, és a lány úgy érezte, hogy minden rázás és mozgás megszűnik. A repülőgép a levegőbe emelkedett.

*

Eunice még sohasem ült repülőgépen. Ez az új és csodálatos élmény szinte elfeledtette vele veszélyes helyzetét.

Nem érezte, hogy a gép elhagyta a földet, inkább úgy tűnt, mintha a mező csúszott volna ki alóluk és lassan süllyedne lefelé. Csodálatosan könnyűnek érezte magát, míg a hatalmas alkotmány óránként százkilométeres sebességgel szelte a levegőt. Egyre feljebb és feljebb emelkedtek, körben repültek a mező felett. Villa csodálkozva nézte ezt. Bronson alaposan ismerte az utat Kenneth Hall felé. Nem kellett volna a magasból tájékozódnia.

De Bronson messze a kormánytól, összekötözve feküdt a mezőn egy bokor alatt. Ha Villa gondosan lenéz, valószínűleg felismerte volna azt az embert, aki Jim piszkos ruhájában nézett utánuk. De honnan sejthette volna, hogy Jim ül a kormánynál, a levegő hőse, akit tulajdonképpen csodált, de ebben a percben habozás nélkül megölt volna.

– Csodálatos! – lelkendezett Eunice, de szavát elnyomta a motor fülsüketítő zaja.

Nagy körökben repültek. Fölöttük ködfátyolok lebegtek a fényben. Úgy látszott, mintha az ég mély kékjét arany csipke fodrozná. Alattuk is csodálatos világ tárult ki: tarka mozaik, zöld, barna és szürke színekkel kirakva. Minden kis mintát sötét vonal határolt, sövények, falak és kerítések. Látta a házak vörös tetejét, ezüstös tavak mindenféle formáját. Mintha egy hatalmas kéz csillogó higanycseppeket hintett volna a földre.

– Isteni! – kiáltott fel Eunice elragadtatva, de a mellette ülő férfi nem gyönyörködött a csodaszép látványban.

A pilóta és az utasok csak egy kis telefonon beszélhet-

tek egymással. Jim már a fülére csatolta a kagylót, nemsokára meg is hallotta Villa kérdő hangját.

– Mire vár még? Hisz ismeri az utat.

Jim bólintott.

Amint a vasúti síneket megpillantotta, felismerte az utat London felé.

A lány csodálkozva nézte a nagy, sakktáblához hasonló terület fehér és kék vonalait.

Valószínűleg utak és csatornák – gondolta Eunice. – A zöld és barna foltok pedig földek és a warwickshirei legelők. Milyen mesés ezen a nyári reggelen keresztülrepülni a felhők fátyolán, az előző esti vihar maradékán. Milyen megnyugtató ez az egyedüllét itt fenn! Úgy érezte, megszabadult a világ minden aljasságától. Digby Groat nem volt több, mint az a fekete pont, mely vesztegelni látszott az országút keskeny szalagján.

Aztán a figyelme Villa felé fordult: az arca vörös volt a méregtől és valamit kiabált a telefon kagylójába. Hogy mit, azt a gép fülsüketítő zajától nem érthette. Látta, hogy a pilóta bólintott és jobbra irányította a repülőgépet. Villa megnyugodni látszott és hátradőlt ülésén.

Lassan-lassan a repülőgép orra újra dél felé fordult, de egy ideig Villa nem vette ezt észre. Csak mikor a város körvonalait meglátta, kapta a telefont a szája elé.

– Jobbra tartson, maga átkozott! Elvesztette a tájékozódó képességét?

Jim bólintott s a gép újra magasabbra emelkedett anélkül, hogy kitért volna a déli irányból, de Villa most már résen állt.

– Mi történt magával, Bronson? – Villa hangja fenyegetően hangzott.

– Semmi, csak egy veszedelmes légáramlatot kerültem ki – felelt Jim.

Villa nem is álmodta, hogy nem Bronsonnal beszél.

Jim hosszabb ideig repült nyugat felé. Egész idő alatt azon töprengett, mi lehet az úticéljuk. Milyen ostobaság – gondolta magában –, hogy nem kérdezte meg Bronsont,

de eddig eszébe sem jutott, hogy nehézségei lesznek, mert nem tudja az útirányt.

Először Londonba akart visszatérni. Most nyíltan arrafelé igyekezett. Balra fordította a gépet és meggyorsította az iramot.

– Megbolondult? – ordította Villa, de Jim nem válaszolt, s Villa hangja suttogásba halkult. – Engedelmeskedjen, vagy rosszul jár.

Jim pisztoly csövét érezte a vállán. Hátranézett, Eunice megismerte és fölsikoltott.

Villa gyors pillantást vetett rá, felugrott a helyéről, megragadta Jim vállát és hátrafordította a fejét.

– Steele! – kiáltott fel, s a revolvert Jim füle mögé szorította.

– Engedelmeskedni fog, értette?

Jim bólintott.

– Menjen jobbra, Oxford irányában, aztán tartson balfelé, míg nem mondom, hogy leszállhat.

Nem tehetett mást, engedelmeskedett. Jim nem félt. Jobb lett volna, ha ez az ember megengedi a leszállást Londonban. De Villa felismerte a cserét, és rátámadt. Ennek a kalandnak már csak egy vége lehetett.

Szűk helyéről félig hátrafordult, biztatóan mosolygott Eunice-re. A pillantás, mit a lány küldött feléje, kárpótolta minden eddigi kellemetlenségért.

De nemcsak azért nézett hátra, hogy Eunice szemében gyönyörködjön. A bőrövet nézte a lány derekán, aztán Villa derekára vetett gyors pillantást, s már mindent tudott, amit tudni akart. Csak várni kell, míg ez az ember elteszi a pisztolyát, mert Villa még a kezében tartotta a fegyvert. Oxford felett repültek, a város elmosódó szürke és zöld foltokban látszott, mert köd zilálta az épületek körvonalait.

Jim figyelme hirtelen másfelé terelődött. Az egyik motor szabálytalanul működött, valószínűleg víz került a hengerbe. Azért egy ideig még repülhet. Villa új utasítást ordított a fülébe, erre Jim kissé jobban nyugat felé tartott. A motorzavar is megszűnt, a gép lágyan suhant a levegő-

ben. Jim újra hátranézett. A pisztoly Villa bőrkabátjának nyílásában pihent. Valószínűleg ott is marad az utazás végéig. Kár lenne tovább várnia.

Eunice, aki a lent elterülő világ csodáiban gyönyörködött, hirtelen érezte, hogy a repülőgép orra lebukik, mintha a föld felé szállnának. Nem érzett félelmet, csodálva figyelte, hogy a gép orra hirtelen megint felfelé tart, mégpedig oly gyorsan, hogy az ég forogni látszott a szeme előtt. A derekára szíjazott bőröv szorításából lenézve az égboltot pillantotta meg! Aztán erős lökést érzett jobb felől, ösztönszerűen lecsukta a szemét. Mikor újra kinyitotta, Villa már eltűnt mellőle. Jim bukfencet vetett a repülőgéppel. Villát a támadásnak ez a formája készületlenül érte. Nem volt az üléshez csatolva. Kizuhant a gépből.

Esett egyre lejjebb és lejjebb, a kis repülő alak kitárt karral és lábbal forgott és kalimpált. Tragikus és komikus volt egyszerre.

Jim most már nyugodtan hátrafordulhatott Eunice-hez. Látta, hogy a lány ajka mozog. Eunice remegő kézzel felkapta a telefonkagylót. Valami borzalmas történhetett. Nem mert lenézni, félt, hogy elájul.

– Mi történt? – kérdezte remegő hangon.

– Villa leszállt az ejtőernyővel – hazudta Jim. – Ne törődjön vele. Nem érheti veszély . . . ezen a világon – tette hozzá a bajusza alatt.

– De Jim, hogy került maga ide?

– Majd később elmesélem – kiáltott hátra –, a motor megint rosszalkodik.

A zavar ezúttal komolyabb volt. Jim látta, hogy veszélyes lenne megkísérelni az utazást Londonig. Már nem volt elég magasan, hogy tájékozódhasson és kikeresse a legmegfelelőbb helyet a leszállásra. Éppen előtte, körülbelül húsz kilométernyire, széles, zöld mező terült el. Alighanem repülőtér lesz, gondolta a szél irányát jelző fehér zászlócskáról. El kell érnie azt a helyet. Ha egyedül lenne, nem habozna elszállni az alattuk zöldellő keskeny földek egyikére.

Ezen a vidéken, mint Angliában szokás, a földet kes-

keny legelőkre osztották, a legelőket pedig magas sövények és nagy sziklák választották el egymástól. Így a leszállásnál nehéz elkerülni a géptörést, Jim nem akarta Eunice-t ilyen kellemetlenségnek kitenni.

Amint közelebb értek a nagy zöld területhez, látta, hogy az előbb nem tévedett. A fehér vitorlavásznat jelzésnek tűzték oda. Leállította a motort és elkezdett lefelé siklani. A kerekek olyan lágyan érintették a földet, hogy Eunice észre sem vette, a repülés mikor ért véget.

– Milyen csodaszép volt, Jim! – kiáltott fel. – Mi lett azzal a szegény emberrel? Talán . . .

Gúnyos válasz lebegett Jim ajkán, de a lány halvány arcát és rémült szemét látva, hallgatott. A háborúban Villánál sokkal különb férfiakat látott meghalni kötelességük teljesítése közben. Semmi bánatot sem érzett ennek a gazembernek pusztulásán.

Amint kiemelte Eunice-t a gépből, érezte hogy remeg a vastag kabát alatt. Ilyen körülmények között kellett újra találkozniuk.

Nem szóltak egymáshoz egy szót sem. Jim nem csókolta meg, s a lány sem kívánta, hogy a férfi így győzze meg a szerelméről. Puszta jelenléte, keze érintése, oly édes volt Eunice számára, hogy azt nem is fokozhatta volna már tán semmi sem.

– Itt van egy ház! – törte meg Jim a csendet. – Odavezetem magát, azután sürgönyözök a drága öreg Salternek.

Átkarolta a lány vállát. Sétálva mentek át a vadvirágoktól tarkálló magas füvön. Térdig süppedtek a pompás mezőszőnyegbe, és áhítattal szívták be a föld buja illatát.

– Úgy látszik, ebben a házban nem lakik senki – szólt Jim –, pedig milyen nagy.

Átmentek a széles teraszon és az épület elülső részéhez értek. A kapu hívogatóan nyitva állott. Jim benézett s egy nagy, komor helyiséget pillantott meg. El volt hanyagolva, a padlót nem borította szőnyeg, s minden a pusztulás nyomait mutatta.

– Kíváncsi vagyok, micsoda hely lehet ez – szólt csodálkozva Jim.

Benyitott egy ajtón. Ugyanolyan elhanyagolt, bútorozatlan szobába jutott, mint a hall. Végigment a folyosón s belépett egy másik szobába, az sem különbözött az előbbitől.

– Van itt valaki? – kiáltotta és hirtelen megfordult. Mintha Eunice kiáltását hallotta volna. A lány kint maradt a teraszon, a vidék szépségében gyönyörködött.

– Mi az, Eunice? – kérdezte, hangja visszhangzott a csendes házban.

Nem kapott választ. Gyorsan visszasietett, de mire a teraszra ért, Eunice eltűnt. Az épület végére rohant, hátha a repülőgéphez ment vissza a lány, de nyomát sem találta. Újra kiáltotta a nevét, de a hangjára csak a visszhang válaszolt. Talán másik szobába ment? Kinyitotta a ház kapuját és újra bement.

Ebben a pillanatban osont ki Silva Xavier a baloldali szobából és feléje sújtott egy ólmos bottal. Jim hallotta a bot suhogását, félig megtántorodott, de aztán öklével jobbról és balról a férfi arcába vágott. Támadója a földre zuhant.

Mielőtt megfordulhatott volna, hurkot dobtak a fejére. Földre esett ő is. Fuldokolva kapkodott levegőért.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Míg Jim átkutatta a lakatlannak látszó házat, Eunice a terasz végére sétált. A töredezett korlátra dőlve, a szép tájat nézte. A fák csúcsa fölött tanyák kékesszürke füstje szállongott; távolabb a völgyben a nap kanyargó kis folyóra tűzött, olyan volt, mintha olvadt arany ömlött volna a zöld réteken át.

Valaki gyöngén megérintette a vállát. Azt hitte, Jim.

– Ugye milyen szép itt, Jim?

– Nagyon szép, de maga sokkal szebb, kedvesem.

A hang hallatára Eunice csaknem elalélt. Hátrafordult, és szembe került Digby Groattal. Fojtott kiáltást hallatott.

– Ha meg akarja menteni Steele életét – szólt Digby halk, mégis parancsoló hangon –, nem fog kiáltani. Ugye, érti?

Eunice bólintott.

Digby ráfonta a karját, és a lány megborzongott az érintésétől. Pedig nem szerelemből nyúlt feléje: gyorsan a házba vezette.

A szobában magas, izmos ember állt, kezében hurkot tartott.

– Várjon, Masters, majd ha visszajön, lekapjuk – suttogta Digby. Odakint már hallatszottak Jim léptei, s nemsokára a tusakodás zaja is.

Eunice kiáltani készült, hogy figyelmeztesse barátját, de Digby a kezét a szájára tapasztotta. Egészen közel hajolva suttogott a fülébe.

– Ne felejtse el, amit mondtam.

Kint Xavier Silva kiáltott. Masters az előcsarnokba rohant, gazdája követte. Jim háttal állt nekik és a nyitott ajtónak. A hurok lendült, s egy pillanat múlva már Jim nyakán szorult. Hangtalanul és lélegzet után kapkodva zuhant hátra, arca skarlátvörösre vált, keze remegve tépte

a szorító kötelet. Talán ott helyben végeztek volna vele, ha Eunice, egy pillanatnyi bénult rémület után, maga is ott nem terem. Félrelökte Masterst és letérdelt. Remegő kézzel oldotta le a hurkot barátja nyakáról.

– Bestiák, bestiák! – kiáltozta. A szeme gyűlölettől lángolt.

Digby egy pillanat alatt mellette termett és fölemelte a földről.

– Kötözzék meg – szólt kurtán, Jimre mutatva. Aztán csak a lánnyal törődött.

Mert Eunice nem maradt nyugodtan: teljes erejéből, kétségbeesetten védekezett. Hogy szabaduljon támadója karmai közül, öklével az arcába sújtott.

– Kis boszorkány – hörögte Digby. A csuklójánál kapta el a lányt, s a fal felé szorította. Arcán rút, vörös folt virított, amelyet Eunice körme tépett. Ezért hódoló csodálattal nézte.

– Így tetszik a legjobban – lihegte. – Nem, sohasem bántam meg, kedvesem, hogy magát választottam. Legkevésbé most.

– Engedje el a kezemet! – kiáltotta a lány vadul, de már nehezen lélegzett. Digby látta, hogy nem árthat többé, engedelmeskedett hát.

– Hová vitték Jimet, mit tettek vele? – kérdezte a lány. Félelemnek nyoma se volt most benne: valami vad elszántság fűtötte.

– Fiatal barátja biztos helyen van – szólt Digby. – De mondja, Eunice, mi történt ma reggel?

A lány hallgatott.

– Hova lett Villa?

Még mindig nem felelt.

– Helyes, ha maga nem akar beszélni, majd a fiatalembert bírjuk vallomásra.

– Vallatni akarják! – szólt a lány megvetően. – Akkor nem ismerik! De hol is láthatott volna a szalonokban, ahol maga, Digby, a háború alatt bujkált, ilyen embert? Az igazi férfiak akkor Franciaországban küzdöttek. Vál-

lalták a kockázatot, ami elől maga elbújt. Ha gondolja, hogy szóra bírhatja Jimet, menjen és próbálja meg!

– Nem tudja, mit beszél – szólt Digby. Ajka fehérré vált és remegett. A jól kiszámított vágás éppen elevenjébe ért. – Kegyelemért fog még sikoltozni hozzám.

Eunice rázta a fejét.

– Maga minden férfit saját magáról ítél meg, és minden nőt azokról a kis eladólányokról, akiket a szórakozásának föláldozott.

– Tudja mit beszél?! – kérdezte Digby dühtől remegve. – Úgy látszik, elfelejti, hogy én ...

– Igaza van, majdnem elfelejtettem, hogy ki maga. – Arcába újra vér szökött, szeme gyűlölettől lángolt. – Félvér, korcs fajzat, akinek se hazája, se társadalmi osztálya, akiben megvan a korcsok minden rossz tulajdonsága. Asszonyok szédítője, férfiak gyilkosa, tolvajok gazdája, aki maga is tolvaj. Aki inkább a mások bőrét viszi vásárra, míg ő az oroszlánrészt kaparintja meg a prédából. Szélhámos tudós, akinek azonban van elég tehetsége ahhoz, hogy asszonyokat tegyen ártalmatlanná, aki eleget ért a sebészethez, hogy állatokat kínozzon. Nem Digby, igazán nincs semmi kétségem maga felől!

Digby sokáig nem tudott szóhoz jutni. Elviselhetetlen sértések érték. Kemény kézzel vágták a szemébe mindazt, ami a legjobban sebezte.

– Nyújtsa ki a két kezét! – üvöltött a lányra, s az megvető tekintettel engedelmeskedett. Nyugodtan tűrte, hogy nyakkendőjével szorosra kötözze.

Digby most vállon ragadta , s durván a sarokba lökte.

– Majd ha visszajöttem, tárgyalok önnel – morogta fenyegetően a férfi.

Odakint az előcsarnokban Masters már várt rá, a nagy darab ember, úgy látszik, töprengett valamin.

– Hová zárta be?

– A keleti szárnyba, a régi házmesteri lakásba – felelte kedvetlenül. – De nem teszünk mi itt tilos dolgokat, Groat úr?

– Mire gondol? – dörmögte Digby.

– Eddig még sose ártottam magamat ilyen dolgokba. Nem hozzák majd emiatt a nyakunkra a rendőrséget?

– Mit törődik maga azzal, ha jól megfizetik – förmedt rá a gazda, és már kifelé indult. De Masters még tartóztatta.

– Akárhogy megfizetnek is, azzal még nem szabadulok a börtönből, ha ezért börtön jár. Én tisztességes családból való vagyok, még soha a törvénnyel összeütközésbe nem kerültem. Ismer itt mindenki ezen a vidéken, de még az ellenségem se mondhatja rám, hogy olyasmit cselekedtem volna, amiért börtön járna.

– Ne beszéljen bolondokat – mondta Digby s örült, hogy van, akin haragját kitöltheti. – Mondtam már magának, hogy ez az ember meg akarta szöktetni a feleségemet.

– Nem tudtam, hogy az a hölgy a felesége – szólt Masters fejcsóválva, s gyanakodva nézett az urára. – Nem hord jegygyűrűt, ezt azonnal észrevettem. Az az idegen ember is, mi jogon vágott a fiatal úr felé a botjával, akár agyon is üthette volna.

– Nézze csak, Masters – szólt Digby megint nyugodtan. Szüksége volt rá, hogy ezt az embert megnyerje magának – ne törje a fejét olyasmin, amit úgyse ért meg. Mondtam már, hogy ez a Steele gazember: a feleségemet is el akarta szöktetni, és egy csomó pénzt is lopott tőlem. A feleségem különben kicsit idegbajos, hosszabb útra kell vinnem . . . – Hirtelen abbahagyta. – Steele mindenesetre gazember.

– Akkor miért nem adja át a rendőrségnek? – kérdezte gyanakodva Masters. – Miért nem állítja bíróság elé? Ez lenne a leghelyesebb, Groat úr. Nem használ a hírének, ha kitudódik, hogy ezt az urat itt durván bántalmazták.

– Én nem bántalmaztam – szólt Digby ridegen –, maga dobta a hurkot a nyakába.

– Én a vállára akartam vetni – mentegetőzött Masters –, különben is ön parancsolta.

– Ezt bizonyítani is kell – Digby érezte, hogy éri el a célját. – Figyeljen ide, Masters. Az egyetlen, aki itt bűnt követett el, az maga!

– Én?! – kiáltotta felháborodva az ember. – Én csak az ön parancsát hajtottam végre.

– Csakhogy éppen ez az, amit a maga nagyrabecsült bírósága előtt még bizonyítania kell – szólt Digby nevetve, és kezét az ember vállára tette. Ez a bizalmaskodás különös volt Masters számára. Még sose látta a gazdáját jó hangulatban.

– Menjen, hozzon valami ennivalót a fiatal hölgynek – szólt Digby –, ha pedig valami baj lenne, ne féljen, lesz rá gondom, hogy maga ép bőrrel szabaduljon. Fogja!

Zsebéből egy csomó bankjegyet húzott elő. Kettőt közülük az ember markába nyomott.

– Húszfontos bankjegyek, barátom, igyekezzék minél előbb aprópénzre váltani őket. Most azután menjen már és készíttessen a feleségével valami frissítőt a fiatal hölgynek.

– Nem tudom, mit szól majd a feleségem – dörmögött az ember –, ha elmondom.

– Ne mondjon el semmit – szólt Digby nyersen. – Ördög vigye el, hát nem ért a szóból?

Délután háromkor két férfi érkezett bérautón Kenneth Hall díszes kapuja elé. Minthogy a kaput zárva találták, átmásztak a magas falon. A ház felé igyekeztek.

Digby már messziről felismerte Bronsont és a sötétbőrű spanyolt, és elébük ment.

A kocsiút végén találkoztak. Bronson és az ura egyszerre kérdezték:

– Hol van Villa?

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

Az a szoba, amelybe Jimet zárták, kisebb volt a többinél. A padló ugyanolyan korhadt volt itt is, nagy lyukakkal mindenfelé. Jim jól tudta, hogy patkánytanyát jelez.

Alaposan megkötözték: kezét mozdítani sem bírta, bokáit is oly szorosra fűzték, hogy nem tudott talpra állni.

– Micsoda élet! – mondta egy bölcs nyugalmával és türelmével. Hosszú várakozásra készült. Sejtette, hogy Digby hamarosan elhagyja a házat. Számított arra, hogy akkor egyedül marad, és két lehetőség között kell választania: megszökik vagy éhen pusztul. Úgy döntött, életben marad! Lázas agya már ki is dolgozott egy tervet. Mihelyt érzi, hogy nem figyelik többé, azonnal belefog.

De nemsokára megtudta, hogy Digby Groat a házban marad.

Egy óra sem telt el, mikor az ajtó feltárult és Digby lépett be. Még egy férfi jött vele. Láttára Jim elnevette magát. Bronson volt, Jim ruhája iszonyúan hosszú és bő volt neki.

– Hát mégis felfedezték, Bronson! – szólt Jim nevetve. – Most magam jutottam ugyanabba a helyzetbe. Nem baj, valaki majd csak engem is megtalál! Meglátogatom majd Dartmoorban, megnézem, hogy érzi ott magát. Egész csinos hely az a börtön, a legszebb része a B épületcsoport. Központi fűtés, gáz, melegvíz, minden modern kényelem megvan, csak a tenisz hiányzik . . .

– Hová lett Villa? – kérdezte Digby.

– Igazán nem tudom – szólt Jim kedélyesen.

– Mi lett vele? – ordított rá most Bronson dühtől vörösre gyúlt arccal. Jim mosolygott, de a következő pillanatban Bronson arcul ütötte. Jim még mindig mosolygott, de volt valami a tekintetében, ami támadóját megrémítette.

– Nézze, Steele, nincs értelme, hogy megtagadja a választ – szólt Digby. – Tudni akarjuk, mi történt Villával!

– A pokolba került – szólt Jim nyugodtan. – Nem vagyok ugyan jártas a teológiában, de ha az embert érdeme szerint jutalmazzák, akkor a drága társuk már bizonyosan ott van.

– Úgy érti, hogy meghalt? – kérdezte Digby sápadtan.

– Valószínűnek tartom – szólt Jim óvatosan. – Ötezer lábnyi magasságban lehettünk, s én örömömben, hogy megint repülhetek, cigánykereket hánytam a gépemmel. Arra persze nem gondoltam, hogy a barátjuk a legelemibb elővigyázatosságot is elmulasztotta. Mire körülnéztem, már nem volt sehol. A maga szakállára röpült a levegőben, Groat. Tapasztalatom szerint, ha valaki gép nélkül próbál repülni, nem valószínű, hogy szerencsésen ér földet.

– Átkozott fickó, megölte?! – szisszegte Bronson a fogai közt.

– Hallgasson! – szakította félbe Digby. – Tudjuk, amit tudni akartunk. Hol dobta ki a gépből?

– Valahol errefelé – felelte Jim közömbösen. – Elhagyatott helyet választottam, nehogy még estében kárt tegyen valakiben.

Digby szó nélkül kifordult a szobából, becsukta maga mögött az ajtót. Alig egy héttel ezelőtt itt búcsúzott el Villától. Hideg futott végig a hátán, mikor ennek az embernek a borzalmas halálára gondolt.

Itt volt mind a két spanyol. Digby remélte, hogy az ígéretében bízva, várni fognak, míg biztosabb helyen kifizetheti őket. Csakhogy a vezérük szava nem sokat nyomott előttük a latban. Meglehetős nagy részesedést kellett kapniuk és Digbynek, bármennyire nem volt ínyére a dolog, fizetnie kellett. Még így is elég jelentékeny vagyona maradt. A banda többi tagja egyelőre nem kapott semmit.

– Mik a tervei? – kérdezte Xavier Silva.

– Kanadába megyek – felelte Digby. – Figyelje majd az újságokat, ott közlöm a címemet.

A spanyol vigyorgott.

– Érdekesebb dolgokat kell figyelemmel kísérnünk: visszamegyünk Spanyolországba. Bronson itt marad?

Digby bólintott.

Minthogy Villa már nem élt, a repülőt kellett a dolgaiba beavatnia. A játszma végén majd őt is cserbenhagyja, de erről Bronsonnak – egyelőre sejtelme sem volt. Digby kiküldte két emberét, hogy vizsgálják meg a repülőgépet. Jim, szobájában ülve, hallotta a motor berregését. Minden erejét megfeszítette, hogy kiszabadítsa a kezét. Ha legalább talpára állhatna!

A zaj hirtelen megszűnt. Xavier Silva ügyes szerelő volt, hamarosan észrevette, hogy az egyik hengerrel baj van.

– Javítják a gépet – mormolta Jim.

Több ideje maradt tehát a cselekvésre, mint remélte volna. A kövezett terasz felől léptek hallatszottak, s az ablak hasadékán át Bronsont pillantotta meg. Digby küldte a faluba, hogy óvatosan kérdezősködjön Villa felől.

Mindenesetre különös, hogy a három ember közül, aki Kenneth Hall teraszáról figyelte a közeledő repülőgépet, egyik sem vette észre Villát, pedig az egész jelenet a szemük előtt játszódott le. Még a gép bukfencét is látták, de Digby azt hitte, Bronson fitogtatja művészetét a lány előtt. Magában szidta is könnyelműsége miatt. Villa holtteste valahol a közelben feküdhetett, hogy mennyire közel, azt Bronson csak a falubeli kocsmában tudta meg.

Miután embere eltávozott, Digby meglátogatta másik foglyát is. A leány fel és alá járkált a rázárt szobában.

– Hogy érezte magát a repülőgépen, Eunice? – kérdezte nyájasan.

A lány nem válaszolt.

– Kicsit izgató és borzongató volt, nem? Látta azt is, hogyan gyilkolták meg Villa barátomat?

A lány csodálkozva nézett föl rá.

– Nem tudok róla, hogy Villát megölték – kész volt arra, hogy megvédi Jimet.

Digby olvasott a gondolataiban.

– Steele úr miatt ne aggódjon. Nem fogom gyilkosság

miatt bíróság elé állítani. Nem is érnék rá. Holnap, mihelyt sötétedik, elröpülök innen és magát is magammal viszem.

Eunice nem felelt.

– Egy kis tengeri fürdőt, remélem, nem fog rossz néven venni. Nem biztosíthatom, hogy a jachtomon köthetünk ki.

A lány hirtelen feléje fordult. Ez volt tehát a terve. A jachtjára röpül vele, s azon viszi magával, de hova?

Odakint léptek zaja hangzott. Digby kinyitotta az ajtót. Az érkező Bronson arca elárulta, hogy fontos híreket hoz.

– Mi újság? – kérdezte Digby kíváncsian.

– Megtalálták Villa holttestét. Riporter is van már a kocsmában – mondta lihegve Bronson.

– Azt is tudják, hogy ki a halott?

A másik bólintott.

– Hogyan? – kérdezte Digby csodálkozva. – Honnan tudják, hogy Villa a neve?

– A zsebében valami jegyzéket találtak: nyugtát egy jachtvásárlásról.

Eunice a nyitott ajtón át látta, ahogy Digby összerezzen.

– Akkor már tudnak a jachtomról!

Ez egészen megzavarta. Ha a rendőrség csakugyan tud a jachtjáról, leküzdhetetlen akadály előtt áll. A csapás szinte darabokra törte.

Eunice a nyitott ajtón át megfigyelhette ezt a szánalmas összeomlást. Hideg, öntudatos, bátor férfiből egy szempillantás alatt locsogó, toporzékoló gyerek lett.

– Üsse agyon Steele-t! – kiáltozott. – Gyilkolja meg, Bronson, azt az átkozott fickót... Nem, nem, várjon csak... Legyen készen a gépe... este indulunk.

A lány felé fordult és merően a szemébe nézett.

– Ma este indulunk, Eunice. Akkor majd leszámolunk!

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Eunice elcsüggedt. Érezte, hogy sorsa döntő percei közelednek. Nemrég még gúnyolta Digby hitványságát. Tudta hát, hogy nem várhat tőle kegyelemet. Elhitte, hogy ő a Danton-vagyon örököse, s bár éreztette Digbyvel, hogy átlát aljas tervein, mégis a házában maradt. Csak rontott a helyzetén, s az ellensége kezébe adta a fegyvert.

Az ajtót becsapták, a kulcsot ráfordították, egyedül maradt. Később újra hallotta a repülőgépmotor berregését: a spanyol, úgy látszik, kijavította már a hibát.

Menekülnie kell innen, menekülnie, minden áron! Kétségbeesetten kutatta a szabadulás útját. De az ablakokat kívülről bereteszelték, s a szobából csak egyetlen ajtó nyílt. Nem maradt más reménye, csak Jim. Jim, aki talán egészen közel hozzá, maga is fogoly.

Digby nem akart időt veszíteni. Autóba ültette Silvát, és a tengerpartra küldte azzal az üzenettel, hogy a Pealigo kapitánya tartsa éjszakára útra készen a hajóját. Még a jeleket is gyorsan lejegyezte. Ha Bronson a parton zöld tűzjelt ad, a jacht hasonlóval válaszoljon, ugyanakkor a szárazföld felőli oldalon bocsássa le a csónakot, hogy fölvegye őket. Mikor az üzenetvivő már messze járt, eszébe jutott, hogy mindenről rendelkezett a kapitánynál. Ráadásul a spanyol el sem érheti estére a tengert.

Mikor kissé megnyugodott, másképp intézkedett. Három kipróbált mentőövet vittek a repülőgépbe, a csomagrészbe pedig jelzőpisztolyokat, leszálláshoz használt fáklyákat, mindazt, ami éjszakai repüléshez szükséges. Bronson minden figyelmét a repülőgép motorja foglalta le, a hibát még mindig nem tudta kijavítani. Digby Groat pedig föl-alá sétált a teraszon. Türelmetlenül és szorongva, idegesen cigarettázott.

A lánynak még nem szólt, hogy készüljön az utazásra. Ezt az utolsó pillanatokra halasztotta: nem akart újabb szóváltást. Utoljára hagyta a kábultságot okozó szúrást is. A többi már könnyen fog menni.

Ekkor Fuentes, kíváncsian odalépett hozzá.

– Gondolja, hogy Villa holtteste elárulhat bennünket?

– Honnan tudnám? – förmedt rá Digby. – De nem is fontos. Egy óra múlva már úgysem leszünk itt.

– Maguk nem, szólt a spanyol nyomatékosan –, de én igen. Nekem nincs repülőgépem és Xaviernek sincs, bár ő legalább autón menekülhet. Nem vihetne magával?

– Teljesen lehetetlen – felelte Digby bosszúsan. – Különben nem kell aggódnia, este még nem lehetnek itt, holnap reggel pedig már messze lehet Kenneth Halltól.

Anyanyelvén, spanyolul beszélt hozzá, de Fuentest nem bírta megnyugtatni.

– Hát azzal az emberrel mit csináljunk? – ujjával a nyugati szárny felé bökött. Digbynek az eszébe ötlött valami. Fuentes eddig mindig készséges szolgája volt, még most utoljára talán rábírhatná valamire.

– Ő a mi veszedelmünk – szólt Digby. – Fuentes, elhiszi, hogy ez az ember mindnyájunkat tönkretehet? De most még senki se tudja, hogy itt van, csak maga meg én.

– Meg az az utálatos angol – tette hozzá Fuentes.

– Masters nem tudja meg, mi történt vele. Azt hiszi majd, hogy magunkkal vittük.

Merően nézett a másik szemébe, de Fuentes nem akarta megérteni a célzást.

– Mi a véleménye, kedves Fuentes – szólt Digby –, életben hagyjuk, hogy ellenünk vallhasson, vagy elintézzük örökre egy kis fejbe kólintással?

Fuentes sötét szeme Digbyre szegeződött és jelentősen hunyorított.

– Gyilkolja meg maga, ha akarja, kedves Groat – szólt gúnyosan. – De ne kívánja tőlem, hogy utolsónak maradjak és együtt találjanak itt egy holttesttel. Eszemben sincs a nyakamat kockáztatni.

– Annyira fél? – kérdezte Digby.

– Nem jobban, mint maga – felelt a spanyol. – Ha azt akarja, hogy az az ember ne kellemetlenkedjék, csak tegye el láb alól. De még ez se lenne eléggé biztonságos a számomra. Maga odébb áll, de én itt maradok. Jobb lesz, ha nem nyúlnak ehhez a bátor fickóhoz, egész derék legény.

Digby bosszúsan fordított hátat.

A „derék legény" emberfeletti erőfeszítéssel épp ebben a pillanatban állt talpra. Egy akrobata ereje és ügyessége és egy kígyóember hajlékonysága kellett ahhoz, hogy hosszas vesződés után, fejét a falnak támasztva, lábával végre földet érhessen.

Már-már este lett, mire ennyit elért. Gyakorlott füllel már hallotta, hogy a repülőgép útra készen áll. Az ablakrésen át egyszer megpillantotta Digbyt is, repüléshez volt öltözve, bőrkabátot viselt. A lánynak nyomát se látta. Szerelmesének még emlékét is igyekezett távoltartani lelkétől. Érezte, hogy egész bátorságára és higgadtságára szüksége lesz. Ha Eunice képe meg-megvillant előtte, bénító fájdalom töltötte el.

Óvatosan az ablakhoz szökdécselt, s ott hallgatózott. Még neszt sem hallott. Megvárta, míg Bronson – mert őt sejtette a gépnél – megint beindítja a motort, akkor könyökével benyomta az egyik ablaküveget. Háromszögletű tört lap maradt szilárdan az ablakkeretbe ékelődve. Lassan, óvatosan fölemelte megkötött kezét, az a zsineg, mely kezét a lábával összekötötte, megfeszült. Lábujjhegyre állva ezt a kötelet a tört üveg éles végéhez nyomta. Néhány húzással sikerült elvágnia. Ha megkötözött kezét ugyanúgy akarta felszabadítani, vigyáznia kellett, hogy meg ne sértse magát. Ez is sikerült. De a keze még vörös és dagadt volt, csuklója csak lassan engedett zsibbadtságából.

Letört üvegdarabbal lábának kötelékeit is elfűrészelte, egy perc múlva szabad volt. Szabad, de egy bezárt szobában. Az ablaktáblák első pillantásra nem látszottak legyőzhetetlen akadálynak. Szerszám híján lábbal kellene betörni azokat, ám ekkor észrevette, hogy vasból vannak.

Jonathan Danton apja annyira félt a betörőktől, hogy a földszint valamennyi ablakát ilyenekkel látta el. A menekülés egyedüli útjának az ajtó látszott, de az is erősebb volt, sem hogy benyomhatta volna.

A kulcslyukon keresztül hallgatózott, de nem hallott semmit. Lassanként elenyészett a világosság és beállt az éjszaka. Tudta, hogy a gép nemsokára elindul. Ez a gondolat csaknem megőrjítette. Elvetve minden óvatosságot, többször belerúgott az ajtóba. De a kemény fa ellenállt a súlyos csapásoknak. Ekkor kintről egy hang szinte megállította szíve dobogását.

Eunice éles sikoltása hangzott. Jim kétségbeesetten újra meg újra nekirontott az ajtónak, de az meg sem moccant.

Hirtelen újabb kiáltást hallott a kert felől. Odarohant az ablakhoz és fülelt.

– Jön a rendőrség! – kiáltotta lihegve Fuentes. Jim látta, ahogy holtfáradtan eltámolygott az ablak előtt, hallotta, ahogy Digby dühösen rárivall. Lábdobogás hangzott, azután csönd lett.

Jim kabátja ujjával megtörölte izzadó homlokát. Kétségbeesetten nézett körül, hogyan szabadulhatna? A kandalló! Szemébe ötlött a régimódi, nagy, négylábú vasrostély a tűzhely nyílásában. A rozsdás vasat könnyen föltépte helyéről. Kétszer belevágta az ajtóba. A második ütés nyomán nyílás támadt. Jim kibújhatott a teraszra.

Amint a ház sarkához ért, repülőgépmotor zúgott a fülébe s egy lövés harsogta túl a zajt. Átugrott a terasz korlátján, s lefutott a kertbe. Szemébe tűnt az egyre távolodó gép.

– Istenem! – jajdult fel Jim, mikor feje fölött a zúgó repülő lassan eltűnt az alkonyodó égen.

A földön is megpillantott valamit. Ott, ahonnan Digby felrepült, a magas fűből bágyadtan kéz nyúlt föl, tehetetlenül visszahullt a földre. Jim odarohant. Egy pillanat múlva már ott térdelt Fuentes mellett. Az utolsó perceit élte.

– Rám lőtt, uram –, lihegte Fuentes – pedig a barátom volt. Csak arra kértem, vigyen biztosabb helyre . . . s ő rám lőtt!

Még élt, mikor a rendőrség megérkezett. Velük jött Septimus Salter is, s mint békebíró, jegyzőkönyvbe vette a haldokló vallomását.

– Digby Groat lógni fog ezért – mondta az ügyvéd. Jim nem válaszolt. Megvolt a maga véleménye arról, miképpen fogja Digby Groat életét befejezni.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Az ügyvéd röviden elmondta, hogy került ide. Jim rosszkedvűen hallgatta.

– Azért jöttem a rendőrséggel, mert jól ismerem ezt a helyet – Salter aggódva nézett Jimre. – De borzasztó rossz színben van, Steele. Nem feküdne le egy kissé aludni?

– Úgy érzem, addig nem alhatok, míg rá nem teszem a kezem Digby Groatra. Mit írnak az újságok? Mondja, kérem! Hogyan állapították meg Villa személyazonosságát?

– Egy nyugtáról, amit a zsebében találtak – felelt Salter. – Úgy látszik, Villa Digby Groat megbízásából, megvette Maxilla, a brazíliai hazárdjátékos jachtját, a Pealigot.

Jim felkiáltott.

– Tehát oda menekült! Hol van most az a jacht?

– Hát én is igyekeztem megtalálni –, felelt az ügyvéd a fejét rázva – senki sem tud róla. Néhány napja elhagyta Le Havret, de az úticélját nem közölte. Annyit kiderítettünk, hogy nem kötöttek ki angol kikötőben. A Lloyd-iroda biztosan tudna róla, mert minden hajó, akár jacht, akár személyszállító vagy teherhajó, értesíti útjáról a Lloydot.

– Tehát a jachtjára menekült – ismételte Jim.

– De most mégiscsak egy kikötőben lehet – vélte az öreg Salter. – Telefonálhatunk minden helyre . . .

Jim fejét rázva szakította félbe az ügyvédet.

– Bronson a vízre fog leszállni és elsüllyeszti a gépet. Ez egészen egyszerű. Én is megtettem már néhányszor. Nem jár veszéllyel, ha az utasokon mentőöv van és nincsenek az üléshez szíjazva. Miért nem jöttek előbb, Salter úr!

Nyugtalanul járkált a vendéglő kényelmes termében, ahol a beszélgetés folyt.

– Bocsásson meg, kis időre visszavonulok, gondolkoznom kell – szólt Jim.

Az ajtóban visszafordult.

– Hogy semmi időt se veszítsünk, ügyvéd úr, van valami összeköttetése a tengerészeti hivatallal? Szeretnék kölcsönkapni egy hidroplánt.

Salter gondolkozva nézett rá.

– Ezt megszerezhetem – szólt. – Azonnal telefonálok az Admiralitásra. Megpróbálok az első lorddal beszélni. Mindent meg fog tenni, hogy segítségünkre legyen.

Míg az ügyvéd telefonált, Jim gyorsan evett valamit. Az izgalmak kimerítették és kétségbeesett volt.

Az a tudat, hogy a törvény keze előbb-utóbb utoléri Digby Groatot, nem nyugtatta meg. Ha Eunicet megmenthetné, azt se bánná, ha Digby elmenekülne. Kezét se emelné fel, hogy meggátolja. Az se zavarná a boldogságát, ha magával vinné a lány vagyonát is.

De Eunice ennek a gonosztevőnek a keze között van – ez a gondolat elviselhetetlen volt a számára.

A helybeli rendőrfelügyelő meghívta őket Masters kihallgatásához a közeli kis börtönbe. Salter még nem fejezte be a telefonbeszélgetést, így csak Jim ment át a falu utcáján. A hatalmas embert nyomorult állapotban találta.

– Tudtam, hogy ide juttat! – jajgatott. – Feleségem és három gyermekem van, és még egy orvvadászat bűnét sem követtem el. Nem szólna egy pár szót az érdekemben, uram?

Jim nem volt jókedvében, de ez a kérés mulattatta.

– Én csak annyit mondhatok, hogy megpróbált megfojtani – szólt. – Nem hiszem, hogy ez a hasznára lenne.

– Esküszöm, hogy nem azt akartam, – mentegetőzött az ember. – Megparancsolta, hogy a vállára dobjam a hurkot. Szerencsétlenségemre elcsúszott. Honnan tudtam volna, hogy az a hölgy nem az ő felesége. Azt mondta, hogy ön meg akarja szöktetni.

– Ilyen hazugságokat akart elhitetni magával? – szólt Jim.

– Igen. Meg is mondtam Mr. Groatnak, hogy nem lá-

tok jegygyűrűt a hölgy ujján, de ő biztosított, hogy már megesküdtek és tengeri útra viszi a feleségét.

– Tengeri útra?

Masters bólintott.

– Igen, azt mondta, uram. És még azt is, hogy a feleségének a fejével van valami baj, s a tengeri utazás jót fog neki tenni.

Jim alaposan kikérdezte Masterst, de újabb felvilágosítást nem kapott. Masters nem hallott sem a gőzhajóról, melyen Digby és a „felesége" utazni akartak, sem a kikötőről, ahol hajóra szálltak.

– Azt hiszem, ez az ember csak bűnbakja Digby Groatnak, nem cinkostársa – szólt Jim a rendőrfelügyelőhöz, mikor kiértek az utcára –, hagyják futni.

A rendőrfelügyelő a fejét rázta.

– Fogva kell tartanunk, míg be nem fejezzük a nyomozást. Ha elgondolom, hogy ilyen bűnügy történt jóformán az orrom előtt, és nem láttam belőle semmit! – fakadt ki haragosan.

Jim szomorúan mosolygott.

– Ugyanez történt velünk is, felügyelő úr, s mi is vakok voltunk. Sokkal inkább, mint ön!

*

Újabb adag a fecskendőből, s Eunice újra engedékennyé vált. Tudta, hogy hiábavaló minden ellenállás. Digbynek elég ideje volt, hogy az átkozott tűt a karjába szúrja.

Először küzdött és sikoltozott, mikor a tű hegye a karjához közeledett. Ezt a kiáltást hallotta Jim.

– Magával megyek, ígérem, semmi kellemetlenséget nem okozok, csak tegye el ezt a borzalmas szerszámot – kérte Eunice.

De az idő sürgetett, s könnyebbnek látszott a menekülés, ha a lány ellenállásra képtelen.

A légcsavar már forgott, amikor beszálltak a gépbe.

– Még van hely az én számomra is, uram. Kell, hogy legyen még egy hely!

Digby hátranézett és a spanyol dúlt arcát pillantotta meg.

– Nincs már hely, Fuentes. Már megmondtam. Meneküljön, ahogy tud.

– Magukkal akarok menni!

Digby rémületére a kétségbeesett ember belekapaszkodott az ülés szélébe.

Minden pillanat veszélyt jelentett, s Digby izgalmában előrántotta a pisztolyát.

– Eressze el, vagy lövök!

Fuentes nem mozdult.

Hangok hallatszottak az útról, és Digby rémületében elsütötte a fegyvert. Látta, hogy esik vissza az ember, s izgatottan kiáltott Bronsonnak: – Gyerünk, gyerünk.

Eunice megdermedt a rémülettől. Digby Groat borzasztó változáson ment át. Percek alatt omlott össze, eltorzult az arca, akár egy gutaütöttnek.

Eunice már elhitte, hogy ez történt, de a férfi lassan összeszedte magát.

Embert ölt! Ez a gondolat rémülettel töltötte el Digby Groatot. A következményektől való félelem majd megőrjítette. Embert ölt! Ordítani tudott volna erre a gondolatra. Ő, aki olyan gondosan vigyázta eddig a törvényt. Veszélyben hagyta még a társait is, csakhogy saját maga biztos révbe jusson. Most menekülhet az igazságszolgáltatás emberei elől, akik nem nyugodnak, míg kézre nem kerítik.

És ez a lány itt mellette mindent látott és tanúskodni fog ellene a bíró előtt! Fel fogják akasztani! Ahogy Jim Steele megjósolta. Egy másodperc alatt cikázott át az agyán mindez, mielőtt a gép elhagyta volna a földet. De a hideg levegő zúgása és a repülés kellemes érzése lassan visszaadta a nyugalmát.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Egyszerűen azt fogja mondani, hogy Bronson ölte meg Fuentest. Bronson, aki most megmenti: aki szükség esetén életét adta volna érte. Erre az emberre akarta Digby hárítani az egész felelősséget.

A gép biztosan szállt, a motorok hibátlanul működtek. Éjszakára szél támadt, s a szárnyak kissé himbálóztak. A leányt rosszullét fogta el, de erős akarattal uralkodott magán, később ez a kellemetlen érzése is megszűnt.

Feltűnt a tenger. A világítótornyok fénye hol jobb, hol bal felől villant fel. Bristol ragyogó, fényes szövedéke balról maradt el. A folyamon és torkolatán apró fénypontok csillogtak. A Bristol-csatorna északi partja fölé repültek, majd nyugat felé, a part mentén haladtak, végül délnek fordultak hirtelen. A parti fénysáv elmaradt mögöttük.

Húsz perccel később Bronson elsütötte a jelzőpisztolyt. A ragyogóan felívelő zöld fényt csaknem azonnal hasonló fogadta a tenger felől. Digby szorosabbra fűzte a lány mentőövét, s a magáét is megerősítette.

– Nézze meg a mentőövemet –, kiáltotta Bronson a telefonba és Digby előrehajolva szorosabbra fűzte az övét a pilóta derekán. Sokáig babrált vele, egy másik szíjat is használt a biztonság kedvéért.

A repülőgép siklórepüléssel szállt le. A fény még egyre égett. A jacht kecses körvonalai lassan kibontakoztak a mélyben, s a zöld és vörös fények is föltűntek a fedélzeten.

Nagy körökben szálltak alább és alább, végül már egész alacsonyan keringtek a hajó fölött. Bronson ekkor leállította a motort, s a gép – alig ötven méternyire az értük küldött csónaktól – vízre ereszkedett.

A következő pillanatban süllyedni kezdett, s ők a vízbe

kerültek. A lányt különös érzés fogta el, de szerencsére a víz szokatlanul meleg volt.

Kiabálást hallott, hátrafordult, de Digby megragadta a karját.

– Maradjon szorosan mellettem –, mondta remegő hangon – a sötétben könnyen eltévedhet. – De Eunice tudta, hogy csak magára gondol.

Hirtelen fény gyúlt a közeledő csónakon, s a világosságban önkéntelenül körülnézett.

– Hol van Bronson? – kérdezte.

A repülő eltűnt. Digby egy pillantással se kereste, s a kérdésre sem felelt. Mihelyt elérte a csónakot, belekapaszkodott; egy perc múlva mind a ketten szárazon voltak. A kis csónakban barna képű legények ültek; a lány először japánoknak nézte őket.

– Hova lett Bronson? – kérdezte újra rémülten, de Digby most sem válaszolt. Mozdulatlanul ült, és kerülte a lány tekintetét.

Sikoltani szeretett volna. Bronson elsüllyedt a repülőgéppel! A pilóta övét erősítette meg Digby úgy, hogy hozzácsatolta az üléshez. Mégpedig oly szorosan, hogy Bronson nem bírt menekülni.

Digby volt az első, aki a fehér fedélzetre lépett. Azután hátrafordulva, kezét nyújtotta a lánynak.

– Isten hozta a Pealigon –, szólt gúnyos hangon.

Eunice ebből is láthatta, hogy az előbb nem a félelem vette el a szavát. Csak utálattal nézhetett erre az emberre.

– Isten hozta a Pealigon, kis menyasszonyom –, szólt újra Digby; s Eunice érezte, hogy ez az ember, aki hidegvérrel megölte két társát, neki se kegyelmezne.

Fehérruhás pincérlány közeledett hozzá, Eunice nem értette milyen nyelven beszél. Csak sejtette, hogy kabinjába akarja kísérni. Egyelőre örült, hogy megszabadul Digby társaságától. Sietve indult a lány után, s rózsafával burkolt folyosón át kabinjába ért. Bármennyire lehangolta, hogy itt a hajón Digby Groat tehetetlen foglya, a kis helyiség pazar berendezése mégis meglepte.

A gazdag brazíliai tobzódott a fényűzésben. Egész vagyont költhetett a hajójára.

A négyszögletű szalon a jacht teljes szélességét kitöltötte. Régi kastélyablakra emlékeztető hajóablakokon ömlött be a világosság.

A fülke egyik oldalán selyemmel borított nagy dívány, a másikon – rózsaszín selyemfüggöny, mögötte ezüstös ágy állt. A mennyezet kazettáiból szép arcú szobrok néztek alá; kezükben fáklya alakú lámpák szórtak vöröses fényt. Ez a helyiség asszonynak épült. Eunice kíváncsi volt, van-e a hajón rajta kívül más nő is.

Kérdezősködni próbált, de a kiszolgálólány nem tudott angolul.

A lakosztály teljes volt. Súlyos selyemfüggöny mögül kis lakószoba, onnan egy fürdőszoba nyílt. Asszony számára készült –, gondolta Eunice. Pedig Maxilla a maga kényelmére rendezte be így.

Az ágyra ruhát és fehérneműt készítettek. Minden vadonatúj volt, Digby Groat nem feledkezett meg semmiről.

Elbocsátotta a kiszolgálólányt, bereteszelte az ajtaját és ruhát váltott. Mióta a Grosvenor Squaret elhagyta, harmadszor öltözött át tetőtől talpig.

A hajó már teljes sebességgel haladt. Eunice érezte a gépek zakatolását, lassú hánykódást a hullámzó tengeren. A Pealigo a legjobb felépítésű, leggyorsabb jachtok egyike volt.

Alighogy a lány befejezte az öltözködését, kopogtak.

Ajtót nyitott: a küszöbön Digby állt.

– Jó lenne, ha feljönne a vacsorához –, mondta. Megint a régi volt. Az átélt izgalmak nyoma sem látszott az arcán: tökéletesen uralkodott magán.

A lány riadtan vissza akarta zárni az ajtót, de Digby nem alakoskodott tovább. Durván karon ragadta és kivonszolta a folyosóra.

– Amíg ezen a hajón lesz –, mondta – engedelmeskednie kell. Itt én vagyok az úr, és nincs semmi okom, hogy tovább udvariaskodjak magával.

– Aljas bestia! – szitkozódott a lány. Digby nevetett.

– Ne higgye, hogy nő lévén bármit büntetlenül megtehet. Legyen esze, jöjjön föl az ebédlőbe.

– Nem akarok enni!

– Akár akar, akár nem, feljön velem az ebédlőbe!

Rajtuk kívül senki sem ült az asztalnál. Sötétbőrű pincér szolgálta ki őket. Mint a lány szobája, ez a terem is pazarul volt berendezve: gyönyörű csillárok, virágdíszek, márványkandalló. Az egész hajó kicsiny úszó palotának látszott.

Kitűnő ételeket szolgáltak fel, Eunice mégis úgy érezte, megfullad, ha egyetlen falatot is lenyel.

– Egyen –, mondta Digby, s hozzálátott a leveshez.

Eunice a fejét rázta.

– Ha makrancoskodik, kedvesem, találok rá módot, hogy megtegye, amit akarok –, mondotta szemhunyorítva. – Ne felejtse ezt el –, előhúzta a zsebéből a gyűlöletes kis fekete dobozt és az asztalra tette. – Ettől bizonyosan engedelmeskedni fog.

Digby mosolyogva nézte, hogy a lány megadóan fogja a kanalat és enni kezd.

Első pillanatban maga is meglepődött, hogy étvágyat érez: a húst és a tésztát már nem is utasította vissza. Csak a pohárba öntött borhoz nem nyúlt. Digby nem is erőltette.

– Maga igazán esztelen, Eunice –, mondta, azután anélkül, hogy engedelmet kért volna, szivarra gyújtott. Hátradőlve, szakértő szemmel nézegette a lányt. – Gyönyörű élet vár magára, ha okos lesz. Mit törődik annyit azzal a Steele-lel? Szegény ördög, egy árva fillérje sincs.

– Ne felejtse el, Mr. Groat, nincs szükségem pénzre. – Ha ez az ember Jimet emlegette, a lány utálata fokozódott. – Megvan még a vagyonom, maga eddig nem tudta egészen ellopni. Ha elfogják és lecsukják, visszakapom azt is, ami a maga kezére jutott. Ezt a jachtot is, ha csakugyan a magáé.

Ez a felelet megnyugtatta Digbyt.

– Szeretem a szellemes embereket. Nem tud felbosz-

szántani, kedves Eunice. Örülök, hogy szereti a jachtunkat. A mézesheteket itt fogjuk tölteni.

A lány nem válaszolt.

– Ha tudná, mennyire szeretem! –, feléje hajolt az asztalon át. Kezét kezébe fogta és sóváran nézett rá. – Az életemet adnám érte, a lelkemet tenném rá, hogy maga boldog legyen. Ez sem változtat az érzésein?

– Nem, Groat úr. Sosem éreznék másképp. Hálára csak azzal kötelezhet, ha a legközelebbi kikötőben partra tesz engem.

– Mi lesz akkor velem? – kérdezte Digby hidegen. – Legyen olyan okos, Eunice, mint amilyen szép. Értse meg ezt végre. Amíg magamnak a legcsekélyebb reményem van a boldogságra, nagyon örülnék, ha magát is boldoggá tehetném, de elfogatni magamat és akasztófára jutni –, ehhez semmi kedvem nincsen.

Remegett az izgalomtól és haragudott is önmagára. Elárulta félelmét és gyöngeségét. Gyűlölte a lányt is, mert ezt észrevette.

– Merre megyünk? – kérdezte Eunice.

– Dél-Afrika felé. De a rendes útvonaltól eltérő irányban. Ha Írország partjait elhagytuk, hajósnyelven szólva a nyugat-indiai utat választjuk. Csak ezer mérföldnyire Lond Islandtól fordulunk dél felé. Így elkerülhetjük az amerikai hajókat, de azt is, hogy . . .

Ebben a pillanatban hajóstiszt lépett a terembe –; Eunice úgy sejtette: a kapitány – kabátujján három aranysáv látszott. Nem tartozott a délceg hajósok közé. Alacsony termete, béna lába, pergamenszerű arcbőre, sörtés, fekete haja még jobban meggyőzte a lányt, hogy japán hajóra került.

– Engedje meg, hogy bemutassam a kapitányt –, szólt Digby –, jó lenne, ha megbarátkoznának.

Eunice elcsüggedt. Ezzel a jelentéktelen emberkével aligha fogják megérteni egymást. Barátságról hogy lehetne szó közöttük . . .

– Mi újság, kapitány? – kérdezte Digby portugálul.

– Táviratot kaptunk. Gondoltam, jó lesz, ha ön is elolvassa.

– Meg is feledkeztem róla, hogy távírónk is van –, szólt Groat, ahogy átvette a sürgönyt.

A szöveg tele volt hibával, az angolul nem tudó brazil jegyezte le. Ennyi volt:

„Minden nyugat vagy dél felé haladó vagy Angliába visszatérő hajónak. Tartsák szemmel a Pealigo jachtot. Értesítést kérünk a helyzetéről és a sebességéről. Rite rendőrfelügyelő, Scotland Yard."

Eunice nem értette, amit beszélnek; de látta, hogy Digby a homlokát ráncolja. Sejtette, hogy rossz hírt kapott, s ami Groatnak kellemetlen, az neki csak jó lehet! Ettől kissé felderült.

– Jobb lesz, ha aludni megy, Eunice –, mondta Digby –, még tárgyalnom kell a kapitánnyal.

Eunice fölkelt, de csak a kapitány emelkedett fel vele együtt.

– Üljön le –, mondta Digby nyersen –, maga nem azért van a hajón, hogy a feleségemmel udvariaskodjon.

Az utolsó szavakat már nem hallotta a lány. Amilyen gyorsan csak tudott, visszatért a szobájába.

Amint becsukta az ajtót és keze a reteszt kereste, rémülten vette észre, hogy míg ő vacsorázott, valaki járt a kabinjában. A retesz nem volt a helyén és az ajtókulcs is eltűnt a zárból!

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Eunice rémülten meredt az ajtóra. Nem tévedett: a reteszt valaki eltávolította, a fában még látszott a kihúzott csavarok nyoma.

A Pealigo egyre jobban hánykódott: Eunice alig bírt megállni a lábán. Azért körüljárta a kabint – asztalt, széket, ami elmozdítható akadt feltorlaszolta az ajtó elé. Átkutatta a fiókokat is valami fegyverért, de csak egy aranyhátú kefét talált. A gazdag Maxilla felejthette ott. A fürdő- és lakószobában is hasztalan kutatott.

Órák hosszat ült a széken. Figyelte az ajtót, de senki sem próbált benyitni hozzá.

Időnként harangszót hallott a fedélzet felől. Éjfél volt. Mikor lép be majd Digby?

Digby Groat ebben a pillanatban vacogó foggal, sápadtan ült a távíró szobában. A legfrisebb üzenetet olvasta. A sürgöny egy része rejtjeles volt, nyilván a közelben cirkáló hadihajóknak szólt. A nagyobb részt azonban angolul fogalmazták. A következőképpen hangzott:

„Minden hajó kapitányának és főtisztjeinek. Őfelsége hajóparancsnokainak, Nagy-Britannia és Írország békebíráinak és rendőrtisztjeinek: Fogják el és tartóztassák le Digby Groatot. Magassága: 170 cm, izmos termetű, barnabőrű; kis fekete bajuszt visel, most talán leborotválta. Beszél spanyolul, francia, portugál nyelven. Orvosi tanulmányokat végzett. Valószínűleg a Pealigo jachton utazik. Szándékos emberölés és betörésre való szövetkezés miatt körözik; Salter londoni ügyvéd 5000 font jutalmat fizet annak, aki letartóztatja. Valószínűleg vele utazik a 22 éves Dorothy Danton is, akit erőszakkal visz magával. Groat felfegyverzett, veszedelmes ember."

A Pealigo kis kapitánya kivette a szivart a fogai közül, egy ideig figyelmesen a hamut nézte; azután odasandított a távírász mellett ülő sápadt emberre.

– Nézze uram – mondta udvariasan –, az én helyzetem nagyon nehéz.

– Azt hittem, nem tud angolul –, szólalt meg végre Digby.

A kapitány elmosolyodott.

– Ahhoz, uram, eleget tudok, hogy megértsem, mire az 5000 font jutalom. Ha én nem is tudnék, a távírászom megmagyarázta volna, mit jelent az üzenet.

Digby fagyosan tekintett föl.

– S most mit akar tenni? – kérdezte.

– Ez attól függ, hogy ön mit akar tenni. Nem vagyok senki árulója, szívesen tennék önnek szolgálatot. De felfoghatja, milyen kellemetlen helyzetbe hoznám magam, ha az angol rendőrség körözése ellenére elősegíteném a szökését. Pedig higgye el, nem vagyok akadékoskodó –, szólt vállvonogatva. – Senor Maxilla sok olyan dolgot tett, ami fölött szemet hunytam. Csakhogy az mind nőügy volt –, gyilkosság soha.

– Nem vagyok gyilkos! –, kiáltotta Digby indulatosan. – Maga pedig engedelmességgel tartozik nekem. Megértette?

Felugrott és fenyegetően a brazil elé állt. Az tökéletesen nyugodt maradt. Pedig Digby kezében revolver csillogott.

– Vagy pontosan végrehajtja a rendelkezéseimet, vagy... meglátja a következményeket!

A Pealigo kapitánya újra szivarja nézésébe merült. Digbyt Bronsonra emlékeztette, s összerezzent a kellemetlen emlékre.

– Nem először fenyegetnek revolverrel –, szólt hidegen a kapitány. – Valamikor, amikor még fiatal voltam, rám lehetett ijeszteni így; de ma már nem vagyok fiatal. Családom van Brazíliában, annak az eltartása sokba kerül; őértük járom a tengert, s táncolok a gazdáim füttye szerint. Máskülönben kevés a fizetésem, annyiért nem lennék akárki kutyája. Ha lenne százezer fontom, uram, vennék magamnak egy ültetvényt. Letelepednék, boldog és csöndes ember lenne belőlem, amíg csak élek.

A csöndes szót nyomatékosan ejtette ki Digby, hogy értette a célzást.

– Nem tehetné meg ezt százezer fontnál valamivel kevesebbért is? – kérdezte a kapitánytól.

– Nekünk hajósoknak van elég időnk a gondolkodásra: alaposan megfontoltam a dolgot. Úgy számítom, százezer font kellene ahhoz, hogy nyugalomba vonulhassak.

Egy pillanatra elhallgatott, azután folytatta.

– Ezért haboztam a kitűzött jutalom hallatán. Ha százezer fontot ígérnek, könnyebben határoztam volna.

Digby dühösen fordult feléje.

– Beszéljünk nyíltan! Százezer fontért hajlandó biztos helyre vinni; különben visszatér valamelyik kikötőbe és átad a hatóságoknak.

A kapitány vállat vont.

– Nem mondtam ezt, uram. Csak megemlítettem a magam dolgát. Örülnék, ha érdeklődne iránta. Az úr szeretne boldogan és nyugodtan élni Brazíliában a szép hölggyel, akit a hajóra hozott. Az úr nem szegény ember, s ha a szép hölgy örökölni fog, még gazdagabb is lehet.

Benézett a távírász. Szeretett volna már bemenni a kabinjába, de a kapitány egy fejmozdulattal visszaparancsolta. Halkabban folytatta:

– Gondolja, nem mondhatnám azt annak a fiatal hölgynek: „Kisasszony, ön nagy veszélyben forog és magam is könnyen elveszíthetem a szabadságomat. Mit fizetne, ha őrt állítanék az ajtaja elé, Digby Groat urat pedig bilincsbe veretném és biztos helyre csukatnám?" – Nem gondolja, uram, hogy megadná a százezer fontot? Tán a vagyona felét is ide ígérné.

Digby hallgatott.

Ez már nyílt és határozott fenyegetés volt. A kis brazil kereken kimondta, mi a követelése.

– Jól van. – Digby leszállt az asztal sarkáról. Lesütött szemmel néhány pillanatig mintha töprengett volna.

– Megfizetem –, szólt azután.

– Várjon csak, uram –, mondta a kapitány –, hallgassa meg a másik lehetőséget is! Tegyük fel, hogy jót akarok

annak a hölgynek, vagy legalábbis ezt állítom. Felajánlom a segítségemet és valamelyik kikötőben partra teszem. Így talán mi ketten még a jutalmon is osztozkodhatnánk.

– Nem mondok le a lányról –, mormolta Digby a fogai közt. – Ezt verje ki nyugodtan a fejéből! És azt is, hogy engem bilincsbe veret! Az ördögbe, ha gondoltam volna, hogy ez a szándéka . . . – Dühösen nézett a kis emberre. A kapitány mosolygott.

– Kinek lehetnek ilyen szörnyű éghajlat alatt más gondolatai? – mondta hanyagul. – Hozza el a pénzt a kabinomba holnap, vagy inkább még ma –, tette hozzá elgondolkozva.

– Holnap megkapja.

A kapitány vállat vont, nem akarta tovább erőltetni a dolgot. Digby magára maradt a gondolataival.

Úgy érezte, még van reménye: nem is egy. Ki bizonyíthatná rá, hogy megölte Fuentest? A jachtot sem csíphetik el, ha a kijelölt úton halad. Még Eunice is ott van a kezében. Ajka megrándult, arcába hirtelen vér szökött. Eunice! Végighaladt a fedélzeten és letért a folyosóra. A lány kabinja előtt egy barnaképű, szélesvállú legény állt. Amint meglátta a hajó tulajdonosát, sapkájához emelte ugyan a kezét, de nem moccant a helyéről.

– Menjen az utamból –, mondta Digby türelmetlenül –, be akarok menni.

– Nem lehet –, felelte a matróz. Digby tajtékzott a dühtől. – Ki rendelkezett így?

– A kapitány.

Fölsietett a lépcsőn, hogy megkeresse a parancsnokát. A hídon akadt rá.

– Mit jelent ez? – kezdte, de a kapitány leintette, és Digby felpillantva a tengeren átsuhanó fehérfényű sugarat pillantotta meg.

– Hadihajó –, mondta a kapitány –, talán gyakorlatozik, de lehet, hogy minket keres.

Parancsokat osztogatott, és a hajón hirtelen minden fény kialudt. A Pealigo félkörben megfordult és visszaindult abba az irányba, ahonnan jött.

– Kerülőt kell tennünk, hogy előbbre jussunk –, magyarázta a kapitány. Digby rémületében már el is felejtette a lány ajtaja előtt álló őrt.

A fénykéve kutatva villant fel jobbra és balra tőlük, de a Pealigot mindig elkerülte. A széles fehér sugár most éppen arra a helyre tűzött, ahol a jacht az imént megfordult. Alig néhány méternyire volt csak tőlük.

– Merre megyünk most? – kérdezte Digby bosszúsan.

– Tíz mérföldet visszafelé. A hadihajó és az ír partok közt talán kisiklunk. Írország arra van. – A láthatár felé mutatott, ahol egy világítótorony fénye villant föl, s rögtön el is tűnt.

– Így időt vesztünk –, mondta Digby szemrehányóan.

– Kisebb baj az időveszteség a szabadság elvesztésénél. – bölcselkedett a kapitány.

Digby a korlátba kapaszkodott: érezte, hogy csökken a bátorsága, amint a hadihajó fénye megint körbesiklott. Most is szerencséjük volt. Lehet, hogy csak egy gyakorlatozó cirkáló, ahogy a kapitány gondolta. De a felhívásra kutatásokat is végzett.

Alighogy kijutottak a veszedelmes zónából, Digbynek eszébe jutott, miért is jött a parancsnoki hídra.

– Miért állíttatott őrt a kisasszony ajtaja elé?

A kapitány a brit tengerészeti térkép fölé hajolt. Csak a megismételt kérdésre válaszolt. Akkor hirtelen fölegyenesedett.

– A kisasszony jövője tökéletesen attól függ, hogy kitűnőséged teljesíti-e ígéretét – mondta hazája fellengzős nyelvén.

– Hiszen megígértem.

– De még nem teljesítette.

– Talán kételkedik a szavaimban?

– Nem kételkedem, de így mégsem érthetjük meg egymást. Ha a kabinomba hozza a kért összeget, elintézhetjük az ügyet.

Digby egy ideig gondolkozott. A fenyegető veszély csillapította Eunice iránti érdeklődését: Nem érzett semmi okot a sürgős fizetésre. Hátha mégis elfogják? Akkor a

pénzét hiába dobta ki. Kapzsiságában eszébe sem jutott, hogy akkor úgyis mindene odavész . . .

Lement a fedélzetről. Kabinja kisebb és egyszerűbb berendezésű volt, mint Eunice-é. Karosszékét kis íróasztala elé tolva leült. Ahogy az órák múltak, megváltozott az elhatározása is. Meglehetősen távolinak tűnt a veszély, Eunice viszont közel volt. Komoly baj esetén, úgyis minden Eunice-el együtt elveszne a számára. A pénze is csak annyit érne, mint az ablakához csapódó tajték.

Íróasztala mögött kicsiny, erős páncélszekrény állt. Felnyitotta, és kivette a nagy pénzesövet. Az egyik zsebből jókora halom papírpénzt rakott az asztalra. Ötezer dolláros bankjegyek voltak. Leszámolt belőlük negyvenet, a többit visszarakta a bőrzsebbe, az övet pedig újra a szekrénybe zárta.

Fél hat volt, s a kabin ablakain át már szürkület derengett. A pénzt zsebre gyűrte, s elindult a kapitányhoz.

Reszketett a hajnali hideg szélben. A furcsa kis brazil kabátjába burkolva, feltűrt gallérral állt a parancsnoki hídon. Rosszkedvűen bámult a szürke víztükörre. Digby szó nélkül elébe állt és kezébe nyomta a bankjegycsomót.

A brazil rápillantott a pénzre. Gépiesen megszámolta és zsebébe csúsztatta.

– Kegyelmességed igazán nagylelkű –, csak ennyit mondott.

– Rendelje vissza az őrt –, szólt Digby nyersen.

– Várjon itt –, mondta a kapitány és lement a kabinokhoz.

Néhány pillanat múlva visszatért.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Hajnali egy óra volt, mikor Eunice lépéseket hallott az ajtaja előtt. Azt hitte, Digby az. Pedig Groat a szobájában ülve a jövendő esélyeit latolgatta.

A kilincs lenyomódott, s az ajtó résnyire kinyílt. Jobban nem lehetett benyomni nesz nélkül a torlasz miatt. Eunice dermedt arccal, kétségbeesetten látta, hogy a nyílás egyre tágul.

– Ne ijedjen meg, kérem –, szólt odakint egy hang.

Talpra ugrott. Mégsem Digby! S jöhet-e rosszabb?

– Ki az? – kérdezte.

– Én vagyok, a kapitány –, felelte a látogató rossz angolsággal.

– Mit akar tőlem?

– Beszélni szeretnék önnel, kisasszony; de rakja el onnan azokat a bútorokat, két legényem különben is könnyen félretolná.

Közben már néhány hüvelyknyire tágította a rést. Eunice szomorúan megállapíthatta, hogy a torlasz nem sokat ér. Eltolta a bútorokat. A kis kapitány mosolyogva, sapkáját a kezében tartva lépett be. Becsukta maga mögött az ajtót.

– Bocsásson meg, kisasszony –, szólt udvariasan. Segített a bútorokat helyükre rakni. Azután kinyitotta az ajtót és kitekintett a folyosóra. Eunice a szobának háttal termetes matrózt pillantott meg: őr is állt a szobája előtt.

Szerette volna tudni, miért állították oda; nemsokára megtudta a kapitánytól.

– Asszonyom –, mondta leírhatatlanul különös hangsúllyal –, én csak egyszerű, szegény hajósember vagyok. Ezt a kockázatos mesterséget nyomorult kétszáz milreis havi bérért űzöm. De ha szegény vagyok is, alacsony sorból is származom, szívem azért van! – mellét veregette. – Nem viselném el, hogy egy nőnek bántódása essen.

Eunice izgatottan várta, mi következik: felkínálja-e, hogy jó pénzért elárulja a gazdáját. Örömmel megadta volna az árat, de a kapitány eloszlatta reményeit.

– Groat barátom a gazdám, minden parancsának engedelmeskednem kell; ha Ő azt mondja: menjen Callaóba vagy Rio de Janeiróba, mennem kell.

Megint csalódott tehát. Ám a kapitánynak még volt mondanivalója.

– Mint kapitánynak azt kell tennem, amit rendelnek. De nem tűröm és nem akarom, hogy hölgyet bántalmazzanak. Ugye, megértett?

A lány bólintott. Szívében újraéledt a remény szikrája.

– Magam nem lehetek itt egész nap. Derék matrózaim sem őrködhetnek mindig, hogy kegyednek baja ne essék. Pedig semmiképpen se válnék becsületemre, ha itt a hajómon valaki bántaná.

Az érdemes kapitány nyilván nagyon körültekintően akart eljárni. Olyan megoldást eszelt ki, amely legalább a gazdája iránti felelősség alól feloldhatta.

– Ha az ifjú hölgy elfogadná tőlem ezt, és majd eszébe jutna, hogy jó barátja voltam –, egyebet nem is kívánnék.

A lány halk örömkiáltással ragadta meg a revolvert.

– Köszönöm, nagyon köszönöm, kapitány! – hálásan szorongatta a kezét.

– Gondoljon erre –, mondta a parancsnok, ujját felemelve. – Egyelőre nem tehetek egyebet. Most még a férfi szól az asszonyhoz. De megint a kapitány leszek, akivel más rendelkezik. Ugye érti, hogy ez jelentékeny különbség?

Eunice zavarban volt egy pillanatig: megsejtette, mire gondol.

A parancsnok meghajolt és kiment. Kis idő múlva visszatért.

– Ne rakjon barikádot az ajtó mögé: nem használ semmit. Ez többet ér . . . – jelentősen a revolverre mutatott, és széles mosollyal távozott.

Digby Groat nem tudott erről a látogatásáról. Örült, hogy az őrt eltávolították. Közte és Eunice közt –, akit a

maga hitvány módján mégiscsak szeretett – más akadály nem állt többé, csak a törékeny test gyönge ellenállása.

Kopogtatott. Azzal tetszelgett magának, hogy amíg lehet, megőrzi az udvariassági formákat. Belülről nem hallott választ. Lassan kinyitotta az ajtót és bement.

Eunice a kabin túlsó végében állt. A szalonba vezető ajtó nyitva volt, a selyemfüggönyt is félrehúzták. A lány hátratett kézzel, teljesen felöltözve meredt a belépőre.

– Kedvesem –, mondta Digby, amilyen érzelmesen csak tudta – miért rontja még a szép szemét? Rég ágyban kellene lennie.

– Mit akar itt? – kérdezte Eunice

– Mit akarhat az a férj, akinek ilyen szép felesége van, mást, mit az együttlét gyönyörűségét? – szólt Digby jókedvűen.

– Ne mozduljon onnan –, kiáltott rá a lány, s a parancsoló hang megállásra késztette a férfit.

– Nézze, Eunice –, szólt fejcsóválva – miért ellenkezik? Hiszen ez őrültség. Hallgasson meg, legyen egy kicsit jó hozzám, és nem kívánhat olyat, amit meg ne kapna.

– Nincsen a világon semmi, amit maga adhatna nekem. Kivéve, amit ellopott tőlem –, szólt a lány fagyos nyugalommal. – Mit beszél ajándékozásról! Amije van, minden az enyém.

Digbyt megnémította ez a nagy nyugalom, majd fölnevetett: visszanyerte önuralmát és sötéten lobogó szemmel megint a lány felé indult.

– Ne moccanjon! –, Eunice ezúttal fegyverrel adott szavának nyomatékot.

Digby rémülten meredt a szívének irányzott pisztoly csövére és visszahőkölt.

– Tegye el! – kiáltotta durván. – Tegye le azonnal, maga átkozott! Még elsülhet, hiszen bánni se tud a fegyverrel.

– El is fog sülni –, mondta Eunice. Hangja komoly és határozott volt. A felgyűlt undor és harag most szavakban tört elő belőle. – Tudja meg, Digby Groat, hogy lelövöm, mint egy kutyát és boldog leszek, hogy megtehettem. Ir-

galmatlanabbul le tudnám lőni, mint ahogy maga azt a szerencsétlen spanyolt és szemrebbenés nélkül nézném a vergődését.

– Tegye már el azt a fegyvert! Honnan szerezte? – kiáltotta Digby. – Az istenért, Eunice, ne tréfáljon azzal a pisztollyal! Csak nem akar komolyan lelőni?

– Nem először lőném le örömmel –, mondta Eunice, de az ember alávaló gyávasága láttán, leeresztette a fegyvert.

Digby selyem zsebkendőjével letörölte a homlokát. Térde is reszketett még.

– Ki adta magának a pisztolyt? – kérdezte hirtelen. – Mikor Kenneth Hallból elindultunk, még nem volt meg. Honnan szerezte? Talán valamelyik fiókból? – Az íróasztalra esett a tekintete.

– Miért érdekli? Menjen, Mr. Groat, a kabinomból és hagyjon nekem békét!

– Nem is volt semmi rossz szándékom –, szólt az ember megszeppenve. – Kár volt azt a pisztolyt olyan fenyegetően rám emelni. Csak jó éjt akartam kívánni magának.

– Legalább hat órával elkésett vele. Most azonban menjen.

– Hallgasson rám, Eunice –, kezdte megint Digby Groat s előbbre lépett, de a felemelt pisztoly láttán egy ugrással a folyosón termett.

A lány még hallotta az ajtók csapódását, de ereje fogytán az ágy rézoszlopára dőlt. Minden tagja álom után sóvárgott, de előbb meg akart bizonyosodni, nem fenyegeti-e még valahonnan veszély. Kiment a folyosóra, hogy a külső ajtót elreteszelje. Visszatérve, alig tett két lépést a kabinjában, hátulról két kar fonódott rá, s kicsavarta a kezéből a fegyvert. Digby elhajította a pisztolyt, s magához szorította a lányt.

– Azt hitte, hogy elmentem, ugye? – suttogta s karjába emelve a vonagló, küzdő testet, átvonszolta a szalonba. – Látni akartam, Eunice, még egyszer –, lihegte a fülébe – látni az arcát, gyönyörű szemét, csodálatos ajkát.

Száját a szájára szorította, csókokkal borította, ahol csak érte.

A lány érezte, hogy öntudata már-már homályosodik; a rémület és irtózat megbénította az akaraterejét. Tehetetlenül meredt a fölötte égő két szembe. Megbűvölten, mint a kígyó vergődő zsákmánya.

– Végre az enyém vagy, érted, az enyém. El fogod felejteni Jim Steele-t, mindent el fogsz felejteni, csak azt nem, hogy imádlak –, suttogta Digby. Észrevette, hogy a lány az ajtóra mered. Ő is hátrafordult.

A kis kapitány állt ott csípőre tett kézzel, barna arca merev volt, akár egy maszk . . .

Digby eleresztette a lányt és feléje fordult.

– Mi az ördögöt akar itt? Menjen innen! – rivallt rá.

– Repülőgép van a nyomunkban –, mondta a kapitány –, most fogtuk el egy sürgönyét.

Digbynek leesett az álla: erre nem gondolt.

– Miféle repülőgép?

– „Semmit sem vettem észre. Egyenesen dél felé tartok." – olvasta a kapitány a sürgönyt. – A helyzetét is megadja –, tette hozzá. – Ha pedig Mr. Steele csakugyan délnek tart, hamarosan ránk akadhat.

Digby megtántorodott, arca elfehéredett.

– Steele? – mondta rekedten.

A kapitány bólintott.

– Az az úr, aki az üzenetet küldi. Azt hiszem, jó lenne, ha a fedélzetre jönne.

– Akkor megyek föl, amikor nekem tetszik –, kiáltotta Digby. Egészen elvesztette az önuralmát.

– Lesz szíves, uram, a fedélzetre jönni?

– Majd később felmegyek. Még dolgom van itt.

– Az ott fönt előbbrevaló –, mondta nyugodtan a kapitány.

– Takarodjon! – ordította Digby.

Nem vette észre, hogy a kapitány keze megmozdult. Hirtelen lövés hallatszott; süketítő dörrenés töltötte be a kabint és Digby feje fölött a faburkolatból záporoztak a szilánkok.

Hirtelen nem is tudta, mi történt. Rémülten meredt a brazil kezében a revolverre.

– Éppily könnyen le is lőhettem volna önt –, mondta nyugodtan a kapitány. – Egyelőre ez csak figyelmeztetés volt. Lesz szíves most már a fedélzetre jönni?

Digby Groat engedelmeskedett.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Sápadtan és fáradtan dőlt a hajókorlátra. Komoran nézte a brazilt, miért tolakodott közéjük? Épp amikor egészen magáévá akarta tenni a lányt.

– Remélem –, mordult a kapitányra –, megmondja, mit akart mindezzel, maga disznó!

– Még sok olyat hallhat, ami nem lesz az ínyére.

Digbynek derengett valami.

– Maga adta a lánynak a revolvert?

A brazíliai bólintott.

– Önmagától akartam megmenteni magát, barátom. Egy óra múlva Mr. Steele megpillant bennünket; már most pontosan megmutathatom a térképen, merre jár. Remélem, nem óhajtja, hogy a gyilkosságon kívül mást is felfedezzen önről?

– Az az én dolgom –, felelte Digby Groat. Melle vadul zihált, úgy érezte, megfullad, ha nem öntheti ki felgyűlt indulatát.

– Meg az enyém is. Higgye el, kedves barátom. Mert nem szándékozom egyik angol börtönben sem letelepedni. Angliában nagyon hideg van: nem bírnék ki ott egy telet. Nem, drága barátom, itt csak egy dolgot tehetünk. Egyenesen, teljes gőzzel nyugat felé tartani, így talán még elkerülhetjük a repülőgép figyelmét, ha mást teszünk, végünk van.

– Tegyen, amit akar –, mondta Digby. Hirtelen sarkon fordult és lement a kabinjába.

Legyőzték. Már közeledett a vég. Az egyik fiókból színtelen folyadékkal teli kis üveget vett elő és a tartalmát pohárba öntötte. Az asztalra tette, hogy kéznél legyen. Egyetlen korty, és örökre elalszik tőle. Azzal mindennek vége. Ez megnyugtatta.

De hátha még megmenekülhetnek?! Eunice jutott az

eszébe. Még várhat. Talán még kijátszhatják ezeket a pribékeket. Talán még elérheti azt a földet, ahová sóvárgott. A kapitánytól természetesen nem várhatott el semmi kockázatot. Mindenképpen biztosítani akarja magát – gondolta Digby – és nem is tudta teljesen elítélni ezért.

Mihelyt kint lesznek a nyílt tengeren, távol a hajójáratoktól, a kis brazil egyszerre meg fog változni és akkor . . . Digby megelégedetten bólintott: okos ember a kapitány! Milyen őrültség lett volna a lányt már most egészen birtokba venni.

Eunice úgysem menekülhet előle; egy cél felé, egy irányban utaznak. S lesz még idő, amikor édes beszélgetésben ülhetnek egymás mellett a gyönyörű jacht előfedélzetén.

Okosabbnak kell lennie: nem élhet többé a barlanglakók hódítási módszereivel. Ha egy hétig a közelében élhet a hajón, ha nem korlátozza többet szabadságában, egészen meg fog iránta változni. Hacsak . . . Steele nem nyugszik addig, míg rá nem akad. Ám addig Eunice még jobb belátásra térülhet . . .

Kissé jobb kedvre derült. Az üveget elzárta a szekrénybe és fölment a fedélzetre. Először vette nappal szemügyre a hajót. Ezen a bámulatosan szép jachton a fehér fedélzet tündökölt, mint a hó; a sárgaréz részek villogtak, s a vitorlavászon fehéren izzott a napon. A sétafedélzet sátra alatt nagy nádszékek hívogattak pihenőre.

Végigtekintett a láthatáron: egyetlen hajó sem látszott. A tenger habjai csillogtak a sugarakban s a hajó fehér teste mögött fekete füstpalást röpült. A Pealigo óránként huszonkét csomóval haladt. A kapitány nem mondott valótlant: egyenesen nyugatnak fordultak –, gondolta Digby.

Jobbról a messzeségben szabálytalan bíbor csík húzódott: az ír part. Ez az irány sem volt veszélytelen: találkozhattak New Yorkba tartó gőzösökkel, de csak egy pillanatra tűnt fel a távol-keleti égbolton egy hajó halovány füstgomolya.

Leült az egyik székbe és kényelmesen elnyújtózott.

Megint Eunice jutott az eszébe. S a lány fel is tűnt a fo-

lyosó kijáratánál. Nem vette észre Digbyt, s a korláthoz lépve szinte magába szívta a gyönyörű hajnal frissességét.

Digby csak nézte. Milyen pompás jelenség volt! Még sohasem látott nőt, aki így állt, így mozgott volna. Arcának gyermeki tisztasága, bőre üdesége, karcsú, lányos alakja! Digby megint megállapította, hogy érdemes lesz várni rá.

Eunice hátrafordult, és észrevette őt. Azt hitte, a kabinja felé indul, de meglepve látta, hogy lassan feléje tart.

– Maradjon csak –, szólt a lány –, magam is találok majd széket. Beszélni szeretnék önnel, Mr. Groat.

A férfi csodálkozva nézett rá.

– Arra gondoltam, hogy felajánlhatnék cserébe valamit, ha megváltoztatja a hajó útirányát és partra tesz Anglia valamelyik kikötőjében.

– Mit ajánlhatna fel maga nekem egyebet, mint saját magát?

– Pénzt. Valami csoda folytán azt hiszem, nagy vagyont örököltem, s ha csakugyan így van, tudhatja, hogy ezáltal ön szegény lett.

– No, azért nem lennék éppen koldus, maradna még elég –, mondta Digby szinte jókedvűen. – És ugyan menynyit kínál?

– Felajánlom a vagyonom felét, ha visszavisz Angliába.

– És mit kezdene a másik felével? – kérdezte Digby gúnyolódva. – Megmentene talán vele az akasztófától? Nem, nem, kedves barátnőm, nagyon belebonyolódtam már ebbe. Ez a terv már szóba sem jöhet. De nem leszek többet a terhére. Ígérem, hogy várni fogok, míg célunkhoz érünk. Csak akkor kérdezem meg, akar-e a sorsomban osztozni. Elismerem, hogy az ajánlata nagyon bőkezű, nagyon becsületes. Csakhogy én már túl messze merészkedtem ahhoz, hogy visszatérhessek. Tudom, hogy most gyűlöl, de majd megváltozik a véleménye.

– Téved, sohasem fog megváltozni. Kár a szót vesztegetnem –, szólt Eunice; fölkelt s fejét biccentve menni akart, de Digby elkapta a kezét és visszahúzta.

– Ugye mást szeret, vallja be.

– Szemtelen! Mi jogon meri ezt kérdezni tőlem?

– Nem kérdeztem, megállapítottam. Másvalakit szeret és ez a valaki: Jim Steele. – A lány felé hajolt. – Készüljön fel rá: inkább megölöm magát, de nem engedem át neki.

– Rosszabbal is fenyegetett már – szólt Eunice megvető mosollyal és elment.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Egy dél felől feltűnő füstgomoly láttára Jim Steele gyorsított a gépén. Kárbaveszett igyekezet volt. A megtalált hajó szállító gőzösnek bizonyult; csak azért nem válaszolt üzenetére, mert távírásza mélyen aludt. Jim két mérföldről vette észre tévedését, erős fordulóval északnyugat felé vágott.

Néha hátratekintett az utasára, de Maguard felügyelő úr tökéletes kényelemben érezte magát: akárcsak otthon.

Jim aggodalma nőttön-nőtt. Legfeljebb négy órát lehetett a levegőben, ebből már csak két órája maradt. Tartogatni kellett benzint a visszatérésre is. A további keresésre legfeljebb fél órája maradt.

Hogy megnövelje látókörét, gépét szándékosan nagy magasságban vezette. Ez újabb többletfogyasztást jelentett.

Már-már kétségbeesett, de ekkor a messzeségben kis füstpamacsot pillantott meg a tengeren. A hajót nem bírta még fölfedezni. Üzenetére az éter hullámain nem kapott választ. Egy perc múltán újra felhangzott a kis leadó berregése. Csönd támadt utána. S ekkor végre éles, süvítő hangot hallott: a gőzös válaszolt.

– Miféle hajó az ott?

Feszülten figyelt, bár szinte bizonyos volt, hogy valami kisebb szállítóhajó. Újabb sivító hang, s aztán a válasz: „P-E-A-L-I-G-O".

*

Digby áthajolt a korláton, hogy lássa mit művelnek a hajó oldalán lebocsátott emberek. Megörült, amint meglátta, hogy a Pealigo szót festik át éppen Malagára.

Derült kedvvel lépett a kapitány elé.

– Jó gondolat megváltoztatni a hajó nevét.

A kapitány bólintott.

– Természetesen az ön rendeletére.

– Persze, az én utasításomra –, mondta mosolyogva Digby.

Mialatt a brazillal beszélgetett, észrevette, hogy az többször észak felé fordul, s fürkészve nézi az eget.

– Gondolja, hogy repülőgép ilyen messzire kimerészkedik? Mennyire vagyunk most a parttól?

– Az angol partoktól száztizenkét mérföldnyire –, mondta a kapitány. – Ez nem nagy távolság a tengeri repülők számára.

Digby szokatlanul kedélyesen veregette meg a hátát.

– Kicsit ideges lett, barátom. Nem fognak idejönni.

A távírász jött föl a hídra, egy sürgönyt adott át a kapitánynak. Az egyszerre elsápadt:

– Mi az? – kérdezte Digby izgatottan.

A parancsnok szó nélkül átnyújtotta a papírlapot.

„Nyugatfelé haladó hajó, adja meg nevét és számát."

– Honnan jött ez? – riadt meg Digby a gazdátlan üzenet láttán.

A kapitány messzelátójával kutatni kezdte az északi eget.

– Semmit sem látok –, mondta homlokát ráncolva. – Lehet, hogy valamelyik kikötő küldte, mert hajó sincs sehol.

– Majd megkérdezzük, ki küldte –, mondta Digby.

Mind a hárman bementek a távírász kabinjába. A kezelő feltette a fejhallgatót. Ránézett a kapitányra s mialatt Digby megbabonázva a ceruzájára meredt, már írta is:

„Kössön ki. A hajóra jövök."

– Mit jelent ez? – kérdezte Digby.

A kapitány visszament a fedélzetre és megint figyelmesen szemlélte az eget.

– Nem értem –, mormolta.

– Közelről jött a jel, három mérföld se lehet –, szólt közbe a rádiókezelő.

A kapitány töprengve simogatta az állát.

– Legjobb lenne, ha megállnánk.

– Ne is gondoljon erre –, dühöngött Digby –, amíg megállást nem parancsolok.

Megint a hídon álltak; a kapitány keze a gépház jeladóján tétovázott.

Ekkor tőlük jobbra, mintegy fél mérföldnyire, nagy loccsanással a vízbe vágódott valami.

– Mi volt ez? – szólt Digby riadtan.

Hamar megkapta rá a választ.

A csattanás helyéről füst emelkedett föl és sűrű fátyolként terült el a tengeren.

A kapitány, kezével a szemét ernyőzve, az eget kutatta. Egyenesen fölöttük ezüstös árnyék szállt. Olyan parányi, hogy ha a napsugár meg nem villan a szárnyán észrevétlen marad.

– Ez, barátom –, mondta a kapitány – onnan jön, ahol sok minden történhet. – Jelt adott a hajógépeknek a megállásra.

– Mi volt ez? – kérdezte újra Digby.

– Füstbomba. Jobban szeretem ezt fél mérföldnyire tőlem, mint az igazi bombát a hajómon.

Digby egy pillanatig a parancsnokra meredt, azután dühös ordítással odaugrott a jeladóhoz és teljes sebességre állította. De ekkor már hátulról két hajós elrántotta, a kapitány pedig visszaigazította a készüléket előbbi helyzetébe. Azután a távírászhoz fordult:

– Sürgönyözze meg a repülőnek, akivel a hajónk nevét már úgyis tudatta, hogy Digby Groatot bilincsbe vertettem.

Öt perc múlva a rendeletet már végrehajtották.

A kék égboltról ekkor ezüstös szitakötő vált el s előbb nagy körökben keringett a mozdulatlan hajó fölött, majd mint hatalmas vízi madár, a hajó oldalához, a vízre telepedett.

A kapitány csónakot bocsátott le. Míg néhány matróz az őrülten dühöngő Groatot lenn a kabinjában megbilincselte, Jim Steele lépett vidáman a hajóra, s követte a kapitányt a hajó belsejébe.

Eunice a hajó zakatolásán át is meghallotta a leszálló

repülőgép közeledő dübörgését. Mikor a jacht már megállt, az ablakhoz ugrott és félrehúzta a kis selyemfüggönyt.

Jól sejtette: a repülőgép ott keringett a fejük fölött s aztán a hajó másik oldalára kerülve, hirtelen eltűnt a szeme elől. Mit jelent mindez, mit akarhat – töprengett magában –, talán . . .

Az ajtó egyszerre fölpattant, s egy kusza hajú, vérző arcú ember állt a küszöbön. Gallérja és mellénye hiányzott, csuklóját bilincs szorította. Digby Groat volt: de arcát sátáni düh torzította el.

Amint alattomosan a lány felé lopózott, zavaros szemében őrültség fénylett. Eunice rémülten hátrált előle az ágyig. S ekkor még egy férfi lépett a kabinba. Digby megfordult és szeme Jim Steele tiszta és éles tekintetével találkozott.

Groat ordítva, mint egy vadállat, vetette rá magát halálos ellenségére. De mielőtt még kezét felemelhette volna, Jim két ökölcsapásától eszméletlenül rogyott össze. A következő percben Eunice sírva-nevetve borult kedvese karjaiba . . .

A DENEVÉR KÖNYVEK
ELŐKÉSZÜLETBEN LÉVŐ KÖTETEI:

J. M. Walsh: Az ezüst agár
R. Kipling: Kim
H. R. Haggard: A sárga isten
G. Leroux: A Nap felesége
C. S. Forester: Őfelsége kapitánya

*

Ki-kicsoda a görög-római mitológiában?
Erotika A–Z-ig (Az erotika kislexikona)

A DENEVÉR KÖNYVEK
EDDIG MEGJELENT KÖTETEI:

E. Wallace: A kalandor
L. L. Rogger: A grenoble-i gyors
E. Wallace: A titokzatos ház
L. L. Rogger: Három csepp vér
E. Wallace: A Kék Kéz
H. R. Haggard: Cleopatra

87,– Ft

A kék kéz

Hirtelen felült ágyában, hideg borzongás futott át a testén. Valaki volt a szobában! Tapogatózva nyúlt a villanykapcsoló felé és majdnem felsikoltott. Egy kézhez, hideg kézhez ért az éjjeli szekrényen. Egy pillanatra megdermedt a rémülettől. A kéz hirtelen visszahúzódott. Hallotta a függöny zizzenését, s az éjszaka sötétjében egy alak árnyéka rajzolódott az ablakra. Kiugrott az ágyból, egész testében reszketett, s felgyújtotta a villanyt. A szoba üres volt, de a földig érő ablakszárnyat csak betámasztották.

Az ágy melletti asztalon szürke kártyát pillantott meg. Remegő ujjakkal emelte fel: „Valaki, aki szereti Önt, kéri, hagyja el azonnal e házat, mert élete és becsülete veszélyben forog."

Az aláírás helyére kék színű, keskeny kezet rajzoltak.

detektívregény